

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 532

^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ

8

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
532

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομασί

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατυρικοί στίχοι

ΣΧΟΛΙΑ

Παύλος Νιρβάνας

Ο ποιητής πού ετεχνούργησε
τόν επιγραμματικώτερο στίχο στην
«Παγιά Λαλέουσα», δέν υπάρχει
πιά μεταξύ μας.
Ο πιδό αττικής νεοέλλην συγ-
γραφέυς σκεπάστηκε από τὸ αττι-
κό χῶμα.

Ο Παύλος Νιρβάνας ἔσθυσε
καί μαζί του ἔσθυσε μιὰ ὁλόκλη-
ρη παράδοσις.

Ἡ παράδοσις τῆς εὐγενείας,
τοῦ ἀβροῦ ὕφους, τῆς βαθείας
στοχαστικότητος.

Τριάντα τόσα χρόνια, ἑκατοντά-
δες χιλιάδων Ἑλλήνων γενιές ὁ-
λόκληρες ἀπήλυσαν τ' ἀριστουργ-
ήματά του, ἀναβαπτίσθησαν μέ-
σα στή βαθειά φιλοσοφική διά-
θεσι πού τὰ ἐνέπνεε καί πού μόνο
αὐτός ἤξερε νά ἐκδηλώνῃ τόσο
εὐχάριστα.

Πενήντα πέντε ὁλόκληρα χρό-
νια ὁ Παύλος Νιρβάνας ἐργάστη-
κε φιλότιμα, τίμια, εὐσυνείδητα
γιά τὰ νεοελληνικά γράμματα.

Ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς λί-
γους κορυφαίους πού ἔχει ὁ τό-
πος μας κι' ἀκόμη ἕνας ἀπὸ τοὺς
λίγους πού γύρω στὸ ὄνομά του
δέν θέλησαν νά δημιουργήσουν ζη-
τήματα. Ποτὲ δέν ἀνακατέθηκε
σ' ἀντεγκλήσεις ὁ Νιρβάνας, πο-
τὲ δέν κατηγορήθηκε, οὔτε κατηγο-
ρήθηκε. Ἐλλειψίς θάρρους; Κα-
θόλου! Ο Παύλος Νιρβάνας ἤ-
ξερε νά ἔχῃ ἰδέες, καί νά τις ὑ-
ποστηρίξῃ μὲ σθένος. Ἀλλ' ἦταν
καί γεμάτος ἀπὸ μιὰν ἀνεξάν-
τλητη καλωσύνη, πού ἀνέβλυζεν
αὐθόρμητα ἀπ' ὅλο του τὸ εἶναι.
Ἀπ' αὐτὴ τὴν καλωσύνη καί τὴν
εὐγένεια ἦταν διαποτισμένο καί
ὁλόκληρο τὸ ἔργον του, τὸ πολυ-
σύνθετο, τὸ μεγάλο.

Ὑπῆρξε τόσο στὴ ζωὴ του, ὅ-
σο καί στὴν τέχνη του ἕνας κύρι-
ος. Ἐνας ἄνθρωπος.

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸ τὸ αττικὸ χῶ-
μα πού τὸν σκεπάζει. Ἐλαφρὸ σὰν
θαπεία καί σὰν τὸ ὕψος του, πού
ἦταν κι' αὐτὸ σὰν θαπεία ἀνά-
λαφρη.

ΣΚΙ

Ἐγινε πιά, παμφύλατοι, σωστὴ ἐπιδημία,
αὐτὸ τὸ σκί ἢ ἄλλως πῶς, ἢ γιονοδρομία.
Γέροι, μειράκια, γρηές, παιδάκια, δεσποινίδες,
πάνε καί προμηθεύονται κάτι...στραβὲς σανίδες,
τίς δένουνε στὰ πόδια τους καί τρέχουν δίχως
(ἔννοια,
περήφανοι, σὰν νάπιασαν τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια!
Ἀνθρώποι λίαν σοβαροί, πού τρέφουνε καί μοῦσι,
τὸ σκί ἀπὸ τὸν καφενὲ ἐσχάτως προτιμοῦσι,
κι' ἀντὶ τοῦ συγχρονος Ρωμῆος, ὡς πάλαι νά κρυώνῃ,
σφοδρῶς διαμαρτύρεται γιὰτὶ δέν πέφτει χιόνι,
κι' ὀρῶνται καί δέρνεται, χτυπιέται σὰν Ἰάγος,
φουσκώνει σὰν ἄσκι,
ζητώντας νά...ἐπιταχθῇ ὁλος τοῦ Φίξ ὁ πάγος
διὰ νά κἀνῃ σκί !...

Σκιερ ὑπάρχουν πολλοὶ κι' εἶναι εἰδῶν, εἰδῶν,
μὰ προεξάρχουν πάντοτε οἱ εὐγενεῖς, οἱ...«Δόν»,
γιατὶ τοῦλάνε εὐπρεπῶς
καί παραδόξως πῶς.
Εἶναι ἀκόμη κι' οἱ «σκιέζ», διάφορες γυναῖκες,
πού τρέχουνε κι' ἀνάβουνε ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι
καί...τότε κείνο λυώνει !...
χοντρές, κομψές, περιέργες, ἀδύνατες σὰν στέκες,
ὑπάρχουν ὁμορφες σκιέζ, ὑπάρχουν καί...ὄχι.
Κι' ἔτσι μπορεῖ ἀνάμεσα στίς ἀρκετὰ ὥραις
νά διακρίνῃ καί πολλές γρηές... Καπνικαρέες
γεροντοκόρες τρομερές πού θέλουνε ἀπόχη,
καί πού πιστεύουν σοβαρὰ
ὅτι δέν ἀποκλείεται νά γίνουν...«ν ὁ μ φ ε ς τοῦ
(Βορρά !)

Οἱ περισσότεροι σκιερ εἶναι οἱ κοσμικοὶ
πού ἄφσαν ὀριστικῶς τὸ μπριτζ καί τὰ σαλόνια,
κι' ἔτσι ἡ κίνησις αὐτὴ ἐστράφη κατὰ κεί
ὅπου ὑπάρχουν κορυφές καί συνεπῶς καί χιόνια.
Καί γράφει πλέον ἡ Μονταίν, μετὰ πολλοῦ πατάγου
στὴν σχετικὴ τῇ σ τ ῆ λ η τῆς μιά...κ ο λ ὦ-
(ν ἄ πάγου :
«Στὴν Ζήρεια, ἡ Φ. Χ. Ψ., μεγάλως διεκρίθη,
χαριτωμένα...ἔσκαγε στὴ γῇ σὰν κολοκῦθι,
καί ἦταν λίαν ἀφογος ὁ κ. Φαρδῆς,
πού...ἐγκρεμοστακίστηκε εἰς μιὰν ὥραν δὲς !
Πολύ καλὴ, ὡς πάντοτε ἡ δεσποινὶς Μ. Κ.,
πού μιά...κουβέρτα φόραγε γιὰτὶ δέν εἶχε κάπια,
καί ὁ Λελὲς—τὶ τζέντλεμαν, ὅτι κι' ἂν τῆς χαλά-
(ἂν του—
ὀγδόντα τέσσερες φορές ἔσπασε τὸ κεφάλι του !»

Αὐτὰ θὰ γράφῃ ἡ Μονταίν, ἀγαπητοί, περίπου
καί θὰ παθαίνουν οἱ σκιερ κατὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου,
ἂν δέν ἀφήσουν ἡσυχο τὸ σκί παντοτεινὰ
καί ἂν δέν πάψουν—λογικῶς—νά...παίρνουν τὰ
(βουνά !...

Τὸ ρολοῖ

Τὸ μικρὸν πρασινωπὸν περὶ-
πτερον τοῦ προχείρου σταθ-
μαρχείου τῶν τραμ τῆς Ὁμο-
νοίας, ἔξω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον
Μαρινοπούλου, ἐξηλώθηκε καί
εἰς τὰ ἔξ ὧν συνετέθη πρὸς
χάριν τῶν πεζῶν. Καί μαζί μὲ
τὴν κομψή του καί κάπως γε-
ροντιστικὴ σιλουέττα του ἔχα-
σαμε καί τὸ ρολοῖ του. Δέν ὑ-
πάρχει Ἀθηναῖος πού νά μὴν
θρηνῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτὴν.
Τὸ ρολοῖ τοῦ «Μαρινοπούλου»
ἦταν κατὰ ἀπολύτως συνδεδε-
μένο μὲ τὴν ζωὴν μας. Τὸ συμ-
βουλευόμεθα πάντοτε ὅταν
βλοσυροὶ μαχμουρλήδες ἢ εὐ-
θυμοὶ ξενύχτηδες βαίναμεν
πρὸς τὸ ἐμπόριον ἢ τὸν ἔρωτα
καί ὅταν ἐπανερχόμεθα ἀπὸ
ἐργασίαν ἢ ἀκολασίαν. Ἡ μα-
κροχρόνιος συνήθεια μᾶς ἀ-
ναγκάζει ὅταν περνοῦμε ἀπὸ
τὰ Χαυτεῖα νά γυρίζουμε τὸ κε-
φάλι μας πρὸς αὐτὸ, ἀλλά—
ἄλλοῖμονον!—δέν ὑπάρχει πιά.
Ἐπείσε καί αὐτὸ θῶμα τῆς ἀ-
δυσωπότητος ἐξελιξέως.

Ἐμίλ Ζολά

Ἐνὰ πελώριον «Μπράβο» ἀξί-
ζει στὴν Ἀμερικανικὴ Κινηματο-
γραφικὴ Ἐταιρία «Γουόρνερ
Μπρόδερς» γιὰ τὸ νέο βιογραφικὸ
φίλμ τῆς «Ἐμίλ Ζολά», πού πα-
ρακολούθησαμε μὲ ἀληθινὴ κα-
τάνυξι στὸν «Ορφέα».

Μ' ἕνα γοργὸν καί ἐνθουσιασθὲν
ρυθμὸν περνοῦν μπροστὰ ἀπ' τὰ
μάτια τοῦ θεατοῦ οἱ κυριώτερες
φάσεις τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου
συγγραφέως, πού ὑπῆρξεν ἕνας
ἀκούραστος μαχητής, ἕνας ἐμπνευ-
σμένος ἀπόστολος, ἕνας εἰλικρι-
νὴς ἰδεολόγος. Τὰ πρῶτα χρόνια
τῆς ἀπελπιστικῆς του ἀπογείας,
τὰ πρῶτα τῶν ἐργῶν, ἡ ἀνάμιξις
τοῦ ἀπὸ πολιτικὰ καί κοινωνικά
γεγονότα τῆς πολιταρχοῦ ἐπο-
χῆς τοῦ, ἡ περιπέτειά του μὲ τὴν
Νανά, τὴν παθητικὴν ἡρωίδα τοῦ
ἀραιότερου ἔργου του, καί κατό-
πιν οἱ νέοι του ἄνθρωποι, ἡ ἀνάμι-
ξις τοῦ εἰς τὴν ἀπόθεσιν Ντρεῦ-
φους, ἡ πολεμικὴ του ἐναντί-
ον τῆς ἀνηθικότητος καί τῆς δια-
φθοράς, καί τέλος, ἡ δόξα, τὰ
πλάτη, ὁ θρίαμβος.

Χωρὶς νά εἰμαστε ὑπερβολικοί,
μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Ἐμίλ
Ζολά, ζωντανέμενος ἀπὸ τὸν ἐ-
ξαιρετο καλλιτέχνη Πωλ Μισλιν,
εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα εἴδη.

Γ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τόμος

16-8-85

35282

Ο Μπίλ γίνεται ήρωας

Ένα εϋδυμο δΐγημα του Τόνυ Μόρισον

— Δεν σ'αξίζει, κύριε. Πρωταίε; Εϋχαριστώ πολύ. Δεν πρόκειται για σοβαρό πράγμα. Θέλω μόνο να σας εξηγήσω, γιατί το Σάββατο πρωί δεν ήρθα στο μάθημα της φιλολογίας. Λοιπόν, σ'αξίζει εξομολογούμαι, ότι έπρόκειτο για μια φοιτήτρια. Σεις ξέρετε καλά, τί πράγματα είναι οι φοιτήτριες; Ίδιως ή "Ατζή—ή μίς Τζόνς—πού την είχα καλέσει, έγω, είναι ένας τύπος. Είχε έρθει για το χορό, μαζί με με μια άλλη δεσποινίδα, πού την είχε καλέσει ο Σκουέν Μόρφυ. Επήγαμε κ' οι τέσσαρες και παραγγείλαμε σοκολάτα με γάλα και πάστες... Δεν είχαμε όμως καθήσει καλά-καλά κ' η "Ατζή άρχισε να κυττάζει ολονόη γύρω με τρόπο τόσο ανέντροπο, πού άρχισε να με εξοργίζει.

— "Αχ Μπίλ, μου λέγει γεμάτη γλύκα, ποιος είναι αυτός ο μελαγχρινός και κομψός νέος; Δεν μου τόν συνιστάς; Κι' αυτός εκεί; "Εκείνο το χαριτωμένο αγόρι με το σαρόνικο γέλιο και τα σγουρά μαλλιά; "Αχ, Μπίλ, ε παρακαλώ, σύστησέ με σ'αυτούς, έτσι δεν θα είσαι υποχρεωμένος να περάσεις όλη την βραδεία σου μαζί μου.

— Θα τους γνωρίσεις όλους άπόψε, της απάντησα, αλλά δεν φαντάζεσαι βέβαια ότι θα τρέξω στους συφοιτητάς μου για να τους πω: «Ελάτε, παρακαλώ, να σας συστήσω την "Ατζή Τζόνς». "Επειτα μ'ην ξεχνάς πώς έγω είμαι πρωτοετής και αυτοί είναι παλιοί φοιτητάι.

— Μπίλ, μου λέγει, φέρνεσαι σαν μωρό, και δεν με προσέχεις διόλου. Είπε τα λόγια αυτά και με κύτταξε με ύφος προσβεβλημένου ανθρώπου. "Επειτα μου γύρισε τις πλάτες κι' άρχισε να κυττάζει όλους τους φοιτητάς. Φυσικά την κυττάζανε κι' αυτοί, και της ρίχτανε τέτοιες ματιές, πού μου άναβαν τα αιμάτα. Και «για σου Μόρτον». Τι κάνεις Μόρτον; » μου έλεγαν όλοι αυτοί, για να βρουν μια αφορμή και να ρθουν στο τραπέζι μας. "Ετσι, θέλοντας και μη τους εγνώρισα τον έναν μετά τον άλλον.

Τα πράγματα πήγαιναν πολύ χειρότερα όταν άρχισεν ο χορός. Δεν έκανα ούτε ένα γύρο μαζί της και ούτε την ένοιαζεν αν έγω έμεινα μόνος σε μια γωνιά της σάλας, σαν σκυλάκι. "Εκείνη γλεντούσε κ' έφλερτάριζε με όλους.

"Εκεί πού στεκόμουν κατασκασμένος άκούω μια φωνή.

— Είμαι έτοιμη, Ντάν.

Γυρίζω και βλέπω ένα κορίτσι. "Ενα θαύμα όμορφιάς. "Ενα όνειρο.

— "Ω, με συγχωρείτε, είπε, νόμιζα πώς είσθε ο Ντάν "Ωστεν.

— Παρακαλώ, λυπούμαι πού δεν είμαι ο Ντάν. "Αλλά μήπως μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτε;

— Μάλιστα, αν είχατε την καλωσύνη να πάτε να βρήτε τον Ντάν "Ωστεν και να του πείτε πώς σχίστηκε το φόρεμά μου και πρέπει να γυρίσω σπίτι, νάλλάξω.

"Ετρεξα να βρω τον Ντάν, ή μάλ-

λον έμαθε πώς τον ζητώ και σε λίγο γύρισα πίσω.

— Δεν τόν βρήκα. "Αν θέλετε όμως, δεσποινίς, έγω είμαι ελεύθερος αυτή την στιγμή και μπορώ να σας συνοδεύσω σπίτι σας.

— Μα δεν ήθελα να σας δώσω τέτοια ενόχληση, μου απάντησε μ' ένα σαγηνευτικό γαμόγελο. Την άρπαξα από το μπράτσο και την έσυρα έξω.

Σταθήκαμε στην πόρτα και κυττάζαμε το φεγγάρι. Σε μια στιγμή μου λέγει:

— "Αλήθεια δεν ξέρω το όνομά σας. Εγώ είμαι ή Κύνθια Γκάλ.

— Μπίλ Μόρτον, απάντησα.

— Μόρτον, ο περίφημος ποδοσφαιριστής;

Με κύτταξε από κοντήτερα κ' έξηκολούθησε:

— "Ω βέβαια, πώς είσθε! "Ακουσα να μιλάνε για σας και λένε πώς είσθε πολύ δειλός με τις γυναίκες καί... — Δεν έχω τίποτε το κοινό με τον Σπίντ Μόρτον, εκτός από την συνωνυμία.

— Καταλαβαίνω πώς θέτε να κρυφθήτε. Μα οι γερές πλάτες σας και τα μπράτσα σας, σας προδίδουν.

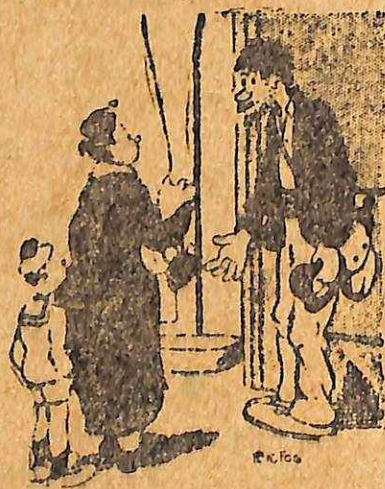
— "Ακούστε, της λέω, πλανάσθε. Τι μίως δεν είμαι ο Σπίντ.

— "Ω! Δικό σας είναι το αυτοκίνητο, Σπίντ; Τι όμορφο πού είναι!

Χωρίς να το θέλω είχα άκουμπήσει το χέρι μου σ'ένα αυτοκίνητο, πού στεκόταν μπρός στην ταβέρνα. Το αυτοκίνητο ήταν πραγματικό πολυτελέστατο. Πρίν προφθάσω να πω λέξη, ή Κύνθια είχε μπει μέσα και καλοκάθησε. Δεν ήξερα τί κάνω και την άκολουθησα κ' έγω. Πήρα το τηλέφωνο στά χέρια μου και έβαλα το άμάξι σε κίνηση.

Φθάσαμε σπίτι της και κατέβηκε.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Λυπηθήτε ένα φτωχό πού έμεινε δέκα ώρες άνείσθητος σ' αυτό το πεζοδρόμιο... — Και τί είχατε πάθει δυστυχισμένος; — Είχα άποκοιμηθώ...

— Περιμένετε με. Θα γυρίσω άμέσως.

Σε λίγο τωόντι γύρισε κι' άνέβηκε πάλι πλάι μου. Ξανακινήσαμε. Πηγαίναμε προς την επαρχιακήν όδόν και χωρίς να το προσέξω το αυτοκίνητο έτρεγεν έβδoμhντα χιλιόμετρα την ώρα. Και σε λίγο έννενηντα. "Η Κύνθια είχε ζαρώσει πλάι μου και άκουμπουσε το κεφάλι της στον ώμο μου. "Επειτα είπεν άναστενάζοντας:

— Σπίντ Μόρτον, ο μισογύνης!... "Εγω άκούσει τόσες ιστορίες για σας... Πώς δεν χορεύετε ποτέ σας και πώς δεν σας άρέσει να έχετε πάρε δώσε με κορίτσια. Πώς την πάθατε άπόψε; Χωρίς να το καταλάβετε ίσως;

"Εξακολουθώσαμε το δρόμο και μια στιγμή ή Κύνθια μου λέγει:

— Σπίντ, δεν σταματούμε ένα λεπτό;

Σταμάτησε κ' ή Κύνθια άκουμπώντας το κεφάλι της στους ώμους μου, είπε γλυκά: «Κύτταξε το φεγγάρι Σπίντ».

Στεκόμαστε κυττάζοντας το φεγγάρι περί τα πέντε λεπτά, όταν έξαφνα ένα άτομο άνεβαίνει στη σκάλα του αυτοκινήτου με ένα κλεφτοφάναρο στο χέρι. "Ενόμεια στις άρχνές πώς ήταν κάποιος λωποδύτης. Μα ήταν άστυφύλακας.

— Δεν ξέρετε, μου λέει, πώς άπαγορεύεται να στέκονται τα αυτοκίνητα σ' αυτό το σημείο;

— "Οχι;

— Δώστε μου τ'ονομά σας και την διεύθυνσή σας.

"Επειτα κύτταξε με το φανάρι του την Κύνθια κ' είπε:

— Και σεις δεσποινίς πώς λέγεσθε;

Ο τόνος της φωνής του μ' έκανε έξω φρενών, όταν δέ είδα πώς ζητούσε να έκθέσει την Κύνθια, τότε δεν ήξερα πιά τί κάνω. Σηκώνομαι άπάνω και δίνω στον άστυφύλακα μια γροθιά, με την όποία σωριάστηκε γάμω. Βάζω άμέσως το αυτοκίνητο σε κίνηση και μετά δύο λεπτά τρέχαμε με ταχύτητα 130 χιλιόμετρων. "Η Κύνθια πεσμένη άπάνω μου, μου ψιθύριζε:

— Σπίντ. "Ησουν θαυμάσιος. Σάξίζει να σε φιλήσω.

— "Ακουσε, της είπε. Μην πής λέξι σε κανένα, για να μη βρούμε τον μπελά μας με την άστυνομιάν κ' ένώ αυτή με κύτταζε με θαυμασμό για το ήρωικό μου κατόρθωμα, έγω ένοιωθα λυμένα τα γόνατά μου.

— Σε λίγο ξαναγυρίσαμε στη σάλλα του χορού κι' άρχισαμε να χορεύουμε. "Αξαφνα όμως νάσσω ο Ντάν και μ'ας χωρίζει.

Ξαναγυρίζει στο τραπέζι μας και σε λίγο έρχεται και ή "Ατζή.

— Μπίλ πού ήσανε; Τα μαλλιά σου είναι άνακατεμένα κ' έχεις στά μάγουλά σου κοκκινάδι από χειλή!

ΤΩΝΗ ΜΟΡΙΣΟΝ

Μετά τόν θάνατό του

Ο Παῦλος Νιρβάνας

Για τόν κινηματογράφο, τo ελληνικό θέατρο, την πνευματικήν μας ζωή και την "Ακαδημία.

"Αντί φιλολογικού μνημοσύνου για τόν πολυάκυστο Νιρβάνα, ή «Έβδομος» δημοσιεύει παρακάτω άποσπάσματα από μια συνέντευξη πού είχε δώσει ο έκλιπων λογοτέχνης στον τότε συνεργάτη της «Έβδομάδος» και σήμερα διευθυντή του Βασιλικού Θεάτρου κ. Κωστή Μπαστιά και στην όποία έκθέτει τις ιδέες του για τα πνευματικά και καλλιτεχνικά ζητήματα της εποχής, πού είναι και ζητήματα της εποχής μας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ

ΘΕΑΤΡΟ

Ο κινηματογράφος μ'ας κατέπληξε μια στιγμή σε βαθμό άπίστευτο με τις τεχνικές του προόδους.

Και όλοι, ήλθε στιγμή πού επιστεύαμε ότι το θέατρο έπέρασε στην ιστορία. Σιγά-σιγά όμως οι ιδέες μας ξεκαθάρισαν, μια ήρεμία άρχίζει να βασιλεύη στη σκέψη μας και καταρωσάμε να ιδούμε πώς όχι μόνο δεν κινδυνεύει το θέατρο, αλλά άπεναντίας οι μεγάλες τεχνικές βελτιώσεις τείνουν να καταστρέψουν τον κινηματογράφο. Εγώ βρίσκω πολύ σωστά και λογικά όσα ο κ. Μπόργης είπε για τόν «όμιλούντα» στον φιλολογικό περίπατο πού έκαμε μαζί σας. Ο βουδός ήταν ένα είδος πού επέτρεπε στον θεατή να ιδή πράγματα, πού δεν είχε τα μέσα να του προσφέρει το θέατρο, το επέτρεπε να συμπλήρωση με τη φαντασία του όσα δεν έλεγαν οι ήρωες και είχε ως πρόγραμμα να ζωντανέμη το ρομάντσο. Ο «όμιλών» έχει ως ιδανικόν το θέατρο. "Αλλ' όσαι δήποτε και αν είναι αι τεχνικά του βελτιώσεις, δεν θα κατορθώση ποτέ να καταβάλη το ζωντανό θέατρο, και εφόσον υπάρχει ένας συγγραφέας, ένας ήθοποιός και έκαστο θεαταί, το θέατρον θα ζή και, μη φανή εις κανένα παράδοξον, θα έχη την υπεροχήν του ζωντανού πράγματος. Δεν άνήκω εις εκείνους, πού καταδικάζουν μίαν κατάκτηση της επιστήμης, όπως είναι ο «όμιλών». Λέγω ότι έξ αυτού δεν κινδυνεύει το θέατρο, άναγνωρίζω όμως ότι πρόκειται περί κατακτήσεως, ή όποία έχει να προσφέρει πολλές υπηρεσίες. Θα είναι ένα είδος καλλιτεχνικού δοκουμένου και εκεί πού άλλοτε ο θάνατος έξηφάνιζε διά παντός την τέχνη ενός μεγάλου ήθοποιού, σήμερα, χάρις εις τόν «όμιλούντα», αί μέλλουσαι γενεαί μπορούν να θαυμάσουν μίαν μεγάλην καλλιτεχνικήν φυσιογνωμίαν, ν' άκούσουν έστω και κατά προσέγγισιν την φωνήν της, να ιδουν το ύπεροχο παίξιμόν της. Ο «όμιλών» από της άπόψεως αυτής έχει να προσφέρει μια πολύ σημαντική υπηρεσία στην ανθρωπότητα, δίχως, φυσικά, το έπαναλαμβάνω, να θίξη έστω και κατ' ελάχιστον το θέατρον.

— Και άφοῦ γίνεται λόγος για το θέατρο, πώς βλέπετε την τωρινή κατάσταση του θεάτρου μας;

— Πολύ καλή. Και αυτό από μια διαίσθηση. Νομίζω πως άρχίζει μια νέα περίοδος άνθησεως για το ελληνικό θέατρο. Μια άνθηση άρχίζει να φαντάζει και στην υπόκριση και στην δημιουργία. Δεν άποκρύπτω πως ή ίδρυση και ή λειτουργία του Έθνικού Θεάτρου θα δώση μια σημαντική ώθηση! το ζήτημα και ότι σήμερα και οι ήθοποιοί και οι συγγραφείς απέκτησαν την στέγη των. Διότι, ποτέ έως τώρα μονόπρακτον δραματικόν έργον δεν έπληρώθη με 5%, ποτέ έργο ελληνικό δ'έν εισέπραξε 15% επί των άκαθαρί-

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

στην εισπράξεον, και ούδέποτε έργον εξητάσθη με τόσην προσοχήν, με όσην θα εξέταζονταν τα υποβαλλόμενα πρωτότυπα ελληνικά έργα. Το Βασιλικόν Θέατρον θα δώση νέαν ζωήν και θα συντελέσῃ ώστε και ολικώς και ήθικώς οι συγγραφείς και οι ήθοποιοί να ένισχυθουν προς το καλόν, φυσικά, της τέχνης.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

— Δεν νομίζετε, έπειδή θίγεται το ζήτημα της ένισχύσεως της πνευματικής ζωής, ότι εις την Ελλάδα οι πνευματικοί εργάται είναι πολύ έκτεθειμένοι, δεν έχουν ούτε τας στοιχειωδεστέρας εξασφαλίσεις πού έχουν άλλοι;

— Η κυριωτέρα άφορμή του κακού είναι ότι έδω το άναγνωστικόν κοινόν είναι πολύ περιορισμένον. Έν τούτοις

τελευταίως καταβάλλεται προσπάθεια, όπως ένισχυθουν οι πνευματικώς έργαζόμενοι. Η "Ακαδημία δίδει βραβεία, ή "Εταιρία των Συγγραφέων επίσης δίδει το Σταθάτειον. Το Βασιλικόν Θέατρον από το άλλο μέρος, το όποιον έχει ως πρόγραμμα την ένίσχυση κυρίως των Έλλήνων συγγραφέων, και άλλαι προσπάθειαι, θα επιτρέψουν εις τους συγγραφείς να καλύψουν ένα μέρος των άναγκών των από την καθάραν δημιουργικήν των εργασίαν. Εκτός τούτου, ο περιοδικός Τύπος, ό όποιος τείνει να οργανωθή όπως ή έφημερίς, ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΟΥΧΙ ΤΥΧΑΙΑΝ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

— Από της άπόψεως της ήθικής ένισχύσεως πολλοί παραπονούνται ότι αί έδραι της "Ακαδημίας διά τους λογοτέχνας είναι δλίγαι.

— "Αλλά και εις αυτήν την γαλλικήν "Ακαδημίαν, ή όποία είναι "Ακαδημία γραμμάτων κυρίως, ούτε οι μισοί δεν είναι λογοτέχναι. Υπάρχουν στρατηγοί, πολιτικοί, ιεράρχαι και ένας άριθμός λογοτεχνών. Δεν νομίζω, έξ άλλου ότι ή εισόδος εις την "Ακαδημίαν άποτελεί κύρωσιν κανενός είδους. "Εξω της "Ακαδημίας και έδω και εις άλλας χώρας υπάρχουν συγγραφείς πρώτης δυνάμεως και συχνά άνώτεροι από πολλούς οι ποιοί στεγάζονται εις τας "Ακαδημίας. Συνεπώς δεν νομίζω ότι ένας συγγραφέας καλός πρόκειται να άφεληθῇ από την εισόδον του εις την "Ακαδημίαν ή να ζημιωθῇ από τόν άποκλεισμόν του.

— Και διά να έλθωμεν εις τους νέους συγγραφείς, έπειδή καταλαβαίνω ότι θα δυσκολεύεσθε εις τας παραμονάς πληρώσεως μιας έδρας εις την "Ακαδημίαν να όμιλήτε διά τους παλαιούς, ποίους προτιμάτε;

— Και δι' αυτούς είναι δύσκολον να όμιλήση κανείς. Είναι πολλοί και συμβαίνει κάποτε να μην έχω διαβάσει κάτι το όποιον ν' άξίζη πολύ και ή παράλειψις αυτή ν' άποτελῇ άδικίαν. Υπάρχουν πολλοί αξιόλογοι νέοι τελευταίως όμως ή εργασία του φώτη Κόντογλου και του Μυριβίλλη με έχουν συγκινήσει εξαιρετικά. Είναι και οι δύο αξιόλογοι συγγραφείς και θα έρω γα των θα άποτελούσαν άπόκτημα διά κάθε φιλολογίαν.

τια και αρχίζει να χορεύει...

Πολύ, πολύ νόστιμη εμφάνισις...

Η Νάντια «μπιζάρεται» με το «μπίζ» περνάει σαν το «τσιπ» του πόκερ, ονομαστικό! Το κοινό του 'Αττίκ είναι πολύ αυστηρό τώρα. Δεν μοιάζει με καλοκαιριάτικο! Το κοινό όμως της γαλαρίας, το οποίο δεν μοιάζει και αυτό καθόλου με τους γαλαρικούς θεατές των άλλων μουσικών θεάτρων, γιατί διακρίνεται για την κοσμιότητά του, επιμένει στο χειροκρότημα, δι' ό και το νούμερο της Νάντιας «μπιζάρεται» πραγματικά.

Στην τελευταία φιγούρα (έντελως έ-ξαντρίκ) στο «σπαγκάτο» της Νάντιας ακούγεται ένας θαυστός άναστεναγμός!... Κάποιος αιδώσιος εξηγή-σας κορτάκιος που διακρίνεται κάθε δρόμο μπροστά, μπροστά στα θέατρα που... έχουν «γάμπες», κιαλάρε σαν γάτα το ξανθό ποτίκι της μάντρας...

—Ε! κύριος του λέει ο Τραϊφόρος που τον ξέρει. Μην άναστενάξετε για-τί... δεν είναι για τα δόντια σας τα... ψεύτικα!... Υπάρχουνε εδώ ένα σωρό «γερά» φυσικά δόντια που έχουνε τον λόγον. Π. χ. Τα δικά μου, του 'Αττίκ και πολλά άλλα!

Κι' έχει δίκιο ο Τραϊφόρος... με τη διαφορά πως η Νάντια, όπως λένε οι κακές γλώσσες, είναι μονάχα για τα δόντια κάποιου Θεοσαλονικιώτη που άκούει εις το όνομα Φαίδων. 'Αλλά άφήσουμε κατά μέρος το κουτσομπο-λιά!...

—Ας πάμε και στο άλλο «αστεράκι» στη μικροσκοπική, αλλά αρκετά ζουμ-πουρλούδικη μικρούλα τραγουδίστρια, την 'Ηώ Μουστοπούλου, την έπωνομα-σθείσαν Κίτη 'Αλμα...

Αυτός ο 'Αττίκ δεν έχει το Θεό του! Δεν λανσάρει μονάχα... 'Αλλά και τις φαφτίει! Είναι νουνός στις περισσότερες. 'Αμα το όνοματεπώνυμο μιάς που έρχεται να πρωτοβγή στη μάντρα του δεν τού χτυπάει καλά στ' αυτιά τότε την άρπάζει και την ξανα-φαφτίζει εις το όνομα του... 'Αττίκ... και του πνεύματός του...

—Ετσι ή 'Ηώ Μουστοπούλου έγινε Κίτη 'Αλμα!

—Τώρα κι' εγώ δεν χωνεύω το όνο-μά μου το πρώτο, μου λέει, με γέλια η Κίτη ενώ βάφεται στο καμαρίνι της και έτοιμάζεται να βγή στο νούμερό της. Θα το ξαναπάρω πάλι όταν άπο-φασίσω να φύγω από το θέατρο, να παντρευτώ... έξωθεατρικό σύζυγο!

—'Ακόμα δεν ήρθες και θά φύγης; —Δεν ξέρω... Μπορεί να πάρω και άνθρωπο που να έχω σχέση με το θέα-τρο: ήθοποιό, συγγραφέα, συνθέτη, ό-πόταν το όνομα του νέου νουνού μου δεν θα το πετάξω!...

Η Κίτη είναι και δεν είναι 16-17 έ-των κοριτσάκι. Είναι γλυκιά πολύ και έχει μια φωνούλα θαύμα. Ξεπε-ταροδύει εξαιρετικό κι' αυτή. Το πρώτο φέρων το 'Αττίκ το καλο-καίρι στους «Δελφούς» και την ένεφά-νισε με έπιτυχία. «Όταν πρωτοβγήκε σαν όλες ήταν πολύ ντροπαλή και σι-γά-σιγά παίρνουν θάρρος. Είναι φτώ-χο κοριτσάκι και αγαπάει πολύ το θέατρο. Έχει μέλλον, και άρκετά κα-λά προγνώστικά έχει γι' αυτήν ο δια-σκαλός της ο 'Αττίκ. ο οποίος όπως λέ-νε και οι κακές γλώσσες την αγαπάει...έξαιρετικά.

Ιδιαίτερος η Κίτη ρεισοκροτείται στην «Αραπινούλα» και στην «Κατι-νιά» και προσθέτει και αυτή όση μπο-ρεί έπιτυχία στη «μάντρα» του 'Αττίκ.

Και τώρα τελειώσαμε με τα νέα ά-στέρια του 'Αττίκ. Δεν είναι όμως δι-όλου άπίθανο μέχρι που να δή το φώς

της δημοσιότητας ή σελίδα αυτή να έ-χουν ντεμποντάρει στην «Μάντρα» κι' άλλα νέα άστέρια, κι' άλλα θεατρικά τρυφερούδια! Από τον 'Αττίκ όλα να τα περιμένη κανένας. Και δεν φταίει, εδώ που τα λέμε. Πάνε και του φορτώ-νονται όλα τα θυζανιάρικα 'Αθηνών Πειραιώς και περιγύρων από το πρώ-ω ως το έραβυ να τα βγάλει στο θέα-τρο!

—Μά... νηπιαγωγείο θα την κάνω τη «μάντρα» μου; λέει, και με το δί-κρο του, ο 'Αττίκ. Μά θέλοντας και μη σ' όποια διαβλήση ταλέντο ο πολυμή-χανος αυτός καλλιτέχνης, και στις φα-σκίες νάναι άκόμα, θα την άνεβάση στη σκηνή... 'Ας είναι καλά, λοιπόν, και άς εργάζεται πάντα ίκανοποιητι-κά να θρίσκουν όσες και όσοι έχουνε ταλέντο... τον μαστορή τους. Γιατί ο 'Αττίκ είναι και φαίνεται μεγάλος μά-στορης σ' αυτή τη δουλειά... Γι' αυτό βά-ζει το χέρι του στο Εύαγγέλιο και...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Τα νέα άστέρια του «Μοντιά».

Σοφά λόγια

— Οι πιο γενναίοι είναι συνήθως εκείνοι που δεν έχουν τίποτε να χάσουν σ' αυτό τον κόσμο.

— Όταν η καρδιά όδηγεί, παρασύρει.

— Στα μαθηματικά, ένα κι' ένα κάνουν δύο· στον έρωτα, ένα κι' ένα κάνουν ένα!

— 'Ο καλύτερος φίλος σου είναι εκείνος με τον οποίο έχεις φάει στο ίδιο πιάτο.

— Οι μέτριοι στίχοι, το μέτριο κρασί, το μέτριο πεπόνι, είναι τρία πράγματα που δεν τ' άνέχεται κανείς.

— Πές μου ποιους συναναστρέφεσαι, για να σου πω τί τρώς.

— Πές μου τί τρώς, για να σου πω ποιους είσαι και πως σκέφτεσαι.

— 'Ο γνωστός άνθρωπος γνωρίζει τον άμαθι, γιατί άπηξε κι' ο ίδιος άμαθής. Τούναντιον, ο άμαθής δεν γνωρίζει τον γνωστό γιατι δεν άπηξε ποτέ γνωστικός.

— Στη φίλτα, καθώς και στον έρωτα, πολλές φορές είμαστε εύτυχέστεροι με την άγνοια, παρά με τη γνώση.

— 'Ο Έλλην είναι ένας τεμπέλης που δουλεύει λίγο. Από φιλότιμο.

— 'Ο Γάλλος ένας τεμπέλης που δου-λεύει πολύ.

— 'Ο Άγγλος ένας τεμπέλης που δεν κάνει τίποτε.

— 'Ο Γερμανός ένας δουλευτής που κο-παίζει πολύ.

— 'Ο Άμερικανός ένας δουλευτής που τ'ά καταφέρει να μην κάνει σπουδαία πρά-γματα.

— Δεν είναι δύσκολο πράγμα να έργα-σας ν' αποδώσει ό,τι χρειάζεται. 'Αλλά δύ-σκολο με «το περιπέλεον» κορδίζει κανείς χοή-ματα.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕ-ΤΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Οι άστέρες της όδόνης, δεν είναι πάντα οι πιο εύτυχισμένοι άν-θρωποι του κό-σμου, όπως θα φανταζόμαστε γε-νικώς.

Είναι δούλοι των συμβολαίων που έχουν ύ-πογράψει.

Ο γόνις π. χ. Ρόμπερτ Τάιηλορ, δεν θα μπορούσε να παντρευτεί την γόησά του Βαρ-βάρα Στάνγουϊν, προτού περάσουν έφτά χρόνια!... Το λέει ρητώς το συμβόλαιό του.

Και ο λόγος είναι ότι η Μέτρο Γκόλτουν, δεν θέλει να χάσει με κανέναν... παρακινδυ-νευμένο γάμο, έναν από τους δημοφιλέστε-ρους σήμερα στάρ όλου του κόσμου.

Οι καλώς πληροφορημένοι, όμως, ισχυ-ρίζονται, ότι ο Τάιηλορ, έχει ήδη παντρευ-τεί στα κρυφά την Βαρβάρα του.

—'Αλλά... μεταξύ μας, αυτό!...

—□□—

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Αν ο 'Οβίδιος ξαναζούσε, θα μπορούσε να συνεχίσει το βιβλίο του «Οι μετα-μορφώσεις», με νέο ύλικό αυτή τη φο-ρά! Τις διάφορες «στάρες» που ύποδύονται τώρα τελευταία, γραμμή, ιστορικά πρόσωπα.

—Ετσι, ή 'Αννα Νήγκλ, που ύποδύθη-την βασίλισσα Βικτωρία, στο όμώνυμο φίλμ, πέρασε όλα τα στάδια της άνθραπι-νης ηλικίας: άρχισε ως χαριτωμένη και όλόμορφη νέα, για να καταλήξει γηρά και ξαρομένη, με διπλοσάγωνα και πεσμένα μά-γουλα!

Είναι έπειτα η Βαρβάρα Στάνγουϊν, που «φτιάχνει» στην «Στέλλα Ντάλλας» τα πιο περιεργά πρόσωπα: γερνά, χονδραίνει, πορ-σταχνάει—κατά την εμφάνισή—άσχημαίνη...κατά το δούλησιν.

—Όσοι την είδαν στο φίλμ αυτό, δεν την άναγνώρισαν, όσο κι' αν προσπαθήσαν!...

—□□—

ΜΟΝΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΛΕΠΤΑ!...

Ένας περίεργος άγγλικός νόμος, γινότανε τελευταία αιλία να διακοπή για την έλ-λη μέρα το γύρισμα ενός φίλμ, άκριβώς στο ωραιότερο σημείο της σκηνης που γυν-ρίζετο.

Στο φίλμ αυτό, παίζει κι' ένα μωρό, το οποίο εις δεδομένην στιγμήν, δίνει ένα ή-γηρό φιλή στο μάγουλο του πρωταγωνιστού. Το φιλή αυτό είναι ένα από τα κλου του φίλμ.

—Όλα πήγαιναν καλά, όταν θα έδιδετο το περίφημο φιλή, όποτε άκούεται ένα «στόπ». 'Ηταν ο άντιπρόσωπος των άρχών που πα-ρακολούθουσε το γύρισμα.

Τί είχε συμβή;

Στην 'Αγγλία, δεν επιτρέπεται ή χορη-μοποίησης μνείμνηδων από τον κινηματογρά-φο. πέραν των τριάντα λεπτών την ήμέρα. Τήν... ταχυική άκριβώς στιγμήν είχαν συμπληρωθή τα 33 λεπτά του μνείμνη που θόδωνε το φιλή στον πρωταγωνιστή.

—Ετσι το νύστιμα έμεινε για την έλλη ά-μέρα, και πήγαινε επί πλέον χαμένα τα 200 μέτρα ταινίας!...

Βασίλισσες των διαμαντιών

Ο «ούράνιος όφθαλμός» του Μαχαραγιά

Ας άποσαφηνίσουμε πριν άπ' ό-λα ένα πράγμα: Δεν ύπάρχει μιά μόνη βασίλισσα του άδα-μαντος, αλλά πέντε ή έξ που κυ-βερνούν την άγορά, συναγωνιζόμενες με μιση όωδεκάδα βασιλέων. Περιερ-γα πρόσωπα και γραφικό περιβάλλον. Το ένα πέμπτον σγεδόν του παγκοσμίου πλούτου βρίσκεται στα χέρια των δι-κτοτόρων αυτών του καθαρού άνθρα-τι, των όποιων ο κόσμος άγνοεί το όνομα και που δεν έχουν ούτε μόνιμον κατοικίαν, γιατί μπορούν να περάσουν από την μίαν 'Ηπειρο στην άλλη, μό-λις θάσση στ' αυτή των κάποια φήμη, που τους ξετρελλάνει έξαφνα.

□ □

—Ερώτησα μιά μέρα έναν άδαμαντο-πώλη του Παρισιού:

—Γιατί ζητάτε σήμερα 100 χιλ. φρά-γκα γι' αυτό το διαμάντι, ενώ χθές έ-ζητήσατε μόνο 80 χιλ.;

—Μου άπήντησε μ' ένα διφορούμενο χαμόγελο:

—Γιατί το θέλει ή κ. Χόλτ-Λεβή.

—Ποιά είναι αυτή ή κυρία μήπως ή γυναίκα σας;

—Έσκασε στα γέλια:

—'Η κυρία Λεβή είναι μιά από τις βασίλισσες του άδάμαντος.

Κάθ' ένας θα φαντάζεται βέβαια μιά τέτοια γυναίκα, σαν μιά κομψή κοσμι-κή κυρία, στολισμένη με πολυτίμους λί-θους και άλλα χρυσαφικά. 'Η κ. Χόλτ-Λεβή, λοιπόν, είναι το αντίθετο. Είναι κοντή, χοντρή και κακοφτιαγμένη και ντύνεται χωρίς γούστο.

—Αν κατά τύχην Κινέζος ή άμερικα-νός γκάγκστερ, ζητούσαν να βρούν τα κοσμήματά της θα κάνανε πολύ κα-κή έπιχείρηση. 'Η κυρία αυτή που ά-γοράζει και πωλεί πολύτιμα πετράδια δεν φορεί παρά μιά καρφίτσα με σμα-ράγδια, αξίας το πολύ-πολύ 10 χιλ. φράγκα.

Μιά μέρα κάποιος την ρώτησε, γιατί δεν φορεί ποτέ της διαμάντια κι' άπήν-τησε:

—Μήπως με παίρνετε για κινητή βι-τρίνα;

—'Η κ. Χόλτ-Λεβή μπορεί εν τούτοις να καυχήθι για τις ύψηλές σέσεις της. Βρίσκεται σε άλληλογραφία με όλες της βασιλικές αύλες κι' όταν πη-γαίνει στις 'Ινδίες όλοι οι Μαχαραγιά-δες την καλούν στο κυνήγι των άγρίων θηρίων.

Τον περασμένο χρόνο συνέβη ένα πε-ρίφημο πράγμα κοντά στα σύνορα του 'Αφγανιστάν. 'Η κ. Χόλτ Λεβή είχε πάει ως εκεί όχι για να πωλήσει αλλά για ν' αγοράσει ένα πολύτιμο πετράδι. 'Επρόκειτο για ένα διαμάντι άραιοό-τατο, που ο κάτοχός του ήθελε να το ξεκάνη, γιατί γασαζότανε γούμματα. Είπε μάθι πως ή κ. Χόλτ Λεβή ήταν στη Λανόρα και της έγραψε να έρθη να τον βρή.

—'Η εύφύεστατη αυτή γυναίκα κατά-λαβε άμέσως περί τίνος επρόκειτο κι' ριτριγυρισμένος από πολλόν κόσμο, την έσπευσε άμέσως στην αύλη του μαχα-ραγιά που ζητούσε να ξεκάνη τον πο-τήν άγορά. Μά εκείνη άπήντησε πως λύτιμο αυτό λίθο. —Όταν έφθασε, ο μα-χαραγιάς της έδειξε το διαμάντι κι' έ-πειτα της είπε:

—Σ' αφήνω να περάσης την νύχτα σου με την άνάμνησι του «Ουράνιου όφθαλμού» — έτσι ώνόμαζε το διαμάν-τι του. Αύριο θα μιλήσωμε για την τιμή.

—'Η κ. Χόλτ Λεβή όλη νύχτα σκεπτό-τανε και τέλος πήρε άπόφασι να δώση άμέσως το πρώι τιμή, γιατί φοβότανε μην παρουσιασθή και κανένας άλλος αντίπαλος.

Το πρώι όμως όταν έύπνησε έβρεχε! Το πράγμα ήταν άληθινά τρομερό, γιατί ή κ. Λεβή δεν άγοράζει όταν βρέχη κι' όταν ο καιρός είναι συνε-φισαμένος. Κατέβηκε στην μεγάλη σί-

θουσα κι' ο Μαχαραγιάς, που ήταν πε-ριτριγυρισμένος από πολλόν κόσμο, την φώναξε ιδιαιτέρως και την ρώτησε για-τί την άγορά. Μά εκείνη άπήντησε πως δεν βιαζότανε.

—'Ο βροχερός καιρός έξηκολούθησε και τις άλλες ήμέρες. Πέρασαν έξ ό-λόκληρες μέρες και τέλος ή κ. Λεβή ώ-μολόγησε την άλήθεια στον Ρατζά:

—Ενωθ την πρόληψή σου, της είπε, αλλά τι να κάνουμε; 'Ας βάλουμε του-λάχιστον τους ιερείς μας να παρακα-λέσουν το Θεό να πάψη ή βροχή. Τους ιερείς όμως θα τους πληρώσης έσύ.

Και ή κυρία Λεβή πλήρωσε είκοσι δολάρια.

Πέρασαν κι' άλλες βροχερές μέρες και ή προληπτική γυναίκα άρχισε πιά να φοβάται σοβαρώς πως στο τέλος θα της ξέφευγε το περήφημον αυτό διαμάντι. Σημειωτέον, ότι γύρω της γινότανε κάποια κνηση, που ήταν πολ-ύ δικαιολογημένες οι άνησυχίες της.

Το γυναικείο ένστικτό της έύπνησε μέ-σα της και την προειδοποίησε, ότι κα-τί το έκτακτο συνέβαινε. Μαζί της είχε τον 'Ινδιάνο διερμηνέα της, στον όποιο είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Τόν έβαλε να έξετάσει τι γίνεται και την άλλη ή-μέρα της έδωσε το έξης χαρτί: «'Ο 'Ο-πενχάιμερ ένδιαφέρεται για την ύπο-θεση. Οι μεσίτες του θα είναι εδώ σε όγτώ ήμέρες».

Την φορά αυτή ή κ. Χόλτ Λεβή εί-γε σοβαρούς λόγους να φοβάται τον 'Ερνέστο 'Οπενχάιμερ. 'Ο Σέρ 'Ερνέ-στος, όπως τον φωνάζουν στο 'Ακρωτή-ριον, θεωρείται ο βασιλεύς των βασι-λέων του άδάμαντος και αυτός είναι που άγοράσε το περίφημο διαμάντι Τζόνκερ για 70 χιλ. λίρες. —'Αν, λοι-πόν, ή κ. Χόλτ Λεβή δεν διαπραγμα-τευότανε την ύπόθεση, μέσα σε όκτώ μέρες θα έκανε το διαμάντι φώναζε, λοιπόν τον διερμηνέα της και του έδω-κεν ένα γράμμα να πάη στον μεσίτη του 'Οπενχάιμερ. Σ' αυτό έγραφε τα έξης:

«'Ο «Ουράνιος όφθαλμός» μου άνή-κει από χθές το βράδυ, μπορούμε όμως να συνεννοηθούμε, γιατί εγώ δεν έπι-θυμώ να τον κρατήσω. Εάν ή πρότα-σή μου σας ένδιαφέρει, να με περιμένε-τε στην Βουβάν. 'Απαντήσατέ μου με τον ίδιο ταχυδρόμο».

Το τέγνασμα έπέτυχε και ο μεσίτης άπήντησε: «Συμφωνώ. Γυρίζω στη Βου-βάη και σ'ος περιμένω».

—'Η κ. Χόλτ Λεβή κατάρθωσε έτσι να έξουδετερώση τον αντίπαλο και στο τέλος κι' ο Μαχαραγιάς άφού δεν έ-λάμβανε πλέον είδησεις του σέρ 'Ερνέ-στου του πούλησε το διαμάντι για 1.700.000 γαλλικά φράγκα, κι' άμέσως έφυγε, για την Νέα 'Υόρκη, χωρίς να περάση από την Βουβάν.

Μιά άλλη ζωή

Ένα αριστουργηματικό αισθηματικό διήγημα της ΤΖΟΑΝ ΜΠΟ

Αγαπητή μου Έλλην,

«Μου γράφετε ότι ή σιωπή μου σας εκπλήττει και σας λυπεί. Τό καταλαβαίνω και σας χρεωστώ μία εξήγηση. Η εξήγηση όμως αυτή είναι τόσο δύσκολη! Έξ άλλου ξέρω καλά ότι δεν θα σας ικανοποιήσει και ότι θα λυπηθείτε πολύ, γι' αυτό και την απέφυγα ως τώρα! Πάντως όμως πρέπει να δοθώ. Κάθε μέρα που περνά κάνει μεγαλύτερο το σφάλμα μου απέναντί σας και όπως πιστεύω και την ανησυχία σας.

«Συγχωρέστε με, θα είμαι σκληρός, πολύ σκληρός. Έγώ ο ίδιος αισθάνομαι το σκληρό χτύπημα που θα σας δώσω. Έν τούτοις δεν θέλω να πικραθώ ή να θυμώσω. Δεν θέλω να πληγωθώ στη φιλοτιμία σας ούτε στο αίσημά σας.

«Θα διερωτάσθε, λοιπόν, τώρα: «Μά γιατί, στις παραμονές των αρραβώνων μας, αυτή η διακοπή των σχέσεων;

«Διάφορα περιστατικά, τα οποία δεν γνωρίζετε, μ' έκαναν να λάβω αυτή την απόφαση. Όχι, μη ζητάτε να έρθω το φταίξιμο στον εαυτό σας. Είθε πάντοτε αξία της αγάπης μου και της έκτιμής μου. Μά νομίζετε εξ άλλου ότι πρόκειται για καμιά ιδιοτροπία.

—Μά αφού δεν είναι από ιδιοτροπία ο λόγος θα είναι σοβαρότερος.

—Μία ανάμνησις και το μοιραίο.

«Για να σας το εξηγήσω αυτό, πρέπει να ανατρέξω στην παιδική μου ηλικία, ίσως και στη γέννησή μου και να σας διηγηθώ όλο μου το βίο. Τόσο λίγο τον γνωρίζετε!...

«Ακούστε με: Σκύψτε λιγάκι, έτσι όπως συνηθίζετε όταν καθισμένη στον πέτρινο μπάγκο κάτω από τις φυλλώρες σας μιλούσα για τα νοητά μονοπάτια που θα περνούσαμε μαζί για να φθάσωμε στο ιδεώδες που το είχε πλάσει το κοινό μας όνειρο.

«Σήμερα, θα σας μιλήσω γι' ένα άλλο μονοπάτι το οποίο υπήρξε πάντα σκληρό και γεμάτο απ' εμπόδια, και που το διέτρεξα μόνος, τελειώς μόνος, μέχρι της ημέρας που σας συνήθησα. Ελάτε, Έλλην, στεγνώστε τα μάτια σας αν κλαίνε, και προσέξτε με.

«...Αυτό συνέβη μία αυγή σ' ένα λιμάνι της Βανδέας.

«Ένας ψαράς, ακόμα νέος περνάει μπρος απ' την εκκλησία. Έξαφνα σταματά και διακρίνει στον πρόναο κάτι που άσπριζει. Πλησιάζει και βλέπει ένα μωρό. Ήταν δεν ήταν ενός μηνός. Τό παιδί κοιμότανε, νανουρισμένο από τον θόρυβο των κυμάτων. Στά σπαργανά του εινε καρφισωμένο ένα φύλλο χαρτίου: «Ο Θεός άς με συγχωρήσει κι' άς προστατεύη το γιού μου. Εύχομαι οι καλοί άνθρωποι που θα τον πάρουν υπό την προστασίαν τους να αντικαταστήσουν λιγάκι την μητέρα του...».

«Τό γράψιμο ήταν ακανόνιστο κι' ένα δάκρυ, ώρισμένως είχε μουντζουνώσει την τελευταία λέξη. Σήμερα τό γράμμα έχει κιτρινίσει. Βρίσκεται τό γράμμα στα μάτια μου, και μου φαίνεται ότι ένα καινούργιο δάκρυ έπεσε

και ενώθηκε με τό παλιό. Μήπως και δεύτερα φορά θα χαθώ τό παιδί της άλλουτε!...

«Είναι ανάγκη να σας πω, φίλη μου, ότι τό παιδί αυτό ονομάζεται Λουί Πιέρ;

«Ακριβώς, λοιπόν, πριν τριάντα πέντε χρόνια με μάζεψε ένας ψαράς. Ζούσε μόνος με τη μητέρα του. Η ζωή ήτο σκληρή και τό ψάρεμα την εποχή του χειμώνα ήταν πολύ δύσκολο. Μά πώς μπορούσαν να εγκαταλείψουν ένα μωρό που έβρισκε στο κατώφλι του σπιτιού του Θεού; Οι καλοί αυτοί άνθρωποι με περιποιήθηκαν, με χάιδεψαν. Μεγάλωσα στο ταπεινό αυτό σπιτικό που μύριζε θρεμμένο πλεμάτι και φύκια, που μοσχοβολούσε θαλάσσια και που μου θυμίζει τό άπειρο διάστημα και τον θόρυβο του κύματος που σπάει πάνω στους βράχους.

«Όταν ήμουνα μικρός, έφευγα κι' έγω με τις ψαρόβαρκες: όηθοόσα στο τιμόνι, ανέβαινα στα κατάρτια, έπλενα τό κατάστρωμα, επιδιώρωνα τά πλεμάτια. «Ήμουν μεθυσμένος από άέρα και φώς κι' άγαπούσα με πάθος τον άκeanό. Μου φαίνεται ότι τότε πρωτογνώρισα την εύτυχία.

«Η μητέρα όμως πέθανε κάποτε και ο γιός της παντρεύθηκε.

«Είχα την πραίσιση ότι μαζί με την παρείσακτο μπήκε στο σπίτι και ή δυστυχία. Και είχα δίκιο. Μόλις γέννησε τό πρώτο παιδί της ή γυναίκα με μίσησε.

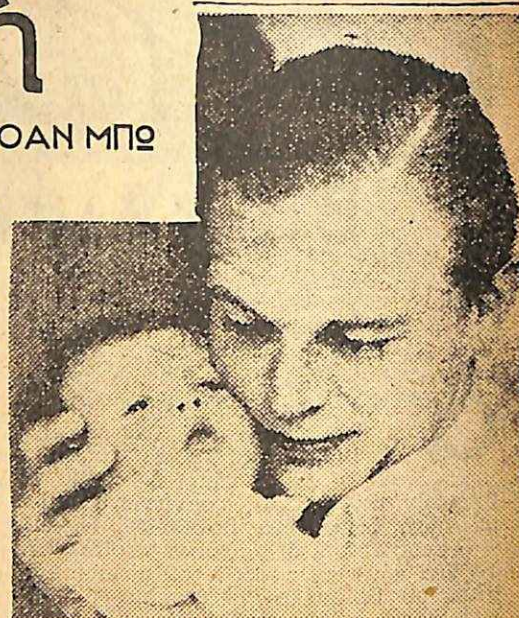
«Ήλθανε κατόπι κι' άλλα παιδιά. Η ζωή μου έγινε σωστός Γολγοθάς. Ακόμη και ο θετός μου πατέρας με έγκατέλειψε. Δεν άγαπούσε πιά παρά τά αληθινά του παιδιά που έγω τά φώναζα ακόμα αδελφία μου. «Ήμουν ο ξένος. Η ζωή μου είχε καταντήσει άνυπόφορη.

«Μία μέρα, αφού στάθηκα επί πολύ και κύτταξα τη θάλασσα με τον πόνο στη ψυχή, άπελπισμένος, πικραμένος, διευθύνθηκα προς στη μικρή εκκλησία σου. Κι' έπεσα πάνω στις πλάκες, μπρος στο άγαλμα της Παναγίας. Και έλαφα, έλαφα, ενώ μουρμουρίζα: «Κανείς δεν μ' άγαπά πιά... Γιατί ή μαμά μου μ' έγκατέλειψε;...».

«Την άλλη μέρα, προτού ξημερώση, κουρελιασμένος και ξεπόλητος έφυγα αφού πήρα μαζί μου μερικά παληόρουχα και την μόνη περιουσία μου, τό γράμμα της μητέρας μου με τό όποιο με άφηνε στο έλεος του Θεού.

«Μήνες όλόκληρους, σαν ένα πλοίο ναυαγισμένο, έφευγα από σκόπελο σε σκόπελο. Δέ θα σας μιλήσω τώρα για τις άρες της άπελπισίας μου. Είχα μισήσει και άηδιάσει τη ζωή μου. Τέλος με πήραν ως υπάλληλο σ' ένα μεγάλο έφοπιστή, στο Ροσφόρ.

«Μόλις κατόρθωνα να κερδίζω μερικά λεφτά, άγόρασα βιβλία. Γιατί όταν ήμουν ψαράς δεν είχα μάθη και μεγάλα πράγματα. Τις άρες της σχολής μου, μελετούσα πολύ. Σιγά-σιγά προβιβάσθηκα και διωρίσθηκα προϊστάμενος. Και ο προβιβασμός μου συνεχίσθηκε μέχρι της ημέρας που έγινε θοηδός του κ. Ντυμοντέλ. Ο άλλουτε μικροψαράς είχε γίνει διευθυντής προσωπικού του μεγαλειότερου

έφοπιστού της Γαλλίας! Δεν είχα δίκιο να είμαι υπερήφανος;

«Αλλά κάτι μου έλειπε: ή στοργή, ή αγάπη. Σας συνήθησα...

«Αλλά πρds τί σήμερα να σας θυμίζω την πρώτη μας συνάντηση;

«Πάντως. Σας άγάπησα και ή στοργή μου για σας Έλλην, είναι πάντοτε στοργή.

«Σείς θ' άπορήτε, λοιπόν, ύστερ' άπ' αυτό και θα διερωτάσθε.

—Μά, γιατί, λοιπόν, τότε, γιατί; «Φίλη μου, ή εξομολόγησή μου δεν τελείωσε...

«Ός θά ήθετε, ή ζωή είναι ένα διαρκές ξαναγύρισμα στα παλιά. Έτσι κι' έγω θά τελειώσω την έπιστολή μου, όπως την άρχισα.

«...Μιάν αυγή, στον πρόναο μιάς εκκλησίας εγκαταλείφθηκε ένα μωρό άπό μία δυστυχισμένη γυναίκα. Μήπως ήταν ή Μοίρα που έβαζε στο δρόμο μου αυτό τό παιδί;

«Πάντως, έγω τό πήρα και τό έφερα στο σπίτι μου σαν ένα κλεμμένο θησαυρό. Μου φαίνονταν πώς ξαναγύρισα στα παιδικά μου χρόνια, πώς ήμουν έγω που περίμενα να με πάρουν και να με προστατέψουν. Κράτησα τό παιδί αυτό. Είμαι τώρα έδω, δίπλα μου. Κοιμάται στην κούνια του. Πρέπει τό ξύπνημά του να είναι μιά γιορτή, πρέπει στο προσκέφαλό του να έβρη ένα χέρι, που θα πάρη τό χεράκι του, για να τό κρατήσει για πάντα.

«Είθε καλή και ίσως να τ' άγαπούσατε όπως άγαπάτε τά παιδιά σας, για τά όποια τόσο φροντίσατε άφ' ότου πέθανε ο άντρας σας, αλλά δεν θέλω να σας κουράσω κι' έγω περισσότερο. Γι' αυτό κρατώ για μένα μόνο τό παιδί. Ίσως κι' έγω, αν είχα παιδιά να λημονούσα λιγάκι την στοργή που χρεωστώ σ' αυτό. Δεν έχω όμως. Κι' έτσι θα γίνω γι' αυτό ο στοργικός πατέρας, που έγω δεν γνώρισα ποτέ!...

«Σέ λιγάκι θ' άνοίξη τά μάτια του. Θά με δή. Και άργότερα αυτό θα κλείση τά δικά μου...».

«Συγχωρέστε με! Δεν έχω τό δικαίωμα να μοιράσω την αγάπη μου. Γιατί θυμάμαι!... Θυμάμαι!...».

«Δικός σας
Λουί-Πιέρ»

Τò ρομάντσο μιάς όρφανής

Η θλιβερή ιστορία μιάς βασιλοπούλας

Ο πολωνικός λαός έπερίμενε την βασιλισά του. Σ' όλη την Νάγκυ Σζαμπάτ δεν είχαν δοθώ ποτέ παρόμοιες γιορτές. Οι κάτοικοι είχαν ρημάξει όλους τους κήπους για να ράνουν με λουλούδια τους δρόμους, κι' άσπρα παγώνια είχαν σκορπισθ' όλη την πόλη, για να φέρουν γούρι στη νύφη, που θα έφθανε σέ λίγο.

Ο βασιλιάς Λουδοβίκος Α' της Πολωνίας παντρευόταν την Άνογάρδη, την πριγκήπισσα της Βουργουνδίας. Την είχε γνωρίσει πριν λίγα χρόνια, στα 1345, στην Αύλη του Βίσεγκραντ, κι' άμέσως την έρωτεύθηκε τρελλά.

Όταν έφθασεν ή νύφη, πήγε κοντά της με τους αλικούς που κρατούσαν τά γαμήλια δώρα, και που ήταν πολυτελέστατα. Γονάτισε μπροστά της κι' είπε φωναχτά, ώστε να τον άκούη όλο τό πλήθος:

—Κανένα κόσμημα δεν είναι άντάξιο για την όμορφιά σου!

Και έπρόσθεσε σιανά:

—Σου όρκίζομαι πώς θα σε κάνω εύτυχισμένη!

Η ύπόσχεσις όμως ήταν μάταιη. Γιατί ποτέ στον κόσμο ο έρωτας ενός ανθρώπου δεν έκανε πώ δυστυχισμένη μία γυναίκα, όπως ο Λουδοβίκος της Πολωνίας έκανε την Άνογάρδη.

Η νέα βασιλισσα ήταν όραιότατη. Ήταν πραγματικό άγαλμα, με τις πιο καθαρές και πιο τέλειες γραμμές. Η Άνογάρδη ήταν ή πραγματική βασιλοπούλα του παραμυθιού. Κι' ο έρωτας του βασιλιά γι' αυτήν ήταν σφοδρότατος. Μά ήταν τρομερή ή ζήλεια του. Τόσο τρομερή, που στην ιστορία είναι μωας να δόνομα ο «ζηλιάρης βασιλιάς». Έβλεπε παντού άπιστίες και αντιπάλους κι' άρκοϋσε ένα άπλό χαμόγελο της βασιλισσας για να ξεσπάση ο πιο τρομερός θυμός του. Κι' όταν στο τέλος καταλάβαινε τό άδικο του, έπεφτε στα πόδια της γυναίκας του και με δάκρυα της ζητούσε συγχώρεση, για να ξαναρχίση ύστερα από λίγη ώρα.

Η Άνογάρδη ήταν σεμνή και πιστή και ζούσε κάτω από μία διαρκή τρομάρα, χωρίς να έχη καν την δύναμη να ύπερασπίση τον εαυτό της από τις ύποψιες του άνδρός της. Ύστερα από έννηνα μήνες γέννησε τον διάδοχο του θρόνου της Πολωνίας, τον Λουδοβίκο τον Β', και τό εύτυχες αυτό γεγονός έκαμε να καθουαχάση λίγο ή ζήλεια του βασιλιά. Τόν άλλο χρόνο χάρισε στο λαό της μιά βασιλοπούλα, την Κωνσταντία. Η μικρή ήταν όμορφη, μεγαλόσωμη, με μία μεγάλη τούφα μαύρων μαλλιών. Μά ποιανού έμοιαζε!...

Ο βασιλιάς σκυμμένος άπάνω στην κούνια της νεογέννητης κύτταζε τό προσωπάκι της και τό φαίνονταν παρξένο. Οι σκέψεις του άρχισαν να τον τυραννούν. Έλεγε μόνος του:

«Δεν βλέπεις πώς είναι μελαχροινή; Δεν μπορεί να είναι κόρη σου. Να μη την άγαπάς!».

Κι' ή άγωνία του αύξανε όσο μεγάλωνε ή Κωνσταντία. Δεν είχε πώ ποτέ του τίποτε στη βασιλισσα, μά όλοι έβλεπαν την τραγωδία του. Και τώρα ο βασιλιάς είναι τρομερά ψυχρός απέναντι και της βασιλισσας και της κόρης του. Τό μίσος του για την τελευταία είναι τόσο δυνατό, ώστε ένόμιζε κανείς πώς τό φτωχό αυτό κοριτσάκι ήταν ξένο και παραπεταμένο. Είχε δώσει μάλιστα άυστηρές διαταγές στους αλικούς και στους ύπηρέτες, να μην την άγαπούν και να μη την προσέχουν.

Ο λαός την όνόμαζε «Κωνσταντία ή όρφανή», και ή πριγκήπισσα μεγάλωνε και γινότανε κάθε μέρα πιο όμορφη. Μά ήταν τόσες οι ταπεινώσεις που της έκαναν στην Αύλη, που τό πρόσωπό της ήταν διαρκώς καταλυπημένο. Της έλειπαν τά χάρδια. Της έλειπεν ή αγάπη, κι' όταν έβλεπε ένα κορίτσι του λαού στο μπράτσο του άγαπημένου της, τό ζήλευε κατάκαρδα.

Η Κωνσταντία μεγαλώσε και τώρα είναι δεκαοχτώ χρονών.

Η βασιλισσα όμως μαράθηκε και κοιτάει άρρωστη στο κρεβάτι. Η τραγωδία δεν έχει τελειώσει ακόμη. Η Κωνσταντία τρέμει στην ιδέα πώς μπορεί να πεθάνη ή μητέρα της, γιατί ξέρει πώς τότε πιά είναι, που ή ζωή θα γίνη μαρτύριο. Στο Παλάτι όμως μετρούν τις άρες της μελλοθάνατης βασιλισσας, κι' ή φτωχή θυγατέρα θρηνεί σιωπηλά, περιμένοντας τό μοιραίο. Ο βασιλιάς της άπαγορεύει όμωας να βρίσκεται στο δωμάτιο της μητέρας της και τό φτωχό κορίτσι, για να μη τρελλάθη βγαίνει κάθε μέρα καβάλλα, με την συνοδεία ενός ίπποκόμου. Ήταν τόσο δειλή, που δεν τον είχε ποτέ της κυττάξει. Μία μέρα όμως γυρίζει τό πρόσωπό της και τον βλέπει να της χαμογέλα τόσο γλυκά, που μαγεύτηκε. Για πρώτη φορά κάτι τό άνέκφραστο της γέμισε την ψυχή.

Στά μάτια της ανέβηκαν θερμά δάκρυα. Δεν πέρασε δέ πολύς καιρός κι' ο νέος διάδοχος στο προσωπάκι της βασιλοπούλας τά αισθήματα, που της έτάραζαν την ψυχή. Και τότε τόλμησε να της μιλήση και να της εξομολογηθ' όλη την είχεν άγαπήσει από την πρώτην ήμέρα που την είχε συνοδεύσει. Ήξερε την θλιβερή της ιστορία, μά ήτανε πρόθυμος να άντικρούση όλον τον κόσμο, για την αγάπη της. Τί τον έννοιας, κι' αν θάφευτε στην δυσμένεια του βασιλιά; Της πρόσφερε την καρδιά του, που ήταν γεμάτη έρωτα γι' αυτήν. Ήταν ένας ταπεινός ίπποκόμος, μά θ' της χάριζεν έναν άσύγκριτο θησαυρό, της ψυχής του.

Η Κωνσταντία ένόμιζε πώς όνειρεύεται. Μία ανθρώπινη ύπαρξις, ένας όραιος και θελκτικός νέος της μιλούσε γι' αγάπη. Έκείνη τη νύχτα μπήκε σαν κλέφτης στο δωμάτιο της μητέρας της και της μιλήσε πώς άγαπά τον ίπποκόμο Κάρολο. Η μητέρα, που ξεψυχούσε, της χάιδεψε τά μαλλιά και της έλεγε:

—Πήγαινε, στην ταπεινότητα θα βρής την χαρά και τον έρωτα, που έγω δεν ένγνώρισα έως τώρα...

Ύστερα ή βασιλισσα ζήτησε τον άνδρα της και τό έλεγε:

—Την ώρα αυτή, που πηγαίνω ν' άντικρύσω τό Θεό, δεν μπορώ να σου πω, παρά την αλήθεια. Λοιπόν σου όρκίζομαι, ότι ή Κωνσταντία είναι κόρη σου!...

Κι' έπειτα έκλεισε για πάντα τά μάτια της. Τρελλός από τη θλίψη του ο Λουδοβίκος ζητάει τώρα να δρ' ή φτωχή του κορίτσι, που τό τυράννησε τόσα χρόνια, μά δεν τό βρίσκει πούθενά. Η Κωνσταντία είχε χαθ' ή. Την έζητησε παντού. «Έστειλε κήρυκες σ' όλη τη χώρα, έδημοσίευσε προκηρύξεις, δεν άφησε κανένα μέσο για να την ζητήσ' ή. Από δώ και πέρα δεν μπορούσε να ήσυχάση αν δεν εύρισκε την κόρη του, μά ή κόρη του δεν βρισκότανε πούθενά.

Σ' ένα χωριό της Ουγγαρίας ήτανε ένα μικρό έξοχικό σπιτάκι, μία όασις εύτυχίας. Η Κωνσταντία και ο άντρας της ζούσανε εύτυχισμένα πλάι-πλάι, με την καλλιέργειά τους. Η βασιλοπούλα έκανε όλες τις βαρείες δουλειές, άρμυγε, ζύμωνε, μαγειρεύε. Κι' όταν άκουσε πώς ο πατέρας της την ζητούσε, δεν θέλησε να ρας της την ζητούσε, δεν θέλησε να πάη να την εύρη. Προτίμησε την καλύδα παρά τό παλάτι, γιατί θυμήθηκε τά λόγια της μητέρας της:

—Πήγαινε, στην ταπεινότητα θα βρής την χαρά και τον έρωτα, που έγω δεν ένγνώρισα έως τώρα!...

ANNA MARIA

Παγκόσμιο πνεύμα

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ

Ο κύριος επιστρέφει μεθυμένος εκείνη την νύχτα σπίτι του. Η Κυρία, που είχε εν τω μεταξύ δεχθεί μια πολύ τρυφερή επίσκεψη, λέει του φίλου της:

— Χώσου, μέσα στο κρεβάτι και μη κι-νεϊσαι!

Ο κύριος γδύνεται και πέφτει κι' αυτός. Ξαφνικά διαπιστώνει ότι υπάρχουν και άλλα πόδια εκτός από τα δικά του στο κρεβάτι.

— Γυναίκα! λέγει, υπάρχουν έξ' πόδια μέ-σα στο κρεβάτι μας άπόψε!

— Κάνεις λάθος, είναι μόνον τέσσερα!...

— Κι' εγώ σου λέω πως είναι έξη!

— Είσαι μεθυμένος και τα βλέπεις παρα-πάνω.

— Τώρα θα ιδής πως έχω δίκιο.

Ο κύριος κατεβαίνει κάτω σηκώνει το πάπλωμα από τα πόδια και μετρά:

— Ένα, δύο, τρία, τέσσερα πόδια! Εί-χες δίκιο γυναίκα!...

Ανέκδοτα ιστορίες

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

Λίγο πριν από τη ναυμαχία τηςΧούγκ, βλέποντας μακριά τα πανιά των πλοίων του αγγλο-δανδικού στόλου οι αξιωματικοί της ναυαρχίδος του Τουρβίλ, άρχισαν να μετρούν τα έχθρικά σκάφη.

— Ουδόντα πλοία! φώναξε ζωηρά έ-νας απ' αυτούς.

— Κάνεις λάθος, είναι ένενήντα, δι-ώρωσε άλλος.

Τότε ο ναύαρχος ντε Τουρβίλ επενέ-βη και είπε ήρεμα:

— Δεν μάς ενδιαφέρει αυτό, κύριοι. Μας άρκει που ξέρουμε, ότι τα δικά μας πλοία είναι σαράντα τέσσερα...

Και έδωσε το σύνθημα της επιθέσεως.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΜΕΓΑ-ΛΕΙΩΔΗΣ

Ο βασιλεύς Κάρολος 2ος της Σουη-δίας ήταν έξαιρετικά γενναίος. Κατά το διάστημα μιας έκστρα-τείας του στη Ρωσία, ενώ υπαγόρευε μια επιστολή σε κάποιον γραμματέα του, έπεσε μια όβριδα μέ-σα στο σπίτι, που βρι-σκόταν, και ξεερράγη με τρομερό κρότο.

Ο βασιλεύς έμεινε έν-τελώς άτάραχος. Και ρώτησε με ήρεμη φωνή τον γραμματέα, που του είχε πέσει ή πένα απ' τα χέρια:

— Τι συμβαίνει; Γιατί δεν γράφετε;

— Έ... Μεγαλειότητε...

ή βόμβα, έφέλιξε ο κατατρομαγμένος γραμματέας.

— Τι σχέση έχει ή βόμβα μ' αυτό που σάς απαγορεύω; Έμπρός, εξακολουθή-σατε...

ΑΠΟ ΤΟΤΕ, ΕΠΑΥΣΕ...

Όταν ο Λουδοβίκος 14ος ήταν ακόμη παιδί, του άρεσε να παίξει κωμωδίες με συνομηλίκους του και προτιμούσε πάν-τα σ' αυτές να παίρνει το ρόλο του ύ-πηρέτη. Ο θαλαμηπόλος του Λαπόρτ, που δεν του άρεσε αυτή ή προτίμησης του νεαρού μονάρχου του, κάθε που έ-βλεπε τον Λουδοβίκο του έφέρετο με ύ-φος αγέρωχο. Ο βασιλεύς παρεπενέθη γι' αυτό στη μητέρα του, ή οποία ζήτη-σε εξηγήσεις από τον Λαπόρτ.

Κυρία, απήντησε ο έξυπνος θαλα-μηπόλος, έφ' όσον ο Μεγαλειότατος έν-νοεί να παίξει το ρόλο μου, έπιχειρώ κι' εγώ να παίξω τον δικό του.

Από τότε ο Λουδοβίκος έπαυσε να παίξει ρόλους ύπηρετών στις κωμωδίες.

ΙΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Κλασική ήταν ή άφηρημάδα του πε-ριφήμου συγγραφέως του «Ροκαμβόλ» και τόσων άλλων λαϊκών μυθιστορημά-των, Πονσόν ντυ Τεράιγ.

Ένα βράδυ ο άφηρημένος μυθιστορι-ογράφος, γυρίζοντας στο σπίτι του, άν-α να μπη στην πόρτα του, μπήκε στην

πόρτα του γειτονικού του σπιτιού, που έμοιαζε άρκετά με το δικό του.

Τη στιγμή όμως που ανέβαινε την ξέ-νη σκάλα, ένας κύριος τον έσταμάτησε.

— Σταθήτε, κύριε! του έιπε. Πού πάτε;

— Άπλούστατα, στο δωμάτιό μου!

άπάντησε ο Τεράιγ, κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

— Μά ή σκάλα αυτή οδηγεί στο δω-μάτιο της γυναίκας μου...

— Της γυναίκας σας;... Έκανε έκπλη-κτος ο άφηρημένος συγγραφέας.

Και καταλαβαίνοντας την γκάφα του, άρχισε να κατεβαίνει πάλι τη σκάλα, μουρμουρίζοντας:

— Νά με συγχωρήτε, κύριε. Οι πόρ-τες μας μοιάζουν τόσο πολύ!...

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο περιφημος Γάλλος γιατρός Λορών έκλήθηκε μια μέρα στο σπίτι ενός ά-σθενους για να κάμη έγχειρήση. Κατά τη διάρκεια της έγχει-ρήσεως ο σοφός για-τρός πληγώθηκε στο χέ-ρι και παρ' όλες τις άν-τισηπτικές προφυλάξεις, που έλαβε, ή γάγγραι-να έξεδηλώθη στο μέ-ρος που είχε πληγωθή κι' έπεξετάθη με μεγα-λή ταχύτητα σ' όλο του το μπράτσο.

Ο Λορών κάλεσε τό-τε ένα συμβούλιο από τους σοφώτερους συνα-δέλφους του, οι όποιοι γνωμάτευσαν ότι έπρεπε το συντομότερο να γίνη προσβεβλημένου χεριού άποκοπή του.

— Πολύ καλά, άπάντησε ήσυχα ο Λο-ρών. Άλλά μην άργείτε, σας παρακα-λώ, γιατί νοιώθω πώς ή γάγγραινα προχωρεί.

Υπέστη, λοιπόν, με θαυμαστό θάρρος την άποκοπή του χεριού του, χωρίς να δεχτή κανένα άνασθητικό.

Η μόλυνσις όμως είχε μεταδοθή και στο άλλο σωμα του κι' έτσι ο δυστυχής γιατρός δεν είχε πιά καμιά έλπιδα σωτηρίας. Οι συνάδελφοί του θέλησαν άστούσο να του άποκρύψουν την άλήθεια, αλλά εκείνος το είχε καταλάβει ότι δεν του έμεναν πιά πολλές μέρες ζωής.

Σε κάποια στιγμή, λοιπόν, έγύρισε πρὸς τους γιατρούς του τον παραστέ-κανε άνήσυχος και τους έιπε χάμογε-λώντας πικρά:

— Τό ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Αγγλικό χιούμορ

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟ

Ο εισαγγελεύς επισκέπτεται τις φυλα-κές. Στο κελλί ενός κρατουμένου του Τζών, βλέπει μια φωτογραφία μεσόκοπης γυναι-κός, κρεμασμένη πάνω από το κρεβάτι:

— Η γυναίκα σου; ρωτά τον φυλακι-σμένο.

— Όχι, ή πεθερά μου.

— Η πεθερά σου! Και γιατί;

Και ο Τζών:

— Βλέποντάς την κάμνω όλιγώτερο δυσά-ρεστη την θέση μου έδώ μέσα!...

□ □

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΙΚΡΑ

Ο κ. Σμιθ πάει να επισκεφθή τον συνά-δελφό του κ. Τζόνσον.

Του άνοίγει ο μικρός του Τζόνσον.

— Μια στιγμή του λέγει, να είδοποιήσω τον πατέρα μου.

Σε λίγο ο μικρός επιστρέφει.

— Είσατε ο κούρευς του μπαμπά κύριε; ρωτάει τον κ. Σμιθ.

— Όχι, γιατί;

— Γιατί μόλις άκουσε ο μπαμπάς το όνο-μα σας έιπε: θα με ξυρίσει πάλι αυτός ο Σμιθ!...

□ □

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο Τζάν φορτώνεται τον φίλο του Πήτερ να του δανείση ένα έκατοστάριο γιατί δεν είχε να φάγη.

Ο Πήτερ τον λυπάται και του δίνει τα λεπτά.

Υστερ' από μισή ώρα, ο Πήτερ, μπαίνει στο συνειθισμένο του έστιατόριο για να φά-γη. Έκπληκτος όμως, βλέπει εκεί τον φί-λο του Τζάν να τρώγη μια καλή μερίδα μαύρο χαδιάρι.

— Πώς, του ψιθυρίζει άπορώνας, έσύ ζητήσεις δάνειο για να φας και παραγγέλ-λεις μαύρο χαδιάρι;...

— Τι θέλεις να κάμω φίλε μου; άπαντά ο Τζάν. Όταν δεν έχω λεπτά, δεν μπορώ να φάγω μαύρο χαδιάρι, όταν έχω πάλι δεν μπορώ να φάγω, τότε, λοιπόν, πρέπει να φάγω;

Το ξέρω πώς θα πεθάνω... Ήθελα όμως, πριν ξεψυχήσω, να... άποχαιρε-τήσω διά χειραψίας το κομμένο χέρι μου. Δεν πιστεύω να τό πετάξετε!...

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ ΠΝΙΓΗΚΕ

Ένας που τον ήξερε καλά:

— Τον καυμένο. Για μια φορά άποφάσι-σε κι' αυτός να πιη λίγο νερό και αυτό τον έπνιξε!...

Η Δελά Μπατσούρω στουν Γκόγκο

Τò... κουλουριφέρ

του κ. Νικ. Τσεκò

Γκόγκου άνηψ'δάκ' μ'.

Ίέλοιβα τό γραφούδ' σ', Γκόγκου μ', κι μην τά ρουτάς τη σκασία μ'. Άκούς ίκει τά παληουζάνα να σι κρέν «τσιπ» κι να σι κάνουν τράγου! Άμ στραβοί ήντ'σαν, π'δάκι μ', να γδούνε ότ' τό' λό-γου σ' ούτι κιέρατ' ίέχ'ς, ούτι ούργια; Κι χώρια άπού δαύτου, που μετακούστη-κι τράγουσ να σπουδάξ' στου Πανεπι-

— Τί είναι; Ίένα μηχαν'μα που καν' ζέστ'...

— Κι πουδς του κρέν;

— Κουλουριφέρ'!...

Άμέσους που λίες, Γκόγκου μ', του

λέδ'σα κόμπου στου μαν-τλή μ' για να μη τ' ά-λησμονήσ' κι σήμιρις στου γράφου κι του λέ-γου σ'. Πρίεπ', Γκόγκου

πιδί μ', αν διν θέλ'ς να τ' άκακάρωσ' ή θεϊτού-λα σ' ή έρμ, άπού του κρύγιου κι να μην προ-λάβ'ς να τελειώσ' τα σπουδάγματά σ', να φρουντίσ' ντιλέγκου να μου στείλ'ς στου χου-ριδ' ίένα κουλουριφέρ ά-πού δαύτου. Τήρα όμως

δντας θα του άγουράσ' άπού του χαρτζιλικάκ' που σοσ στέλνου, να προυσέξ'ς να είναι φρέσκου, γιατί ύπαρχ' φόβους ώσπ' νάρθ' στου χουριδ' να βρου-μίσ'.

Ού κύρ Πληθυντ'κός, ού δάσκαλους, που σι ίέμαθι του άλφαβήτα, μι ίέλεγι τά προυψές, πώς όταν του πιδίου κρυγιόν', δεν μπορεί να ίγνοήσ' τά γραφούδια κι να γιέν' σπουδαγμέν'. Πρόσχει του λ', πόν, Γκόγκου μ', να μη πάθ'ς κι του λό-γου σ' τίπ'τις τέτοιου, γιατί θα πιθάν' ά-πού μαράζ' ή καμψηρή! Ίγώ σι ίέστ'λα στην Άνθήνα για να γιέν'ς σπουδαγ-μέν'ς κι νάρθ'ς μι του καλό στου χου-ριδ' για να σ' άκούσ' να διαβάξ'ς τούν Άπόστολου στην ίκκλησία κι να σκάσ'ν όλις οι φαρμακουμυτίς που ίγώ μ'νάχα ίέχου τέτοιου άνηψ'δ'.

Άλήθεια, Γκόγκου μ', τώρα που του θυμήθηκα, τήρα ίκειά σ'τα μπακαλικού-δια τ'ς Άνθήνας νάβρ'ς κι να μ' άγου-ράσ'ς καμμία ούκ' άναθροφή, διγίότ' τά προυψές που τίνάζα τις κουρελλούδεις μ' κι ού άγέρας πάεινι όλ' τη σκόν' στου σπ'τ' του κύρ δάσκαλου, ή γ'ναίκα τ' ήβρι ίέζου κι μι ίέκανι σκουπίδ', κριέ-νουνάς μ' ότ' διν ίέχου καθόλ' άνα-θροφή.

Φ'λζο του μαγ'λάκ' σ' ή θείτσα σ' ΜΠΑΤΣΟΥΡΩ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

— Τί καν'ς, κυρά Μπατσούρω; μι κρέν'

— Τί να καν', π'δάκ' μ', του άντικρέ-νου. Κρυών' ή έρμ'...

— Έχ'ς δίκιου, μι λίέει τότενις. Ίέ-πριπτι του λόγου σ' να είσι στην Άνθήνα.

— Ίκειά διν καν' κρύγιου, π'δάκ' μ'!

— Κάν', αλλά ίκειά έχ'ν κουλουριφέρ

κι δεν κρυγιόνουε.

— Κι τί είναι ίφτόνου, λιβέντ' μ'; ρου-τουλόγ'σα ή καψιρή μόλ'ς άκ'σα ίκειό που μου ίέκρινι.

— Τί είναι; Ίένα μηχαν'μα που καν' ζέστ'...

— Κι πουδς του κρέν;

— Κουλουριφέρ'!...

Άμέσους που λίες, Γκόγκου μ', του

λέδ'σα κόμπου στου μαν-τλή μ' για να μη τ' ά-λησμονήσ' κι σήμιρις στου γράφου κι του λέ-γου σ'. Πρίεπ', Γκόγκου

πιδί μ', αν διν θέλ'ς να τ' άκακάρωσ' ή θεϊτού-λα σ' ή έρμ, άπού του κρύγιου κι να μην προ-λάβ'ς να τελειώσ' τα σπουδάγματά σ', να φρουντίσ' ντιλέγκου να μου στείλ'ς στου χου-ριδ' ίένα κουλουριφέρ ά-πού δαύτου. Τήρα όμως

δντας θα του άγουράσ' άπού του χαρτζιλικάκ' που σοσ στέλνου, να προυσέξ'ς να είναι φρέσκου, γιατί ύπαρχ' φόβους ώσπ' νάρθ' στου χουριδ' να βρου-μίσ'.

Ού κύρ Πληθυντ'κός, ού δάσκαλους, που σι ίέμαθι του άλφαβήτα, μι ίέλεγι τά προυψές, πώς όταν του πιδίου κρυγιόν', δεν μπορεί να ίγνοήσ' τά γραφούδια κι να γιέν' σπουδαγμέν'. Πρόσχει του λ', πόν, Γκόγκου μ', να μη πάθ'ς κι του λό-γου σ' τίπ'τις τέτοιου, γιατί θα πιθάν' ά-πού μαράζ' ή καμψηρή! Ίγώ σι ίέστ'λα στην Άνθήνα για να γιέν'ς σπουδαγ-μέν'ς κι νάρθ'ς μι του καλό στου χου-ριδ' για να σ' άκούσ' να διαβάξ'ς τούν Άπόστολου στην ίκκλησία κι να σκάσ'ν όλις οι φαρμακουμυτίς που ίγώ μ'νάχα ίέχου τέτοιου άνηψ'δ'.

Άλήθεια, Γκόγκου μ', τώρα που του θυμήθηκα, τήρα ίκειά σ'τα μπακαλικού-δια τ'ς Άνθήνας νάβρ'ς κι να μ' άγου-ράσ'ς καμμία ούκ' άναθροφή, διγίότ' τά προυψές που τίνάζα τις κουρελλούδεις μ' κι ού άγέρας πάεινι όλ' τη σκόν' στου σπ'τ' του κύρ δάσκαλου, ή γ'ναίκα τ' ήβρι ίέζου κι μι ίέκανι σκουπίδ', κριέ-νουνάς μ' ότ' διν ίέχου καθόλ' άνα-θροφή.

Φ'λζο του μαγ'λάκ' σ' ή θείτσα σ' ΜΠΑΤΣΟΥΡΩ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

— Τί καν'ς, κυρά Μπατσούρω; μι κρέν'

— Τί να καν', π'δάκ' μ', του άντικρέ-νου. Κρυών' ή έρμ'...

— Έχ'ς δίκιου, μι λίέει τότενις. Ίέ-πριπτι του λόγου σ' να είσι στην Άνθήνα.

— Ίκειά διν καν' κρύγιου, π'δάκ' μ'!

— Κάν', αλλά ίκειά έχ'ν κουλουριφέρ

κι δεν κρυγιόνουε.

— Κι τί είναι ίφτόνου, λιβέντ' μ'; ρου-τουλόγ'σα ή καψιρή μόλ'ς άκ'σα ίκειό που μου ίέκρινι.

— Τί είναι; Ίένα μηχαν'μα που καν' ζέστ'...

— Κι πουδς του κρέν;

— Κουλουριφέρ'!...

Άμέσους που λίες, Γκόγκου μ', του

λέδ'σα κόμπου στου μαν-τλή μ' για να μη τ' ά-λησμονήσ' κι σήμιρις στου γράφου κι του λέ-γου σ'. Πρίεπ', Γκόγκου

πιδί μ', αν διν θέλ'ς να τ' άκακάρωσ' ή θεϊτού-λα σ' ή έρμ, άπού του κρύγιου κι να μην προ-λάβ'ς να τελειώσ' τα σπουδάγματά σ', να φρουντίσ' ντιλέγκου να μου στείλ'ς στου χου-ριδ' ίένα κουλουριφέρ ά-πού δαύτου. Τήρα όμως

δντας θα του άγουράσ' άπού του χαρτζιλικάκ' που σοσ στέλνου, να προυσέξ'ς να είναι φρέσκου, γιατί ύπαρχ' φόβους ώσπ' νάρθ' στου χουριδ' να βρου-μίσ'.

Ού κύρ Πληθυντ'κός, ού δάσκαλους, που σι ίέμαθι του άλφαβήτα, μι ίέλεγι τά προυψές, πώς όταν του πιδίου κρυγιόν', δεν μπορεί να ίγνοήσ' τά γραφούδια κι να γιέν' σπουδαγμέν'. Πρόσχει του λ', πόν, Γκόγκου μ', να μη πάθ'ς κι του λό-γου σ' τίπ'τις τέτοιου, γιατί θα πιθάν' ά-πού μαράζ' ή καμψηρή! Ίγώ σι ίέστ'λα στην Άνθήνα για να γιέν'ς σπουδαγ-μέν'ς κι νάρθ'ς μι του καλό στου χου-ριδ' για να σ' άκούσ' να διαβάξ'ς τούν Άπόστολου στην ίκκλησία κι να σκάσ'ν όλις οι φαρμακουμυτίς που ίγώ μ'νάχα ίέχου τέτοιου άνηψ'δ'.

Άλήθεια, Γκόγκου μ', τώρα που του θυμήθηκα, τήρα ίκειά σ'τα μπακαλικού-δια τ'ς Άνθήνας νάβρ'ς κι να μ' άγου-ράσ'ς καμμία ούκ' άναθροφή, διγίότ' τά προυψές που τίνάζα τις κουρελλούδεις μ' κι ού άγέρας πάεινι όλ' τη σκόν' στου σπ'τ' του κύρ δάσκαλου, ή γ'ναίκα τ' ήβρι ίέζου κι μι ίέκανι σκουπίδ', κριέ-νουνάς μ' ότ' διν ίέχου καθόλ' άνα-θροφή.

Φ'λζο του μαγ'λάκ' σ' ή θείτσα σ' ΜΠΑΤΣΟΥΡΩ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

— Τί καν'ς, κυρά Μπατσούρω; μι κρέν'

— Τί να καν', π'δάκ' μ', του άντικρέ-νου. Κρυών' ή έρμ'...

— Έχ'ς δίκιου, μι λίέει τότενις. Ίέ-πριπτι του λόγου σ' να είσι στην Άνθήνα.

— Ίκειά διν καν' κρύγιου, π'δάκ' μ'!

— Κάν', αλλά ίκειά έχ'ν κουλουριφέρ

κι δεν κρυγιόνουε.

— Κι τί είναι ίφτόνου, λιβέντ' μ'; ρου-τουλόγ'σα ή καψιρή μόλ'ς άκ'σα ίκειό που μου ίέκρινι.

— Τί είναι; Ίένα μηχαν'μα που καν' ζέστ'...

— Κι πουδς του κρέν;

— Κουλουριφέρ'!...

Άμέσους που λίες, Γκόγκου μ', του

λέδ'σα κόμπου στου μαν-τλή μ' για να μη τ' ά-λησμονήσ' κι σήμιρις στου γράφου κι του λέ-γου σ'. Πρίεπ', Γκόγκου

πιδί μ', αν διν θέλ'ς να τ' άκακάρωσ' ή θεϊτού-λα σ' ή έρμ, άπού του κρύγιου κι να μην προ-λάβ'ς να τελειώσ' τα σπουδάγματά σ', να φρουντίσ' ντιλέγκου να μου στείλ'ς στου χου-ριδ' ίένα κουλουριφέρ ά-πού δαύτου. Τήρα όμως

δντας θα του άγουράσ' άπού του χαρτζιλικάκ' που σοσ στέλνου, να προυσέξ'ς να είναι φρέσκου, γιατί ύπαρχ' φόβους ώσπ' νάρθ' στου χουριδ' να βρου-μίσ'.

Ού κύρ Πληθυντ'κός, ού δάσκαλους, που σι ίέμαθι του άλφαβήτα, μι ίέλεγι τά προυψές, πώς όταν του πιδίου κρυγιόν', δεν μπορεί να ίγνοήσ' τά γραφούδια κι να γιέν' σπουδαγμέν'. Πρόσχει του λ', πόν, Γκόγκου μ', να μη πάθ'ς κι του λό-γου σ' τίπ'τις τέτοιου, γιατί θα πιθάν' ά-πού μαράζ' ή καμψηρή! Ίγώ σι ίέστ'λα στην Άνθήνα για να γιέν'ς σπουδαγ-μέν'ς κι νάρθ'ς μι του καλό στου χου-ριδ' για να σ' άκούσ' να διαβάξ'ς τούν Άπόστολου στην ίκκλησία κι να σκάσ'ν όλις οι φαρμακουμυτίς που ίγώ μ'νάχα ίέχου τέτοιου άνηψ'δ'.

Άλήθεια, Γκόγκου μ', τώρα που του θυμήθηκα, τήρα ίκειά σ'τα μπακαλικού-δια τ'ς Άνθήνας νάβρ'ς κι να μ' άγου-ράσ'ς καμμία ούκ' άναθροφή, διγίότ' τά προυψές που τίνάζα τις κουρελλούδεις μ' κι ού άγέρας πάεινι όλ' τη σκόν' στου σπ'τ' του κύρ δάσκαλου, ή γ'ναίκα τ' ήβρι ίέζου κι μι ίέκανι σκουπίδ', κριέ-νουνάς μ' ότ' διν ίέχου καθόλ' άνα-θροφή.

Φ'λζο του μαγ'λάκ' σ' ή θείτσα σ' ΜΠΑΤΣΟΥΡΩ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Μεταξύ δρύλου και Έπιστήμης ΥΠΗΡΞΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙΣ ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ,

Τί λένουν οι ζωολόγοι και τί άπαντά ή παράδοσις.

Οι «γοργόνες» των ναυτικών μας.

Ένας από τους πιο διαδομένους και πιο ποιητικούς θρύλους, που έζησαν από της αρχαιότητας μέχρι των ημερών μας, είναι ο θρύλος των Σειρήνων.

Και εν τούτοις ή ψυχρή και άσυγκίνητη Έπιστήμη, που δεν καταλαβαίνει πολλά πράγματα από... ποίηση, έρχεται να βάλει και τον θρύλον αυτόν, όπως τόσα άλλα ώραία πράγματα, κάτω από το μαχαίρι του ανατόμου και το φακό του βιολόγου και να του αφαιρέση όλη την ποιηση και όλη του την όμορφιά.

Οι βιολόγοι αποδεικνύουν, ότι οι σειρήνες υπήρξαν πραγματικά και υπάρχουν ως θαλάσσια ζώα. Θα έπρεπε να λέγαμε καλλίτερα «ως θαλάσσια τέρατα», γιατί, ώρισμένως, τ'ά άποκρουστικά και παράξενα όντα, εις τα όποια οι έπιστήμονες δίνουν το ποιητικόν όνομα των Σειρήνων, δεν θα μπορούσαν να γοητεύουν με την όμορφιά τους τους ναυτικούς καμιάς έποχής και δεν θα έκαναν τον Όδυσσέα να γεμίση με κερι τα αυτιά των συντρόφων του και να δεθώ ο ίδιος στο κατάρτι του καραβιού του για ν' άκούση τη μελωδική και ξελογιάστρα φωνή τους.

Άρκει να ρίξετε μια ματιά στις δημοσιευμένες εικόνες των «σειρήνων» της Έπιστήμης, για να δικαιώσετε πλήρως τας κρίσεις μας...

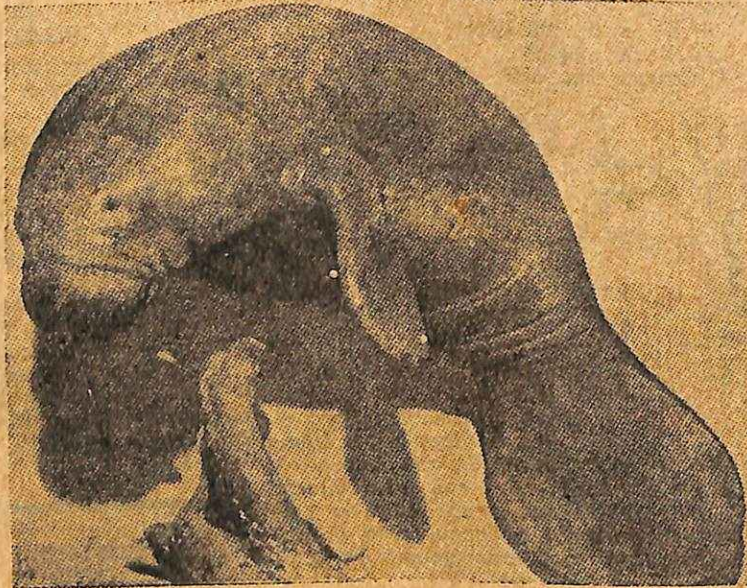
Πώς όμως έγεννήθη ο θρύλος των Σειρήνων με την όνειρώδη όμορφιά και τη φωνή, που καμιά ανθρώπινη ύπαρξη δεν ήταν δυνατόν να άντισταθί στην γοητεία της;

Δεδομένου, ότι τα πραγματικά όντα, των όποιων την ύπαρξιν παραδέχεται ή Έπιστήμη, δεν μπορούσαν ν' αποτελέσουν τα πρότυπα διά την δημιουργίαν ενός τόσο ποιητικού θρύλου, πρέπει ν' αναζητήσωμεν άλλου, εις την γόνιμον φαντασίαν των αρχαίων Έλλήνων, την καταγωγήν των Σειρήνων.

Η τάσις των προγόνων μας να παριστάνουν διά συμβόλων όχι μόνον τας διαφορούς εκδηλώσεις του θεού, αλλά και αυτά τα συναισθήματα και τας περιπετειάς της ζωής των, έγινεν άφορμή να δημιουργηθώ ή θρύλος των Σειρήνων, οι όποιες δεν έσυμβόλιζαν παρά τους κινδύνους, που διέτρεχαν οι ναυτικοί, ταξιδεύοντας στις άβυσσους θαλάσσης μακριά από τους δικούς τους.

Ένας Γάλλος «ειδικός» αποδίδει τους κινδύνους αυτούς στο γεγονός, ότι οι αρχαίοι Έλληνες ήσαν... κακοί ναυτικοί και ότι, ενώ έφρόντιζαν πάντα να μη χάνουν την στεριά από τα μάτια τους γιατί φοβόντουσαν το άνοικτό πέλαγος, εν τούτοις έτρεμαν και να την πλησιάσουν, γιατί ο φόβος τους έκανε να την φαντάζονται ότι είναι γεμάτη από παράδοξα και επικίνδυνα όντα. Έτσι έγεννήθησαν οι διάφοροι θρύλοι για τις Σειρήνες, για τη Σκύλλα και Χάρυβδη κλπ. κλπ.

Άλλ' αυτά όλα είναι ώραία και προκαλούν έντύπωση, όταν γράφονται περι τ'ά τέλη του είκοστού αιώνα και ίσως μέσα σε κανένα από τα πολυτέλη, υπερμοντέρνα σαλόνια της «Νορμανδίας». Αν όμως ο «ειδικός» ζούσε την εποχή, που οι άνθρωποι τα

...Και σειρήνες της ζωολογίας

ξίδευαν έναντι σε σχεδίες ή σε πλοία με καμιά, που δεν υπήρχε σχεδόν κανένα μέσον ασφαλούς προσανατολισμού και δεν είχε ιδρυθώ ακόμη το άγγλικόν ναυαρχείον για να υπάρχουν οι σημερινοί θαυμαστοί ναυπηγοί και χάρτες — «τυφλοσύρτες», ασφαλώς δεν θα θεωρούσε «κακούς ναυτικούς» τους ανθρώπους, που έδημιούργησαν πολιτισμό θαυμαστό ακριβώς γιατί ήσαν ναυτικοί άνυπερβλητοι...

Ο θρύλος των Σειρήνων είναι χαρακτηρισμός του μεταναστευτικού πνεύματος της Φυλής μας. Οι Έλληνες άρχισαν να «ξενιτεύονται» εϋθύς μόλις μπόρεσαν να φτιάσουν τα πρώτα τους πλοία. Η ξενιτειά, όμως, μη υπάρχοντος «σεμιπλόν», ήταν πάντα κάποια μακρινή άκτι, την όποιαν έπρεπε να φθάσουν περνώντας θαλάσσια πλατεία...

Ποιά άλλη φυσικότερη άφορμή θα μπορούσε να βρεθώ για τη δημιουργία ενός θρύλου και τί άλλο θα ήταν δυνατόν να συμβολίση καλύπτοντας ή ποιητικότερα τους κινδύνους, που διέτρεχαν οι ναυτικοί, όργώνοντας τις

Σειρήνες του θρύλου

θάλασσες για να φθάσουν σε κάποια άκτι όνειρεμένη;

Άλλά μήπως ως σήμερα ακόμα δεν ζή μέσ' στην ψυχή του λαού μας και όλων των ναυτικών λαών ο θρύλος των Σειρήνων με τ'άπως τροποποιημένο το περιεχόμενό;

Οι «γοργόνες», που ως τα τελευταία χρόνια έστόλιζαν την πλήρη των καραβιών, δεν ήσαν τίποτε άλλο παρά οι αρχαίες Σειρήνες. Ήταν όντα υπερφυσικά, θρυλικά με κεφάλι και κορμό γυναικός, που αντί κάτω άκρων, είχαν ούρα μεγάλου ψαριού.

Άλλ' όπωσδήποτε και αν τις φαντασθή κανείς, δεν συμβολίζουν παρά τους κινδύνους της θάλασσας και της ξενιτειάς.

Μόνο γυναικεία μορφή μπορούσε να δοθώ στην ύγρη «γόησσα», που κρατάει σκλάβους της όλους εκείνους, που ρίχνονται στην άγκαλιά της και ζουν τη σκληρή, μα και τόσες όμορφες γεμάτη, ζωή του ναυτικού. Μόνο γι' αυτή τη «σειρήνα» παρατούν και σπύτι και παιδιά και γυναίκα, ενώ ξέρουν ότι αυτή μπορεί μιά μέρα να γίνει και τάφος τους... Μα ή γυναίκα αυτή δεν είναι σαν τις άλλες. Έχει κάτι από την φίλοι του υδροβίου — γι' αυτό και ή ούρα του ψαριού στις Σειρήνες και Γοργόνες...

Η πίστη στις Σειρήνες είχε τόσο πολύ ριζωθεί στις ψυχές των διαφόρων λαών, ώστε πολλοί τις θεωρούσαν όντα ύπαρκτα. Έγινε μάλιστα και άσχετης έκτασης έμετάλλευσις αυτής της άπλοϊκής δοξασίας των εθνιστών. Οι «ζωντανές» σειρήνες κατήχησε να επιδεικνύονται σε διάφορα είδη θεάματα ποιητικών, όπου, αντί ώρισμένου τιμήματος, έβλεπε κανείς μιά ώραία, κατάξανθη κοπέλλα με πλήρη ανάπτυξιν στήθους, με τελείως σχηματισμένες καρπύλες κορμού και με ούραν ψαριού αντί κάτω άκρων.

Όταν δεν έπρόκειτο περί εύφους σκηνοθετημένης άπάτης, οι «Σειρήνες» αυτές ήσαν δυστυχισμένα κορίτσια, που έπασχαν από μιά σπανία δερματική πάθηση, την «ιχθυόσιν», ή που είχαν, από κάποιο δυστύχημα, χάσει τα πόδια τους και με άριστοτεχνικό τρόπο συγκολλησέναι τα έλγαν αντικαταστήσει με ανθρώπου μεγέθους ούρα ψαριού, καταλήλως έπεξεργασμένη.

Ανευρέθησαν και «μούμιες Σειρήνων», αλλά αυτές δεν ήσαν παρά έξαιρετικής τέχνης κατασκευάσματα Κινέζων τεχνιτών...

Οι μόνες «γνήσιες» Σειρήνες είναι αυτές που ζουν μέσα στο άπαλό φώς του θρύλου και που το σαγηνευτικό τραγούδι τους έξακολουθούν ακόμα να το άκουν οι θαλάσσο-δαρμένοι ναυτικοί μας...

Ο. Κ.

ΔΥΟ ΝΥΧΤΕΣ ΈΡΩΤΟΣ

Άριστουργηματικό αισθηματικό διήγημα του
Νικολά Σεγκιούρ
(Ν. Έπισκοπόπουλου)

Η ιστορία που μου διηγήθηκε εκείνο το βράδυ ο Ζαν Ντερβάζ θα μου μείνη άλησμόνητη.

Δεν του άρεζε διόλου το φίλου μου να μιλά για την ζωή του. Το θεωρούσε ως ένα είδος περιουτολογίας, αν και βρισκόταν πια σε μιά ηλικία που ζή κανείς μάλλον με τις άναμνήσεις του παρελθόντος και που τις άπολαμβάνει τόσο πιο πολύ όσο περισσότερο μετέχουν και οι άλλοι στην άναπόλησή τους. Χαρακτήρ «κλειστός» ο Ντερβάζ, κρατούσε τις άναμνήσεις του, χαρές ή λύπες, για τον εαυτό του. Το βράδυ εκείνο όμως, είτε γιατί αισθάνθηκε την άνάγκη να άφήση την ψυχή του να μιλήσει, είτε γιατί ήπια δυο ποτηράκια σκώ-μαργκό παραπάνω από το συνειθισμένο του στο ρεστωράν όπου φάγαμε μαζί, άφησε τη γλώσσα του ελεύθερη.

Με φαντάσθηκες ποτέ σου αισθηματικό και έρωτόληπτο; Έκανε ξαφνικά εκεί που πίναμε τον καφέ μας στην πλατεία Έντιον Ροσάν, αϊ, λοιπόν, θα σου διηγηθώ μιά ιστορία στην όποια του κάκου θ' αναζητήσεις τον σημερινό Ντερβάζ.

Σώπασε λίγο, άφησε ρευβά τα βλέμματά του να πλανηθούν στο βάθος της πλατείας και συνέχισε:

Πάνε σαράντα χρόνια από τότε. Είμουν 18 χρονών και μόλις είχα φθάσει από την έπαργια για σπουδές. Φυσικά διευθύνθηκε άμέσως στο Καρτιέ Λατέν, όπου έμεναν κι' άλλα πατριωτάκια μου φοιτητά. Αυτοί ανέλαβαν άμέσως να μου βρουν στέγη, να μου δείξουν το ρεστωράν που είχε την ώραϊότερη σερβιτόρα και να με μυήσουν στα μυστήρια της ζωής της φοιτητουπόλεως: μου έδειξαν τους ποιητές με τα μακριά μαλλιά και τα καπέλλα με τα άτελείωτα μπόρ, μου έδειξαν ακόμη τις σπάνιες κυρίες του ήμικόσμου και τα άπειρα κορίτσια που κατοικούσαν στο Καρτιέ, και γενικά μου μίλησαν και με διεφώτισαν για όλα της φοιτητικής ζωής εκτός για κείνο, γάρνιν του όποιου ξεκίνησα από την έπαργια μου για νάρθω στο Παρίσι: για τα μαθήματά μας.

Από τις πρώτες άκόμη μέρες απέκτησα πολλούς φίλους και προσαρμόσθηκε άμέσως στο περιβάλλον μου, έναρμονίζοντας κι' εγώ την ζωή μου με τον ρυθμό της φοιτητικής ζωής, που ήταν τότε για κάθε νέο φοιτητή ένας κανών άνευ ούδεμιάς έξαιρέσεως: λίγη μελέτη, και πολύ γλέντι. Σε λίγο όμως άρχισα να άντιλαμβάνωμαι ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν διόλου καλά και ότι έπρεπε να βάλω κάποιο χαλινό, αν δεν έπρόκειτο να κοροϊδέω τους δικούς μου. Άποφάσισα λοιπόν ν' αλλάξω τακτική. Σ' αυτό μ' έβοήθησε ή συγκρατημένη μάλλον ιδιοσυγκρασία μου και ή φυσική μου δειλία. Έτσι φρόντιζα να πηγαίνω στο έστιατόριο μισή ώρα νωρίτερα προτού ένασκήσουν οι συνάδελφοι — και αυτό, για να μην ύπονοεωθώ μετά το γεύμα να τους άκολουθώ εκεί όπου δεν ήθελα — και να πηγαίνω κατόπιν να παίρνω τον καφέ μου σ' ένα ήσυχο καφεενόκειο της γειτονιάς. Το πεπρωμένο, όμως, φυγείν άδύνατον, έλεγαν οι άρχαίοι κι' είχαν άπολύτως δίκιο. Ένα βράδυ, καθώς ήμουν καθισμένος στην «τερράς» του καφενείου μου κι' έπινα τον συνειθισμένο μου κα-

αφέ, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Ήταν νήπως καμιά του ήμικόσμου, όπως είχα ύποθέσει στην

αρχή, ή καμιά περαστική άπλώως; Άλλά, τότε, γιατί να με ξανακυτάξω; Έκαμνα αυτές τις σκέψεις όταν ξαφνικά ή νέα, σαν να μάντεψε ότι την παρακολούθουσα με το βλέμμα. Άλλά με είχε προσέξει και κείνη καθώς περνούσε και άφου προχώρησε λίγο, έστρεψε το κεφάλι και με ξανακύταξε. Μιά γλυκειά ταραχή, μιά ήδονική άνατριχίλα πέρασε όλο μου το κορμί στο άντίκρουσμα του βλέμματος εκείνου είτε από περιέργεια, είτε γιατί διωχόσα κάποια έρωτική περιπέτεια. Ύστερα από πολυήμερο μελέτη και έρωτάτεια, σηκώθηκε έπείτα έβαστικά ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και πήρα το κατόπι της κοπέλλας.

Εκείνη, προχωρούσε άργά, αφήνοντας με όλο τον καιρό να την θαυμάσω και... να την προσφάσω αν ήθελα. Ήταν ψηλή, με σωμα που έμαντεύετο άγαλματένιο κάτω από τα λεπτά της φορέματα και ήταν ντυμένη κομψά αλλά χωρίς έκζητηση. Έγώ πηγαίναχωρίς να έχω άκόμη παρμένη καμιά από φαση. Γιατί την παρακολουθού ο ύσας; τί ήθελα;

Την έσφιξα με δύναμη στο στήθος μου και κόλλησα τα χείλη μου στα δικά της...

του.
 «Δέν ήξερα πώς ν' αρχίσω, όταν ξαφνικά εκείνη με ρωτά:

«—Από πού είσθε;
 «—Γιατί με ρωτάτε;
 «—Μου φαίνεται πως είσθε από τὰ μεσημβρινά, δέν είν' έτσι;
 «Φαίνεται πως ή προσφορά μου με είχε προδώσει.

«—Ναί, τής άπαντώ, από την Τουλούζη. Καί σεις;

«—Ε, έγώ είμαι Παρισινή, μου άπήντησε με κάποια βία.

«Δέν θάσθε όμως από την συνοικία μας, γιατί δέν σας έγω ξαναδῃ.

«—Ω! Όχι! Βρέθηκα άπόψε άπ' έδω στην τύχη.

«—Ας είναι λοιπόν, εύλογημένη αύτή ή τύχη! Έκανα έγώ γελώντας.

«Γέλασε κι' εκείνη. Ή οικειότης είχε βάλη τή συνδετική γραμμούλα της ανάμεσά μας.

«—Σας είδα και την πρώτη φορά πού πέρασα μπρός από τὸ καφενείο, μου είπε ή ώραία μου άγνωστη, αλλά δέν φανήκατε νά με προσέξατε και τόσο!

«Τελείωσε! Είχα πιαστή σαν άρχάριο μαθητοῦδι. Ή θέρη με την όποιαν έσπευσα νά την βγάλω από την πλάνη της, τής έδωσα, φαίνεται, την βεβαίωση πού ζητούσε, γιατί ένοιωσα τὸ μπράτσο μου νά πιέζεται έλαφρά κάτω από τὸ δικό της. Τὸ τελευταίό αυτό μου έδωκε περισσότερο θάρρος. Τῆς έσφίξα κι' έγώ άκόμη περισσότερο τὸ δικό της και την ρώτησα:

«Δέν θά μ' άφήσετε, βέβαια μόνον άπόψε, δεσποινίς;

«Εκείνη γέλασε και πάλι.

«Τὸ έπιθυμείτε κι'αυτό πολύ; με ρώτησε σέ τόνο πού προσπαθοῦσε νά κάνει ειρωνικό, ένῶ άσφαλῶς τὰ χείλη της θάτρεμαν όταν ρωτοῦσε.

«—Πάρα πολύ! Έσπευσα νά τῆς πῶ.

«—Ας είναι! Σας υπόσχομαι νά μὴ σας άφήσω άπόψε! Ήταν ή άπάντησίς.

«Θέλετε νά πάμε πρώτα και νά πάρουμε κάτι σέ κανένα καφενείο;

«—Προτιμῶ νά μὴν πάμε σέ κανένα κέντρο...

«Τότε πάμε στίτι σας...

«—Σπίτι μου! Έκανε τρομαγμένη. Καί κατόπιν σαν νά κατάλαβε τὸ λάθος της:

«—Ω! Δέν μπορούμε τώρα νά πάμε στίτι μου, γιατί... γιατί κάθουμαι μακριά!... Νά, πολύ μακριά... Στὰ προάστεια!... Πάμε καλλίτερα στίτι σας.

«—Ω! Οὐτε σὸ δικό μου στίτι μπορούμε νά πάμε!... Έκανα κι' έγώ με κάποιαν δυσφορία.

«—Κάθεστε μήπως κι' έσεις μακριά;

«—Όχι, αλλά έχουμε ένα θυρωρό πού δέν έπιτρέπει νά διασύρεται ή ήθική τοῦ σπιτιοῦ του, όπως λέγει!...

«Γελάσαμε και οί δυο και έπειτα εκείνη είπε μελαγχολικά:

«—Κρίμα... Δέν είναι γιά νά γίνη τίποτε!...

«Έγώ πήγα νά σκάσω από τὴ φοδοκα μου. Νά μου τύχη ή γοητευτικότερη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου και νά τὴν άφήσω νά γαθῇ άδόξως!... Α, ποτέ!...

«Επιασα τὸ μπράτσο τῆς νέας και παίρνοντας την άπόφασή μου:

«—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν είπα! Πάμε!...

«—Τί έννοείτε;

«—Θά δῆτε σέ λίγο...

«Τὴν πήγα κατ' εὐθείαν στην πανσιόν όπου έμενα. Τὴν παρεκάλεσα νά με περιμένη λίγο έξω από τὴν πόρτα κι' έγώ έρριξα μιὰ ματιά σὸν άντρά. Ή θυρωρός δέν ἦταν στή λούτζα του.

«—Ελάτε! κάνω γρήγορα τῆς φιλενάδας μου. Σέ λίγο ἤμασταν σὸ δω-

Δυὸ νύχτες = ἔρωτος =

ματίό μου. "Ανοιξα τὸ μπέκ τοῦ αεριοφωτος και χαρούμενος πέταξα τὸ καπέλλο μου πάνω σὸ στενὸ κρεβάτι. Γιαρηκολούθησε μηχανικά τὴν χειρονομία μου, έρριξε ένα βλέμμα σὸ στενὸ ξύλινο κρεβάτι και κατόπιν κύτταξε ὀλόγυρά της.

«—Ωραία είσθε έδῶ μέσα, μου είπε.

«Κατόπιν πήγε πρὸς τὸ παράθυρο και τὸ άνοιξε.

«—Χρειάζεται μόνον λίγος καθαρὸς αέρας, πρόσθεσε.

«Έγώ τὴν έσφίξα σὸ στήθος μου με δύναμη και κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ δικά της.

«Ένα δυνατό φρικίσμα τὴν συνετάραξε ὀλόκληρη. Έγώ ἤμουν πιά έκτός έαυτοῦ.

«—Σέ θέλω τῆς ψιθυρίζω στ' αὐτί σέ ποθῶ, τρελλά!...

«Καί δειχνοντας τὸ φουστάνι της και τὸ κοράζι της.

«—Ελα, βγάλτα γρήγορα ὅλα αὐτά.

«Εκείνη έγινε κατακόκκινη και έρριξε ένα βλέμμα έρευνητικό γύρω της.

«Δέν υπάρχει, είπε, κανένα άλλο μέρος έδῶ;

«Έγώ κατάλαβα τί έννοοῦσε:

«—Δυστυχῶς, έχω μονάχα ένα δωμάτιο, μπορείτε όμως άν θέλετε νά κλείσω τὰ μάτια μου ἕως νά τελειώσετε!...

«—Ω! Δέν υπάρχει λόγος, έκανε εκείνη, παίρνοντας ξαφνικά τὴν άπόφασή της, δέν έχω τίποτε νά σοῦ κρύψω...

«Μέ διψασμένο, με άγόραγο βλέμμα παρηκολούθησα ὅλες τίς κινήσεις της. Δέν θά σοῦ πῶ, φίλε μου, τὸ τί έννοιασα μέσα σὸ σύντομο αὐτὸ χρονικό διάστημα. Αὐτὸ μονάχα σοῦ λέγω, ὅτι σέ λίγο είχα μπροστά μου τὸ πλαστικώτερο γυναικεῖο σῶμα πού μπορούσα νά ὀνειρευτῶ ποτέ.

«Εκείνη κοκκίνησε ξανά κάτω από τὸ βλέμμα μου αλλά έγώ δέν τῆς άφησα καιρὸ νά ντραπῇ περισσότερο. Τὴν άγκάλιασα με άσυγκράτητο πάθος και κόλλησα τὰ χείλη μου σὸ λαϊὸ της, κατόπιν σὸ στήθος της, κατόπιν στὰ χείλη της. «Ω, τὰ χείλη εκείνα! Δέν έχω φιλήσει άκόμη πῶς ζεστά και πιὸ γλυκά χείλη!... Έκείνη άνταπεκρίθη άμέσως στὰ χάδια μου. Μ' έσφίξε κι' εκείνη ἑπάνω της με πῶθο και μου άνταπέδωσε με περισσότερη άκόμη λαύρα τὰ φίλια μου.

«—Τὸ πρῶτ, μόλις ευπνήσαμε, ή πρώτη της κούβεντα ἦταν νά με ρωτήσῃ τί ὥρα ἦταν. Είχαμε άποκοιμηθῇ ὁ ένας στην άγκαλιά τοῦ άλλου και οί ὥρες περνοῦν τόσο γρήγορα σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις. Τρόμαξε σαν άκουσε πῶς ἦταν 10 περασμένες!

«—Ω! πρέπει νά πηγαίνω, είπε.

«—Γιατί βιάζεσθε;

«—Έγώ κάποιον ραντεβοῦ...

«Μέ κανέναν άλλον; Έκανα έγώ ὄχι χωρίς κάποια ἄλλεια.

«—Ω! μὴν άνησυχεῖς, άγάπη μου, πρόκειται γιά ραντεβοῦ ὑποθέσεων...

«Αρχισε με γρήγορες άλλ' άσφαλεῖς κινήσεις νά ντύεται.

«Δέν μου είπες άκόμη οὔτε τῶνομά σου! τῆς έκανα έγώ κολλώντας τὰ χείλη μου σὸν κατάλευκο αὐχένα.

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς άπάντησιν τὴν έσφίξα με πάθος στην άγκαλιά μου και άρχισα νά τὴν καταφιλῶ παντοῦ.

«Απόψε, άν θέλεις, μου άπήντησε άνάμεσα σέ δυὸ φίλια, κλείνοντας τὰ μάτια της.

«—Στὸ ἴδιο μέρος!...

«—Στὸ ἴδιο μέρος, Ζάν...

«—Τὴν ἴδια ὥρα!...

«Τὴν ἴδια ὥρα, άγάπη μου...

«Ήταν πιά έτοιμη. Έγώ πήρα τὸν πορτομπαί μου και έβγαλα ένα λουδοβίκο. Δέν πρόφθασα ν' άπλώσω τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος της. "Απλῶς εκείνη και τὰ δυὸ της χέρια. Στὸ βλέμμα της ἦταν ζωγραφισμένη κάποια συγκρατημένη φρίκη.

«—Ω! ὄχι, φώναξε! "Όχι αὐτό!...

«—Τί έννοεῖς; τῆς είπα.

«Δέν θέλω τίποτε, Ζάν... ἀπὸ σένα!

«Μά δέν μπορεί νά γίνη αὐτὸ, Μαρί, θά ἔχῃς άνάγκες, οίκογένεια ἰσως...

«Ζῶ μόνη μου και δέν έχω μεγάλες άνάγκες. Κράτησέ το νά μου πάρῃς ένα ένθύμιο τῆς πρώτης μας βραδυάς!...

«—Μήπως μοῦπες κι' ἐσὺ τὸ δικό σου;

«—Ζάν...

«—Μαρί...

«Εἶναι τὸ ἀληθινό σου ὄνομα αὐτό;

«—Ισως...

«Τὸ δέχομαι... Λοιπόν, Μαρί, πότε θά σέ ξαναδῶ;

«Δέν με ὀρτάσες λοιπόν άκόμη, κακόπαιδο;...

«Έγώ εἰς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ούνιθροπ Γώλτον, διηύθυνε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια πολεμικών όπλων της Αμερικής. Από και πρωτόγονο όπλο, επί των ημερών του ιδρυτού του, Έντν Γώλτον το εργοστάσιο είχε γίνει χάρη εις την δραστηριότητα και την ιδιοφυία του Ούνιθροπ Γώλτον ένα άπεραντο συγκρότημα κτιρίων, πάνω από το οποίο σε κάποια απόσταση και πάνω σ' ένα ύψωμα, δέσποζε η κατοικία του εργοστασιάρχου, ένας αψηλός πύργος μεσαιωνικός, στον οποίο έμενε αυτός με την κόρη του Νόρα τον χημικό του Χάρβεϊ Γκρέχαμ και τον οικονόμο του Τζών. Ο κ. Γώλτον είχε και κάτι στενούς συγγενείς, τον Έρζα, την Νοεμή και τον Χάινες, οι οποίοι ενδιαφέροντο επίσης για τις εργασίες του.

Εκείνη την ημέρα, ο Γώλτον είχε καλέσει έκτακτως τους συγγενείς του στον πύργο για να τους ανακοινώσει κάτι το σπουδαίο. Επρόκειτο για την διατήρησή του στην διεύθυνση του εργοστασίου. Την ίδια μέρα, ένα μυστηριώδες χέρι άφηνε ένα απειλητικό γράμμα στο χέρι του πύργου, με το οποίο ειδοποιείτο ο όπλοβιομήχανος ότι έπρεπε να σκεφθεί και να αφήσει την διεύθυνση του εργοστασίου σ' εκείνον στον οποίο δικαιωματικώς άνηκε άλλως ήταν χαμένος.

Ο κ. Γώλτον ταράσσεται αλλά δεν θέλει και να φανερωθεί. Βεβαιώνεται πρώτα ότι το μυστικό πέρασμα που οδηγούσε από το γραφείο του στην αυλή του κτιρίου ήταν εν τάξει και κατόπι πηγαίνει να βρει τον χημικό Γκρέχαμ για να του ζητήσει την γνώμη του. Συμφωνούν να τοποθετηθεί φρουρά από ανθρώπους του εργοστασίου ολόγυρα στον πύργο με την εντολή να συλλάβει τον πρώτο ύποπτο που θα έβλεπε να βγαίνει από τον πύργο, και ο κ. Γώλτον κατεβαίνει στην αίθουσα όπου ήδη τον περιμέναν οι συγγενείς του για το οικογενειακό συμβούλιο. Ο Γώλτον αφού τους μιλά για το απειλητικό γράμμα που είχε λάβει, τους ανακοινώνει κατόπι την απόφασή του να αφήσει διάδοχο στις εργασίες του την Νόρα αλλά υπό τον όρον να παντρευθεί έναν Γουόλτον κι' αυτός θα είναι ο Χάινες.

Η νέα, όμως, απορροφεί τον γάμο αυτό και σημειώνει απότομα και φεύγει. Την ίδια νύχτα, το μυστηριώδες χέρι που είχε αφήσει το απειλητικό γράμμα, σκοτώνει μ' ένα σιλήνιο τον

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

όπλοβιομήχανο μέσα στο γραφείο του. Ο δολοφόνος έφυγε κατόπι από τον ίδιο δρόμο από το μυστικό δηλ. πέρασμα που είχε φτιάσει ο τραπέζίτης για τον εαυτό του. Την ίδια νύχτα, γίνεται απόπειρα απαγωγής της Νόρας. Ο Γκράχαμ αντιλαμβάνεται την απαγωγή και τρέχει πίσω από την μοτοσυκλέτα ή ό-ποια έφερνε την Νόρα προς το εργοστάσιο.

Όταν ο απαγωγέας έφθασε κοντά στα χυτήρια, πήρε την νέα στην αγκαλιά του και άρχισε να τρέχει προς αυτόν. Απ' όλες τις κινήσεις του, φαινόταν να ήταν σε γνώριμο έδαφος.

30N

Τα χυτήρια Γώλτον, ή δουλειά δεν σταματούσε ποτέ. Δούλευαν εκεί νύχτα μέρα στην κατασκευή κανονιών και άλλων φονικών όπλων.

Ο κακοποιός μετέφερε την Νόρα μέχρις ενός από τους τεραστίους δυλίστηρας μετάλλου και την άφηκε εκεί. Σε λίγο, σαν διάπυρος ουρανόλιθος φάνηκε μέσα στο σκοτάδι μια κινητή χροάνη γεμάτη λυωμένο μέταλλο. Η χροάνη έφθασε σιγά-σιγά ως τον διυλιστήρα μέσα στον οποίο ο σωφέρ είχε αφήσει το άτυχο θύμα του. Κατόπι η πελώρια μεταλλόμαξα, άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά. Μέσα σε μια στιγμή το τρομερό έγκλημα θα είχε συντελεσθεί. Η Νόρα Γώλτον ήταν χαμένη.

B'

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

Έντν συνέβαιναν αυτά ο Έρζα, ο Χάινες και η Νοεμή, δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι από την ταραχή τους που γινόταν ολόενα και μεγαλύτερη, όσο προχωρούσε η νύχτα.

Ο Χάινες βηματίζει νευρικά πάνω κάτω στο δωμάτιό του. Σε λίγο το φως άρχισε να τον ενοχλεί. Πλησίασε λοιπόν τον διακόπτη και τον έστριψε. Το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Πλησίασε τότε το παράθυρο και, μισοσηκώνοντας το ποραπέτασμα, κύτταξε έξω.

Στο βάθος του δριζόντιου—γιατί το εργοστάσιο άπείχε αρκετά από τον πύργο—οι ύψικαμνοι των χυτηρίων ξερονοούσαν μέσα στην νύχτα φλόγες. Όλα τα παράθυρα του εργοστασίου ήταν φωτισμένα και μάντευε κανείς πίσω απ' αυτό το κυκλώπειο έργο που ακατάπαυστα συνετελείτο εκεί μέσα. Ο Χάινες βυθίστηκε σε σκέψεις μπρός στο θέαμα αυτό και οι σκέψεις του έφεραν σε λίγο τις πιο μαγικές όπτασεις. Φανταζόταν τον εαυτό του κύριο όλου αυτού του μεγαλειώδους έργου, μονάρχην απόλυτον πάνω σ' αυτό το μικρό βασίλειο, να διατάζει και να μεγαλουργεί!

Αλλά και τον θεό Έρζα οι ίδιες φαντασίες τον είχαν κυριεύσει.

Κι' αυτός έβριζε τόσο τουλάχιστον, όσο και ο Χάινες, να περιέλθει σ' αυτόν ή διεύθυνσις του εργοστασίου. Ήταν ο

μεγαλύτερος στην ηλικία από όλους τους κληρονόμους και σ' αυτόν δικαιωματικώς θάπρεπε να άνατεθεί ή διαχείρισις της κολοσσιαίας αυτής οργανώσεως. Η Νόρα δεν μπορούσε να αναλάβει μια τέτοια δουλειά. Το ίδιο και η Νοεμή. Μόνος αντίπαλός του έμενε ο άνεψιός του. Αλλά αφού η Νόρα τον συχαινόταν και δεν τον ήθελε για σύζυγο, τι είχε να φοβηθεί και από αυτόν; Έφθανε, λοιπόν, να συνεννοηθεί με την Νοεμή και να την καταφέρει. Δεν του φαινόταν δε διόλου δύσκολο να ζηγήθη μυστικά μαζί της.

Τα ίδια όνειρα έπλαθε στο δωμάτιό της και η Νοεμή. Ήταν κι' αυτή βυθισμένη στις σκέψεις αυτές, όταν άκουσε δυο έλαφρά χτυπήματα στην πόρτα της. Ήταν ο Τζών, ο οποίος αφού ειδοποίησε τον Έρζα και τον Χάινες, έρχόταν τώρα να ειδοποιήσει και αυτήν ότι έπρεπε να κατεβή στο σαλόνι.

Τι τρέχει πάλι, ψιθύρισε ή νέα. Δεν μπορεί να είναι κανείς ήσυχος εδώ μέσα είπε. Καταντ' ανυπόφορο, τέλος πάντων!...

Όταν κατέβηκαν στο σαλόνι, βρήκαν την Νόρα ξαπλωμένη στον καναπέ και τον Χάρβεϊ Γκρέχαμ με τον Έρικ να προσπαθούν γονατιστοί κοντά της να την ξαναφέρουν στις αισθήσεις της.

Πώς ή νεαρά κόρη είχε σωθεί; Τι ανέλπιστο θαύμα είχε γίνει την ώρα ακριβώς που θα την σκέπαζε το καυτό μέταλλο;

Όταν το τραίνο πέρασε, το αυτοκίνητο των αστυνομικών άναπτύσσοντας όλη του την ταχύτητα πρόφθασε να προφθάσει και πάλι την μοτοσυκλέτα. Σε λίγο την ξανάβρισκε αλλά μόνη και αναποδογυρισμένη στην άκρη του δρόμου. Το αυτοκίνητο σταμάτησε αλλ' άδικα. Ο Χάρβεϊ και οι αστυνομικοί έψαξαν παντού, γύρω. Ο σωφέρ και το θύμα του είχαν εξαφανισθεί.

Ξαφνικά ο Χάρβεϊ φώναξε:

— Στο εργοστάσιο!... Ασφαλώς εκεί θάβναι!...

Και χωρίς να περιμένη να τον ακολουθήσουν οι άλλοι, έτρεξε μόνος στο εργοστάσιο. Είδε τη μικρή γαμήλη πόρτα του χυτηρίου ανοιχτή και μπήκε μέσα. Κραυγή φόβικη του ξέφυγε μόλις μπήκε μέσα. Είχε αντικύσει την Νόρα ξαπλωμένη και άναίσθητη μέσα στον διυλιστήρα.

Σαν τρελλός και χωρίς να υπολογίση τον κίνδυνο που διέτρεχε, ο νέος ώρμησε προς την άγαπημένη του που διέτρεχε εκείνη την στιγμή τον έρχατο των κινδύνων. Τι έγινε; Πώς απέσπασε την μίς Γώλτον κυριολεκτικώς πιά από τα νύχια του θανάτου; Ούτε κι' αυτός ο ίδιος μπόρεσε να αντιληφθεί.

Λίγες στιγμές πιο ύστερα έφθανε στο αυτοκίνητο των αστυνομικών, κρατώντας στην αγκαλιά του την νέα.

Έν τω μεταξύ ο σωφέρ είχε κατορθώσει να εξαφανισθεί.

Διακρίναμε, είπε ένας αστυνομικός, κάποιον άγνωστο να τρέχει μέσα στο σκοτάδι. Αλλά δεν μπορέσαμε να τον συλλάβουμε.

— Αδιάφορο! Έκανε κατάχλωμος ο

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

νέος. Αυτό που ενδιαφέρει τώρα είναι να επιστρέψουμε γρήγορα στον πύργο για να περιθάλψουμε το δυστυχισμένο αυτό παιδί που ψυχορραγεί.

Έντν, λοιπόν, σε μια από τις αϊθουσες του πύργου, ο χημικός προσπαθούσε να ξαναφέρει στη ζωή την νεαρά όρφανή, ο ντέτεκτιβ Έρρικ ένημέρωνε τον άρχηγό της άστυνομίας επί των συμβάντων κατά το διάστημα της νύκτας.

Πολύ καλά, είπε ο διευθυντής, διατάξτε τώρα να κατέβουν όλοι εκείνοι τους οποίους είχατε κλείσει στα δωμάτια των. Θά τους ανακρίνω.

Υστερ' από λίγο κατέβηκαν τα μέλη της οικογενείας Γώλτον ακολουθούμενα από τον Τζών και από την θαλαμπόλο της Νόρας.

Όλοι των κατέθεσαν τα ίδια πράγματα. Όταν ή άνάκρισις τελείωσε, ο διευθυντής της άστυνομίας πήρε κατά μέρος τον Έρρικ και του είπε:

— Ο δολοφόνος δεν μπορεί παρά να είναι μέσα στο σπίτι!...

Κι' εγώ το ίδιο λέγω, απήντησε ο Έρρικ.

Την στιγμή εκείνη φάνηκε ο Γκρέχαμ. Ο άστυνομικός τον κάλεσε να πλησιάσει:

— Σεις ποιος είσθε; τον ρώτησε.

— Ο χημικός του εργοστασίου Χάρβεϊ Γκρέχαμ έτών τριάντα, άνθρωπος της ιδιαίτερης έμπιστοσύνης του μακαρίτου Ούνιθροπ Γουόλτον.

— Πολύ καλά, μείνετε λίγο.

Γ'

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ

Έντν ο άστυνομικός διευθυντής άνέκρινε τον Χάρβεϊ, ο Χάινες πλησίασε σιγά-σιγά την Νόρα που είχε έν τω μεταξύ συνέλθει αλλ' ήταν άκόμη υπό την επήρεια των δραματικών γεγονότων της βραδυάς, και της είπε:

— Άγαπητή μου Νόρα, καταλαβαίνω τον πόνο σου και τον συμμερίζομαι. Στο έξης, όμως, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε γιατί θάμαι πάντα στο πλευρό σου. Αυτή άλλως τε ήταν και ή υπόσχεση που έδωκα στον μακαρίτη τον πατέρα σου, όταν μου είχε κάμει την τιμή να....

Χάινες, τον διέκοψε απότομα ή Νόρα, έρεεις πολύ καλά ότι άρνήθηκα να συμμορφωθώ με την άπόφαση του πατέρα μου! Θά πάρω άντρα μου μόνον εκείνον που θ' αγαπήσω και κανέναν άλλον!... Άν θέλετε να μείνουμε καλοί φίλοι, δεν θά μου ξανακάνετε πιά λόγο για το ζήτημα αυτό... Συμφωνοί;

Ο Χάινες υποκλίθηκε και απομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας μέσα από τα δόντια του:

— Αυτό θά το ιδούμε μικρούλα μου... Μετά τον Χάινες ήταν ή σειρά του θείου Έρζα.

Πλησίασε κι' αυτός την νεαρά κόρη και της είπε:

— Κοιμένη Νόρα! Οι δύσκολες μέρες που άρχίζουν τώρα για σένα και σε βρίσκουν στην πιο τρυφερή ηλικία... Μη φοβάσαι, όμως, τίποτα και ο γέρω-θείος

σου άγρυπνει. Άλμεις ποσο σ' αγαπά. Και άν τον αγαπάς και συ έξ ίσου δεν έχεις παρά μια μονάχα λέξη να του πής και ο θεός σου δεν θά σ' αφήσει ποτέ πιά!

Η νέα δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, κι' όλο τον πόνο που την είχε συνταράξει. Κούνησε το κεφάλι της και άπήντησε:

— Σας ευχαριστώ θεϊε μου, αλλά αισθάνομαι μέσα μου όλη την δύναμη να συνεχίσω μόνη μου το έργο του πατέρα μου.

Ο Έρζα κατάπνε μια φράση που είχε έτοιμη κάτω από την γλώσσα του και έκανε κανονική μεταβολή. Τελευταία πλησίασε την Νόρα ή εξαδέλφη της Νοεμή. Αυτή, το μόνο που βρήκε να πη της Νόρας ήταν:

— Είμαι της γνώμης, αγαπητή μου εξαδέλφη, πως δεν δυσπιστείς όσο πρέπει σ' αυτόν εκεί τον Γκρέχαμ.

— Τι έννοεις; Έκαμε έκπληκτη ή Νόρα.

Ένας πυροβολισμός, όμως, άντήχησε την στιγμή εκείνη μέσα στην αίθουσα και ή άπάντησις της Νοεμής δεν δόθηκε.

... ..

Ο σωφέρ του ανθρώπου με την κουκούλα, αφού άφηκε την Νόρα μέσα στο χυτήριο φανταζόμενος ότι θε εύρισκε σ' αυτό τον θάνατο, πήγε και κρύφτηκε κάπου έξω από το εργοστάσιο περιμένοντας να φύγουν οι άστυνομικοί που έψαχναν παντού για να τον βρουν και να πάγν να βρή τον κύριο του για να του ανακοινώσει τ' άποτελέσματα της άποστολής του. Ποιά, όμως, ήταν ή κατάπληξις του όταν σε λίγο είδε να περνά το αυτοκίνητο με την Νόρα! Νόμισε ότι θά άνοιγε ή γη να τον καταπιεί. Ή

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

τολμούσε να ξαναπαρουσιασθή μπροστά του; Συγκεντρώνοντας όλο του το θάρρος, έτρεξε προς τον πύργο, πέρασε χωρίς να γίνη αντιληπτός την ζώνη των άστυνομικών και έφθασε στην βάση του ανδριάντος του Έντν Γουόλτον. Έρριξε ένα βλέμμα γύρω του και αφού βεβαιώθηκε ότι δεν τον έβλεπε κανείς, χτύπησε τρεις φορές στο βάθρο. Η μαρμαρίνη πλάκα της μιάς πλευράς κινήθηκε σε λίγο και ο σωφέρ χώθηκε από το άνοιγμα μέσα στο βάθρο. Ο άνθρωπος με την κουκούλα τον περίμενε εκεί.

— Κύριε, ψιθύρισε ο σωφέρ, συγχωρήστε με, έκανα ό,τι μου είπατε αλλά δεν φταίω εγώ άν απέτυχα.

— Το ξέρω, γρύλλισε ο άλλος. Όλα ό καταραμένους εκείνος χημικός τά έκανε. Θά τά ξαναβρούμε, όμως, και τότε θά ιδούμε ποιος θά γελάσει τελευταίος.

— Έγώ τι πρέπει να κάνω έν τω μεταξύ;

— Πήγαινε να σκαρφαλώσεις στα παράθυρα του τρίτου σαλονιού της προσόψεως, εκεί την μετέφεραν και έλα να μου πής τι συμβαίνει.

Ο σωφέρ έφυγε και σε λίγο ξαναγυρνούσε μέσα στο βάθρο.

— Λοιπόν; Έκαμε άνυπόμονος ο κύριός του.

— Η δις Νόρα είναι ξαπλωμένη πάνω σ' ένα ντιβάνι και δίπλα της είναι μια άλλη νέα και της μιλεί.

— Η Νοεμή... Άλλος ποιά είναι στο δωμάτιο;

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

— Είναι ο χημικός που μιλεί με τον διευθυντή της άστυνομίας, ένας γέρος και άστυνομικός.

— Άκούσε έδω, είπε ο άνθρωπος με την κουκούλα, ξέρω ότι είσαι άριστος σκοπευτής, λοιπόν, πάρε αυτό το περίστροφο και ξαναβέβα στο παράθυρο...

— Θέλετε να σκοτώσω τον βρωμοχη-

Ο νέος διέκρινε πίσω από το τζάμι ή σιγή του κακούργου που σκόπευε την Νόρα.

μικό; Έκανε με μία λάμψη μίσους στα μάτια ο σωφέρ.

— Όχι αυτόν. Θά λογαριαστούμε μαζί του αργότερα. Την κοπέλλα, την Νόρα... Έλα, πήγαινε!...

Ο κακούργος έφυγε άμέσως με το περιστροφικό στο χέρι, σκαρφάλωσε στο ίδιο παράθυρο και σκόπευσε με προσοχή την Νόρα στο κεφάλι.

Ένας πυροβολισμός άκουσθηκε, αλλά δεν προήρχετο από το δολοφόνο πιστόλι. Άπεναντίας, αυτός που ήταν έτοιμος να στήσει την σκανδάλη, έπεσε κάτω με το στήθος τραπημένο με μία σφαίρα. Κι' η σφαίρα αυτή ήταν από τον Γκρέχαμ!

Καθώς ο νέος μιλούσε με τόν άστυνομικό διευθυντή απαντώντας στις έρωτησεις του, διέκρινε πίσω από το τζάμι την σκιά του κακούργου που σκόπευε την Νόρα. Δεν χάνει καιρό και βγάζοντας το περιστροφικό του πυροβολεί τον κακούργο.

— Τι τρέχει; Έκανε ο διευθυντής της άστυνομίας.

Ο Χάρβεϋ, όμως, δεν τον άκουε πιά. Είχε κιόλας όρμησει έξω, άκολουθούμενος από όλους τους παρισταμένους, Σε λίγο βρισκόνταν κοντά στο σωφέρ.

— Άναπνέει άκόμη! Έκανε σκύβοντας επάνω του.

— Γρήγορα, φέρτε τον στο σαλόνι! Έκανε ο άρχιστυνόμος στους ανθρώπους του. Ίσως μπορέσει και μας πη τίποτε. Μά ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός κ. Γκρέχαμ;

— Είναι αυτός που άπήγαγε την δίδα Γουώλτον. Άδιόρθωτος, πορ' όλη την άποτυχία του, είχε το θράσος νάρρη έως έδω για να δοκιμάση ξανά την τύχη του με το περιστροφικό αυτή τη φορά. Καί την δοκίμασε: τον είδα από το παράθυρο και του φύτρεψα μία σφαίρα στο πλεονί. Αυτό είναι όλο!...

Ο άστυνομικός συνεχάρη τον Γκρέχαμ. Το ίδιο έσπευσαν να κάμουν και όλοι οι άλλοι.

Μέσα στο σαλόνι, ο άρχιστυνόμος είπε του Έρρικ:

— Νομίζω, άγαπητέ μου φίλε, ότι βρισκόμαστε, άσφαλώς, στα ίχνη του μυστηριώδους δολοφόνου,...

Ο ντετέκτιβ, όμως, κούνησε δίσπιστα το κεφάλι του:

— Δεν το φαντάζομαι, είπε.

— Μά γιατί;

— Ύπάρχει στην ύπόθεση κάποιο μυστήριο, που δεν θά ξεδιαλυθί και τόσο εύκολα.

— Έλάτε δά, άγαπητέ μου! Έκανε γελώντας ο άστυνομικός. Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε έσεις σε ανθρώπους με κουκούλες και σε χέρια δίχως σώμα!...

— Καί βέβαια όχι! Πάντως έχουσε να κάνουμε με δυνατό αντίπαλο,... Παρεδεχθήκατε και σεις ότι είναι ένας άπό το περιβάλλον μας, ουνεπώς είναι πληρέστατα σε θέση να ξέρη, και να προφυλάγεται!...

— Πιθανόν... Έκανε σκεπτικός ο άστυνομός. Έν πάση περιπτώσει ίσως μόρεση να μας διαφωτίση κατά τι και αυτός έδω. Κι' έδειξε τον πληγωμένο κακούργο.

Δ'.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Ο τραυματισμένος ήταν ξαπλωμένος πάνω στο χαλί, μ' ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι.

Τό αίμα έτρεχε σιγά-σιγά από την πληγή του, του άφήρεσαν το μαύρο φουλάρι που του έκρυβε το μισό πρόσωπο. Τά χαρακτηριστικά του ήταν συνθιμένα και χυδαία. Ήταν ντυμένος με

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

στολή από χονδροειδές ύφασμα. Ο Γκράχαμ που ήξερε όλο το προσωπικό του πύργου και του εργοστασίου, έδήλωσε ότι πρώτη φορά έβλεπε το πρόσωπο αυτό. Ήταν βέβαιο λοιπόν ότι έπρόκειτο περί άπλου όργάνου. Ποιός όμως ήταν αυτός που τον χρησιμοποίησε; Ο Τζών έφερε εκείνη την ώρα κάποιο φάρμακο και κατ' έντολήν του Γκράχαμ έστοξε μερικές σταγόνες άνάμεσα από τά δόντια του τραυματισμένου. Έν τώ μεταξύ ο άρχιστυνόμος έξέταξε ένα γύρω προσεκτικά τά πρόσωπα των παρισταμένων. Όλοι παρακολουθούσαν με ένδιαφέρον την σκηνήν. Τό ένδιαφέρον, όμως, αυτό δεν φανόνταν διόλου ύποπτον.

— Ο Έρρικ έχει δίκη, ψιθύρισε στο τέλος ο άστυνομικός. Άν ο ένοχος βρίσκεται άνάμεσα σ' αυτούς έδω, δεν θά προδοθί ποτέ. Είναι πολύ δυνατό.

Την στιγμή εκείνη, ο τραυματίας άνοιξε τά μάτια του. Ο άστυνόμος έσκυψε άμέσως επάνω του και τον ρώτησε:

— Δεν έχεις, φίλε μου, καμμία άποκάλυψη να κάνετε στην δικαιοσύνη;

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

Έπενεβη, όμως, ο Έρρικ και είπε:

— Έλα, μη φοβάσαι δεν έχεις να πάθης τίποτε. Θά σε περιποιηθούμε, θά γίνης καλά. Πές μας, λοιπόν, την αλήθεια... Έσύ δεν σκότωσες τον Γουώλτον;

— Όχι... Έκανε με άσθενικά φωνή ο τραυματισμένος... Έγώ είχα έντολή να κλέψω την δίδα Γουώλτον.

— Άπό ποιόν είχες την έντολή αυτή;

Ο άγνωστος σώπασε.

— Έλα λοιπόν, μη διστάζης! Έκανε ο διευθυντής της άστυνομίας, μίλησε!...

Η έξάντλησις όμως του τραυματιού γινόταν όλοένα και μεγαλειότερη. Ήταν φανερό ότι δεν θά μπορούσε πιά να άρθώση λέξη.

Ο άστυνόμος, όμως, είχε κάποια τελευταία έλπίδα:

— Πές μας, τουλάχιστον, είναι άνάμεσα μας αυτός που σε διέταξε;

«Ναι» έκανε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού του ο πληγωμένος.

Όλοι κυτάχτηκαν κατάπληκτοι. Χονδροί θρόμβοι ιδρώτος φάνηκαν στο μέτωπο του άστυνομικού. Σκύβοντας τώρα αυτός περισσότερο πάνω από τον έτοιμόθαντο ρώτησε με φωνή που έτρεμε από την συγκίνηση:

— Δείξε τον,...

Και τότε συνέβη κάτι το άπροσδοκίως καταπληκτικό: Ο κακούργος σηκώσε με κόπο το χέρι του και έδειξε προς το μέρος του Γκρέχαμ!

Ο άστυνομικός δεν πίστευε στα μάτια του.

— Μήπως κάνεις λάθος; ρώτησε πάλι τον τραυματισμένο.

Άλλ' αυτός δεν άκουε πιά. Ήταν νεκρός...

Τά βλέμματα όλων ήσαν τώρα στραμμένα προς τον Χάρβεϋ, που κύτταξε σάν χαμένος γύρω του.

Ο άστυνομικός διευθυντής τον πλησίασε τότε και του είπε:

— Τι λέτε κ. Γκρέχαμ;

— Λέγω, έκανε ο νέος, που είχε ξα-

ναβρή έν τώ μεταξύ την ψυχραιμία του, πώς δεν είναι δυνατόν να πιστεύετε σοβαρώς ότι αυτός ο άνθρωπος έλεγε την αλήθεια.

— Καί έν τούτοις έσάς έδειξε ο κακούργος. Γιατί να μη δείξη και κανέναν άλλον;

— Αυτό μπορέιτε να τό ξέρετε σεις καλλίτερα από μένα κ. διευθυντά. Πάντως έγώ δεν έπιτρέπω να άναμιχθί άλλη μία φορά τό όνομά μου σε ένα άπό τά βδελυρώτερα έγκλήματα. Πρώτα — πρώτα γιατί να σκοτώσω έγώ τον προί-στάμενό μου; Τι συμφέρον είχα; Μήπως έλειπαν οι κληρονόμοι και οι μνηστήρες για την διεύθυνση του εργοστασίου; Κι' έπειτα τον άνθρωπο αυτόν τον βλέπω για πρώτη φορά στη ζωή μου...

— Τότε πώς έξηγείτε ότι έδειξε έσάς;

— Δέν ξέρω! Ίσως για να με έκδικηθί προτού πεθάνη! Μήπως δεν είμαι έγώ που του ματαίωσα μέσα σε μία νύχτα δυό φορές τά σγέδιά του να δολοφονήση την δεσποινίδα Γουώλτον; Μήπως ή δική μου ή σφαίρα δεν τον έρριξε κάτω τραυματισμένο θανάσιμα;...

Η Νόρα άκουε σιωπώντας τον νέο. Η ύποψία του άστυνομικού της είχε φανή τόσο γελοία που δεν θέλησε να επέμβη για να την άνασχεύσθι άφήνοντας τον νέο να άπαντήση αυτός. Ξαφνικά, όμως, άφηκε την επιφυλακτικότητά της και προχωρώντας προς τον άστυνομικό διευθυντή του είπε ξερά:

— Ο κ. Γκρέχαμ σάς λέγει την αλήθεια. Ο πατέρας μου και έγώ του είχαμε άπεριόριστη έμπιστοσύνη. Την έμπιστοσύνη αυτή δεν πάλω να την έχω και τώρα. Έπί πλέον ο κ. Γκρέχαμ έχει όλη μου την εύγνωμοσύνη, γιατί με κίνδυνο της ζωής του μ' έσωσε δυό φορές κυριολεκτικώς από τά νύχια του Χάρου.

Και με μία χαριτωμένη κίνηση έδωκε στον νέο τό χέρι της.

— Ω, δεσποινί! Έκανε εκείνος φιλώντας με συγκίνηση τό λευκό εκείνο χεράκι, σάς εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά!...

Ο άστυνόμος φαινόταν έξαιρετικά στενοχωρημένος. Πίστευε σ' όσα είπαν ο Γκρέχαμ και ή Νόρα, αλλά σκεφτόταν κιόλας, ότι ή κατηγορία του πεθαμένου ήταν πολύ καθαρή. Καί είναι αδύνατο να λέγη κανείς ψέματα την ώρα που πεθαίνει!... «Έν πάση περιπτώσει, σκέφθηκε, άς κάνωμε ότι τον πιστεύουμε. Έτσι, πιθανόν καμμία άπρονουσία του να τον προδώση!»

Και ξανάπε δυνατό:

— Ύποχωρώ, ύστερ' άπ' αυτά που είπε ή δίδ Γουώλτον, άλλ' έπειδή τά φαινόμενα είναι μέχρι της στιγμής έναντίον σας, γι' αυτό θά σάς παρακαλέσω να έσθε στην διάθεσή μου μέχρις ότου περατώσω τις άνακρίσεις μου... Οι άλλοι μπορούν να άποσυρθούν, αλλά τους παρακαλώ να μη βγί κανείς έξω από τον πύργο χωρίς την άδεια μου. Κύριε Έρρικ, θά άναλάβετε σεις την άκριβή τήρηση του ύρου αυτού, δεν είναι έτσι;

Όλοι έσπευσαν να ύπακούσουν. Περωνώντας άπό τον Γκρέχαμ ο Χάινες σταμάτησε και του ψιθύρισε με άρκετή κακεντρέχεια:

— Φαντάζομαι, κ. Γκρέχαμ, ότι θά καταλάβετε ήδη ότι ή θέση σας δεν είναι πιά μέσα σ' αυτόν τον πύργο.

Ο χημικός όμως, χωρίς την ποικιλική ταραχή, άπήντησε όχι δίχως κάποια ειρωνεία:

— Σας εύχαριστώ για την ύπόδειξη, κύριε, αλλά δεν θά έγκαταλείψω την θέση μου, παρά μόνον όταν με διατάξη ή μίς Γουώλτον, που είναι ο μόνος κύ-

ριος έδω μέσα και ή προϊσταμένη μου συγχρόνως!...

Ε',

Η ΠΑΓΙΔΑ

Ο θάνατος του όπλοβιομηχάνου δεν είχε σταματήσει ούτε για μία μέρα τις εργασίες στο εργοστάσιο.

Ένώ δέ οι άστυνομικές άρχές του τόπου, βοηθούμενες και από τον Νεοϋορκέζο ντετέκτιβ Έρρικ, προσπαθούσαν, χωρίς κανένα, έν τούτοις, άποτέλεσμα, να διαλευκάνουν τό μυστήριο του θανάτου του Γουώλτον, τά μέλη της οικογενείας συγκεντρωνόνταν κάθε βράδυ σ' ένα άπό τά σαλόνια του πύργου και προσπαθούσαν να πείσουν τη Νόρα, που είχε άποφασίσει να πάρη τη θέση του πατέρα της, ότι ή ευθύνη που ανέλαμβανε ή ήταν άνώτερη από τάς δυνατόεις της.

Εκείνη όμως έμενε άκλόνητη:

— Είμαι, έλεγε, ή κληρονόμος του πατέρα μου και έννοιά να άναλάβω τά καθήκοντα που μου μετεβίβασε, όσο βαρειά και άν είναι... Μέχρις εκεί μπου μπορέσω τουλάχιστον... Άν κάποτε αισθανθώ τον έαυτό μου άνίκανο να συνεχίσω, τότε θά έχω τον καιρό να ζητήσω την βοήθεια κανενός από σάς...

Ο Χάινες άρπαξε σ' αυτό επάνω την εύκαιρία που του έδόθηκε για να πη:

— Άλλά, άγαπητή μου έξαδέλφη, άφου δείχνετε τόσο σεβασμό προς τις τελευταίες θελήσεις του πατέρα σας, γιατί ξεχνάτε ότι είχε επίσης έπιθυμήσει να παντρευτήτε με έναν Γουώλτον, ο όποιος θά μπορούσε να τον διαδεχθί στις εργασίες του;...

— Ω! Έκανε ή Νόρα ζωηρά, αυτό είναι άλλο ζήτημα και σάς παρακαλώ να μην ξαναγίνη πιά λόγος μεταξύ μας. Τις άπόψεις μου σ' αυτό επάνω τις ξερετε. Σας τις έχω πη πολλές φορές.

Εκείνο τό βράδυ κανείς δεν τόλμησε να ξαναμιλήση της Νόρας, ούτε για τό εργοστάσιο, ούτε για την διαδοχή του διευθυντού του.

Τό άλλο πρωί συνέβη νέο δραματικό γεγονός. Ένώ τά μέλη της οικογενείας Γουώλτον ήταν συγκεντρωμένα στο ίδιο εκείνο σαλόνι, όπου έγινε ή συζήτησις που άναφέραμε, μπήκε μέσα έξαλλος ο Τζών και άποτεινόμενος προς την μίς Γουώλτον:

— Δεσποινίς, φώναξε με φωνή που την έπνιγε ή συγκίνηση, πήγαν αυτή τη νύχτα να σπασούν τό χρηματοκιβώτιο του πατέρα σας!...

— Τι μου λές, Τζών!

— Έλάτε να δήτε μόνη σας!...

Η Νόρα έτρεξε άμέσως στο ίδιαιτερο γραφείο του πατέρα της, άκολουθούμενη από όλους τους άλλους.

Πραγματικά, άγνωστα χέρια είχαν άποπειραθί να άνοίξουν τό χρηματοκιβώτιο, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Είχαν διαρρήξει μόνον τό έξωτερικό περίβλημά του άπό άνάγλυφο ξύλο που του έδινε την εμφάνιση έπίπλου, αλλά τό άσάμι του, που έβγαине κατ' ευθείαν από τά χυτήρια του Γουώλτον, είχε παραμείνει άνεπαφο. Η Νόρα σκέφθηκε για μία στιγμή και ύψωνοντας τό κεφάλι:

— Τό χρηματοκιβώτιο αυτό, είπε, έχει μέσα έγγραφα ύψιστης σπουδαιότητας για τό εργοστάσιο. Σ' αυτά, βέβαια, άπέβλεπε και ο άγνωστος. Δεν πρέπει, λοιπόν, να υποθέσωμε τώρα, ότι ο δολοφόνος του πατέρα μου και ο παραιβαστής του χρηματοκιβωτίου είναι ένα και τό αυτό πρόσωπο, που συνεχίζει την προσπάθειά του έπί προδιagramμένους σχεδίου;

— Είμαι σύμφωνος, έκανε πρώτος ο Χάρβεϋ. Άλλά δεν φρονείτε, δεσποινίς,

ότι θά έπρεπε πριν άπό όλα, να είδοποιήσωμε την έταιρεία, που έχει βάλει τά κλείθρα του χρηματοκιβωτίου, να στείλη έναν ειδικό της για να βεβαιωθούμε, άν αυτά δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, ύστερ' άπό την άπόπειρα αυτή της παραβίασέως των;

— Έχετε δίκη, είπε ή Νόρα. Τζών, άκουσε; Κάμε μου, σε παρακαλώ, την χάρη να τηλεφωνήσης στους Λόουσον να στείλουν κανέναν έδω. Ο κ. Γκρέχαμ θά έχη, άφ' έτέρου, την καλωσύνη να είδοποιήση τον κ. Έρρικ,...

— Άμέσως, δεσποινίς!

Και οι δυό βγήκαν από τό γραφείο και έπείστησαν στην αίθουσα.

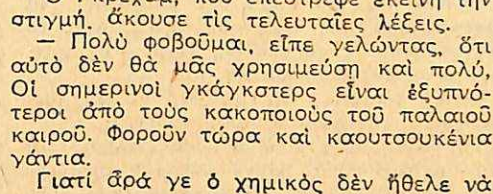
— Τό καλύτερο θά ήταν να φωτογραφηθούν τά ίχνη έτσι θά βρεθί εύκολότερον ο δράστης, έκανε ο θεός Έρζα...

— Μείνετε ήσυχοι, θείε, έκανε ή Νόρα. Ο κ. Έρρικ θά φροντίση και γι' αυτό!

Ο Γκρέχαμ, που έπείστηρε εκείνη την στιγμή, άκουσε τις τελευταίες λέξεις.

— Πολύ φοβούμαι, είπε γελώντας, ότι αυτό δεν θά μας χρησιμεύση και πολύ. Οι σημερινοί γκάγκστερς είναι έξυπνότεροι από τους κακοποιούς του παλαιού καιρού. Φορούν τώρα και καουτσουκένια γάντια.

Γιατί άρα γε ο χημικός δεν ήθελε να

φωτογραφηθούν τά δακτυλικά άποτυπώματα, που θά είχαν, ένδεχομένως, αφήσει πάνω στο άσάμι του χρηματοκιβωτίου ο διαρρήκτης; Γιατί είπε να έλθη τεχνίτης από τό εργοστάσιο για να εξετάση τά κλείθρα; Η συμπεριφορά του δεν ήταν κάπως παράδοξη;

Αυτό σκεφτόταν όλοι μέσα στον πύργο. Όλοι, έκτός από την Νόρα.

Χωρίς να φανή ότι άντελήθη την έντύπωση που είχαν κάμει γύρω του τά λόγια του, ο Γκρέχαμ συνέχισε:

— Τό καλύτερο μέσο για να συλλάβουμε τον ένοχο, είναι να του στήσουμε παγίδα!...

— Τι είδους παγίδα; έκανε περιεργός ο Χάινες.

— Θά δήτε, άπήντησε ο νέος με τόνο αινιγματικό και ρίχνοντας ένα βλέμμα συνειδησέως προς την Νόρα. Άν άποτύχη, υπορέιτε τότε να χρησιμοποιήσετε καλύτερο μέσο.

Η Νόρα κατάλαβε ότι ο Χάρβεϋ ήθελε να της μιλήση χωρίς να τον άκούση κανείς άλλος και γι' αυτό έσπευδε, ύστερ' άπό πέντε λεπτά, να τον συναντήση στο εργαστήριό του, όπου ο χημικός είχε κλεισθή.

— Δεσποινίς, της είπε ο νέος, άφου έκλεισε προσεκτικά την θύρα, πρέπει εύθες έξ άρχης να σάς βεβαιώσω ότι δεν υποπτεύομαι κανένα συγκεκριμένο. Έκείνο όμως, για τό όποιο είμαι βέβαιος, είναι ότι ο άνθρωπος που θέλει να σάς καταστρέψη, ζή κοντά σας και είναι δι-

αρκώς έν γνώσει κάθε σας κινήσεως. Γι' αυτό και προφυλάγεται καλά. Άν, λοιπόν, θέλουμε να τον μπλέξουμε, θά του παίξωμε ένα κόλπο άνέλπιστο γι' αυτόν...

— Τι θάνα αυτό;

Ο Χάρβεϋ πήρε από μία έταξέρα μία μικρή φωτογραφική μηχανή με μεγάλο φακό.

— Αυτό έδω τό κόντακ!...

— Τι έννοείτε;

— Δέν θά σάς τό πώ τώρα άμέσως. Άκούστε, μετά τό φαγητό, έσεις θά προσποιηθήτε έπίμονο κεφαλόπονο και θά άποσυρθήτε στο δωμάτιό σας. Άντι όμως να πάτε στο δωμάτιό σας, θάρρητε να με βρήτε στο γραφείο του πατέρα σας, όπου θά σάς περιμένω. Έκει θά σάς εξηγήσω τό σχέδιό μου. Ο άνθρωπος μας άπέτυχε ως προς έσάς, αλλά θά ξαναγυρίση!...

Σας όρκίζομαι, λοιπόν, ότι δεν θά μου διαφύγη!... Θάμια έδω για να τον κάνω την ύποδοχη που τού άξιζει, όπως έκανα και του συντρόφου του...

Πραγματικά, μετά τό φαγητό, ένω ο Έρζα, ο Χάινες και ή Νοεμή έμειναν κουβεντιάζοντας στο καπνιστήριο, ή Νόρα τους έζήτησε συγγνώμη, δηλώνοντας ότι της πονεί τό κεφάλι της, και τους καληνύχτισε, Σε λίγο βρισκότανε στο γραφείο του πατέρα της, όπου την περίμενε ο χημικός.

— Δεσποινίς, της είπε αυτός, ή παγίδα θά στηθί. Εύαρεστηθήτε να μη φύγετε από την πόρτα. Τό σχέδιό μας θά ναυανούσε άν μας έβλεπαν να ενεργούμε οί άλλοι.

— Μη φοβάσθε, έκανε ή Νόρα, σκύβοντας και βάζοντας τό αυτί της στην κλειδαρότρυπα. Καί στον παραμικρότερο θόρυβο θά σάς είδοποιήσω.

Μέσα στο γραφείο του όπλοβιομηχάνου ύπήρχε ένα θαυμάσιο δέρμα τίγρεως της Βεγγάλης, της οποίας τό κεφάλι διετηρείτο σάν φυσικό. Στη θέση των ματιών ύπήρχαν δυό μεγάλα χονδρά κρύσταλλα, τό στόμα ήταν δολανόχο, δείχνοντας τά τρομερά δόντια του θηρίου.

Ο Γκρέχαμ γονάτισε κοντά στο κεφάλι της τίγρεως και βγάζοντας ένα σουγιά έχοισε τό δέρμα πίσω από τό κεφάλι και άφήρεσε με τό δαχτύλό του τό ένα από τά γυάλινα μάτια. Κατόπι έβγαλε τό μικροσκοπικό κουτάκι από την τσέπη του και τό έβαλε μέσα στο κεφάλι της τίγρεως κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο φακός του να είναι τοποθετημένος μέσα στην άδεια κόγχη του ματιού. Κατόπι ένωσε τό διάφραγμα της μηχανής με ένα μακρύ σύρμα που κατέληγε σε μία μικρή καουτσουκένια φούσκα. Έκρυψε τό σύρμα κάτω από την πορεία, την όποιαν έσύρε κατόπι και τοποθέτησε άπέναντι στο χρηματοκιβώτιο, με τον φακό της μηχανής, άκριβώς αντίκρου του.

— Είθεθα έτοιμοι, είπε ο Γκρέχαμ, άφου σηκώθηκε. Ο μυστηριώδης άγνωστός μας, σφαλώς θά ξαναγυρίση. Για να πλησιάση τό χρηματοκιβώτιο, πρέπει να πάτηση επάνω στην προβεία της τίγρεως. Θά πιέση έτσι με τό πόδι του, χωρίς να θέλη, την φούσκα, ή όποια θά άνοίξη τό διάφραγμα του φακού και άνοίξη την πλάκα που έχω μέσα!...

— Σουτί! έπιθύρισε ξαφνικά ή Νόρα, φέροντας τό δαχτύλο στα χείλη, κάποιος περπατά στο διάδρομο!...

Πραγματικά, βήματα έλαφρά άντηχοσαν έξω από τό γραφείο. Η Νόρα σηκώθηκε και παύνοντας άμέσως ύφος άδιάφορο άνοίξε άπότομα την πόρτα και βγήκε στο διάδρομο. Βρέθηκε μύτη με μύτη με την Νοεμή.

(Άκολουθεί)

MIM. ΨΑΘ.

Ο Λεό υπήρξε το πιστότερο σκυλί που θ' αναφέρει ποτέ η ιστορία των ζώων. Ζούσε στο Κόμο της Ιταλίας και όταν, πριν έντεκα χρόνια πέθανε ο κύριός του, ο Λεό πήγαινε τακτικά κάθε μέρα στο νεκροταφείο κι έκλαιγε πάνω στον τάφο του. Τελευταία, όμως, βάλανε άλλο θυρωρό, ο οποίος μια μέρα δεν επέτρεψε στον Λεό να μπει στο νεκροταφείο. Την άλλη μέρα βόηκαν νεκροί τον άτυχο σκύλο, έξω από το νεκροταφείο...

Έκτος από την Βενετία, υπάρχουν στον κόσμο κι άλλες πόλεις άπομη, χτισμένες πάνω σε νησιά. Το Άμστερνταμ, π.χ. με τις τρακόσιες γέφυρές του που ενώνουν τα διάφορα νησιά του, και η Γάνδη, στο Βέλγιο, με τις 270 γέφυρές της.

Οι μεγάλες κληρονομίες παύουν και δίνουν αυτό το γρόνο στο Λονδίνο. Δέκα εκατομμυριοί έχουν πεθάνει ως τα τέλη Οκτωβρίου στο Λονδίνο αφήνοντας κληρονομίες για τις οποίες έχουν καταβληθεί ως φόρος κληρονομίας 900 εκατ. φράγκα! Τον περασμένο δε μήνα έχουν πληρωθεί φόροι κληρονομίας 150.000.000 φρ.

Ο αερολιμήν του Μπουρζέ, έξω από το Παρίσι, είναι σήμερα ο πιο μεγάλος αεροσταθμός του κόσμου, ύστερ' από την τελευταία διασύνδεσή του και τις νέες εγκαταστάσεις του. Στα ύψοστεγα του, μπορούν τώρα άνετως να στεγασθούν τετρακόσια αεροπλάνα. Είναι δε εφοδιασμένος με όλα τα κομμάτια και με ξενοδοχεία για την διανυκτέρευση των επιβατών.

Το ξύλο του Ικαροδείσου δεν είναι μύθος, τον οποίο αναφέρουν οι γονείς στα παιδιά των, για να δικαιολογηθούν όταν τους τις βρέχουν. Υπάρχει και στην πραγματικότητα, σ' ένα νησί του Ειρηνικού, το Τόλο. Είναι όμως ένα ξύλο άρωματώδες, περισσότερο και από το γνωστό ξύλο σαντάλ, και χρησιμοποιείται από τους ιθαγενείς, όχι για... χειροτονία, αλλά για δωροπολύτιμο εν μέρους των νέων προς τις φιλενάδες των.

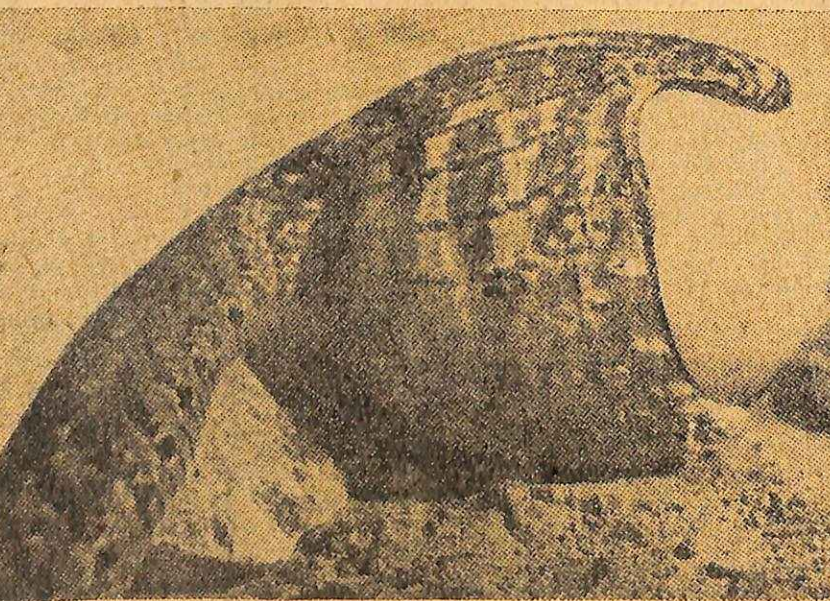
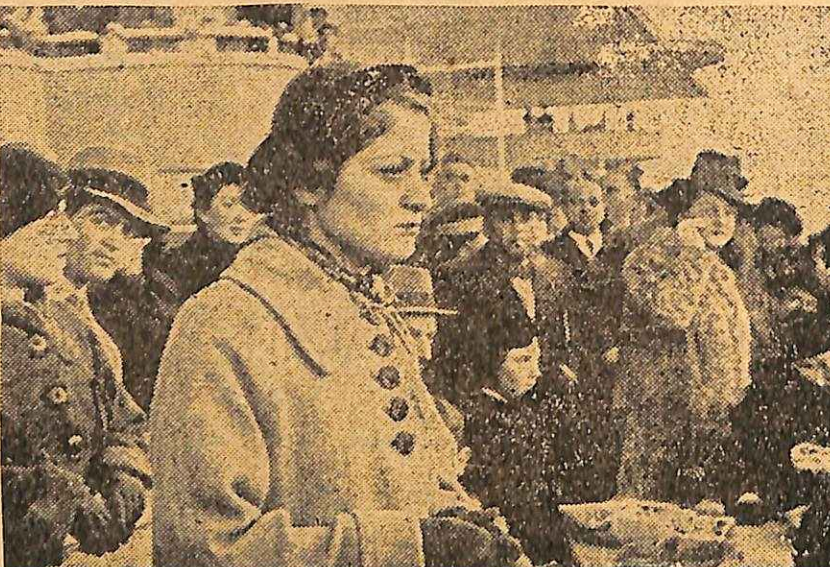
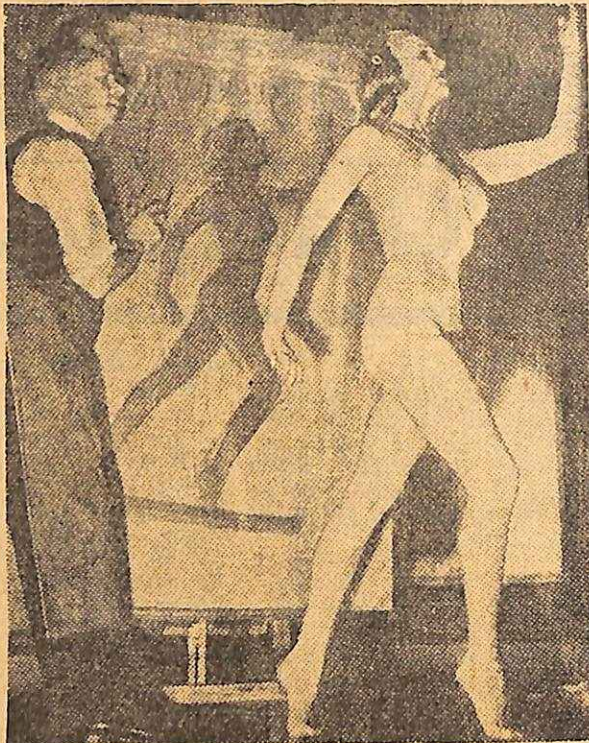
Οι σπορές πάτος» λένε στην Αυστρία όταν θέλουν να δώσουν στον συμπαθή τους να καταλάβει ότι πρέπει να άδειασε ολόκληρο το ποτήρι του. Αυτό, έχει την αργή του από το ότι τα παλιά πήλινα ποτήρια στα οποία έπιναν μια φορά οι Αυστριακοί, ήταν τόσο ψηλά, ώστε είχαν βαμμένους τους πάτους των βαρύνων, για να βλέπουν οι πάτοι... ότι τα είχαν άδειασει!...

ΔΕΞΙΑ:

Ο γνωστός μας, άλλοτε συνάδελφος της Σίρλεϊ Τέμπλ, Τζάκυ Κούγκαν, με γάλασε και παντρεύτηκε μια χαριτωμένη νέα, τη Μπέττυ Γκράι ημπλ.

Στην εικόνα μας, η Μπέττυ, ποζάροντας στο άτελιέ ενός αμερικανού γλύπτου για ένα ανάγλυφο, που φέρνει τον τίτλο «Το Πνεύμα του Χόλλυγουντ».

Θα όμολογήσουν οι αναγνώσται μας ότι η νεαρά σύζυγος του Τζάκυ έχει σώμα αληθινά αγαλαματένιο.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

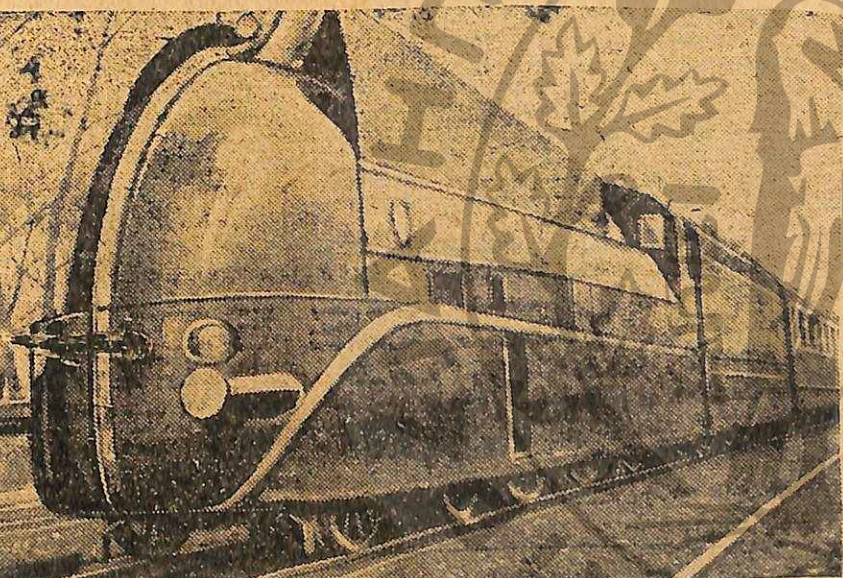
1) Οι χανοί στην Τουρκία εξελίσσονται μέρα με την ημέρα περισσότερο. Η μοντέρνα ζωή τις βρίσκει πια παντού, σ' όλες τις εκδηλώσεις. Στην εικόνα μας, κυρίες της Αγκύρας, παρακολουθώντας με το ίδιο πάθος, όπως κι Αθίτιδες μας, τις Ιπποδρομίες.

2) Το παραπλεύρως θέαμα δεν σάς το δίνει κανένας βόας ή κανένα άλλο από τα μεγάλα έρπετά. Το φίδι που τόσο αγάπη δείχνει στα αγνά, είναι ένα κοινό φίδι των αγρών, που ζει στην τροπική Αφρική και είναι γνωστό στους σοφούς υπό το όνομα «Δασυπέλις». Όπως βλέπετε, ο δασυπέλις δεν υποβάλλεται διόλου στον κόπον να καθαρίζει τα αυγά. Τα κατεβάζει όπως είναι!

ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ:

1) Οι προετοιμασίες για τους γάμους του βασιλέως της Αιγύπτου έπαισύνονται. Στην εικόνα μας, οι ραφτρούλες ενός μεγάλου παρισινού ραπτικού σίκου, που είχαν την τύχη να ράψουν το νυφικό φόρεμα της μελλούσης βασιλίσσης, βάζουν τις τελευταίες βελονιές σ' αυτό.

2) Ο αεροδυναμικός έχει κατακτήσει τον κόσμο, και ιδίως τους σιδηροδρόμους. Στην εικόνα μας μια νέα... αυτόχρημα θηριώδης και τρομερά αεροδυναμική, που έτέθη εις κυκλοφορίαν μεταξύ Παριζίων και Μασσαλίας.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

Η μόδα στην Δαχομή της Αφρικής δεν είναι, βλέπετε, διόλου συνηθισμένη, αφού, μεταξύ άλλων, επιβάλλει στις γυναίκες να μακραίνουν το λαιμό τους φορώντας ειδικούς κρίκους.

Αλλά δεν σταμάτησαν μόνον αυτού οι Δαχομείς: έβαλαν τώρα χέρι... και στην μύρα και την πίνουν με άπολαυση, έχοντας μπροστά τους ένα ολόκληρο θάλασο, με διαισθήσεις ίσως να το αδειάζουν...

Στην Νέα Γουινέα αλιεύθηκε αυτές τις μέρες μια θαλάσσια χελώνα τεραστίων διαστάσεων. Έχει μήκος δεκαμέτρων και ύψος δύο. Οι ιθαγενείς νόμισαν στην αρχή ότι τα δίσκιά των είχαν πιασθή σε καμιά ύφαλο. Λίγο αργότερα όμως, είδαν περί τίνος επρόκειτο και έσπευσαν, φυσικά, να έπωφεληθούν από την ξαφνική αυτή τύχη τους!

Στην Σερβία ένας χωρικός βρήκε ένα θησαυρό εκεί που έσκασε στο χωράφι του. Ο χωρικός αυτός που ήταν πτωχότατος, πήγε άμέσως να αναγγείλει την ευχάριστη είδηση στην γυναίκα του. Καθώς όμως, έτρεχε με τον θησαυρό στην άγκαλιά, έπεσε κάτω νεκρός από συγκοπή!...

Κάτι ανάλογο, αλλά με αντίθετα αποτελέσματα, συνέβη σ' έναν πτωχό φοιτητή στο Μόναχο. Τον νέο αυτό τον είχε στείλει να σπουδάσει ζωγράφος ένας θείος του από την Αμερική. Ο θείος του έστειλε τακτικά το επίδομά του, τους τρεις τελευταίους όμως μήνες δεν του έστειλε τίποτε. Ο νέος απελπισμένος και νηστικός πήγε ν' αυτοτοκτονήσει. Ενώ όμως ετοιμαζόταν να περάσει το όριο στο λαιμό του, χτυπά η πόρτα: ήταν η σπιτονοικοκυρά του και του έφερε ένα γράμμα από την Αμερική: Ο θείος του είχε πεθάει και τον καθιστούσε γενικό κληρονόμο του!...

Στην Βενεζουέλα, της Νοτίου Αμερικής, κατά ένα περίεργο έθιμο, ο άνδρας της υπαίθρου για να παντρευτεί μια νέα από την πόλη, πρέπει πρώτα να φοιτήσει επί έξι μήνες σ' ένα ειδικό σχολείο, όπου να μάθει τα συζυγικά καθήκοντα ενός πολιτισμένου ανθρώπου. Φαίνεται ότι στην χώρα αυτή, οι άνθρωποι της υπαίθρου, είναι πάρα πολύ άσυγκράτητοι...

Ενα στρείδι τεραστίων διαστάσεων αλιεύθηκε τον περασμένο μήνα στον περσικό κόλπο. Περίεργος, όμως, πως το στρείδι αυτό δεν είχε μέσα του τίποτε! Δηλ. όχι πια μαργαρίτι, αλλά ούτε καν σάρκα. Οι ειδικοί που το είδαν, λένε ότι είναι στρείδι... προϊστορικό. Ένα μαμούθ, σαν να λέμε του δυτικού!

Ξέρете ποιά είναι η καταγωγή της λέξης «έρω»; Συνήθως την θεωρούν παραφθορά της αραβικής λέξης «αιφρόν» που σημαίνει κενόν, τίποτε. Προέρχεται όμως, η λέξη από την παλαιοεβραϊκή «έρω» που σημαίνει ζώνη, κύκλο κλειστό.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Έρβέ, παλαιός επιστάτης της οικογενείας ντε Πονταλές, ξέρεε κάποιο νεανικό παράπτωμα της Μαργαρίτας ντε Πονταλές, συζύγου τώρα του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ και μητέρας του Μπερνάρ και της Μπερνάρετ ντε Σεβερνύ. Καρπός του παλαιού έρωτος της Μαργαρίτας ήταν ο νεαρός Ζάκ, υπαξιωματικός τώρα στο σύνταγμα του Σεβερνύ. Ο νέος αγαπά την Μαργαρίτα, κόρη ενός γανωμάτη, η οποία τον βρήκε θρόνος άκομη εγκαταλελειμμένο σ' ένα δάσος και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Άντουάν ντε Πονταλές, αδελφόν της Μαργαρίτας και την εκδιώκει. Ζητώντας της χρήματα, για να μην απολυώσει τη μυστική της. Συγχρόνως μπλέκει σ' ένα δράμα τον Ζάκ σε κάποιο χαρτοπαίγνιο και τον παρουσιάζει στα μάτια του συνταγματάρχου του ως κλέπτη. Το ίδιο βράδυ ο Έρβέ στέλνει ένα γράμμα στη Μαργαρίτα, ζητώντας να ξαναβρεθεί με τον αδελφό της Άντουάν, ο οποίος αναλαμβάνει να εξουδετερώσει τις ενέργειες του Έρβέ. Τού στήνει μια παγίδα και τον υποχρεώνει να του παραδώσει το νόθο γιού της Μαργαρίτας. Έκείνος, γνωρίζοντας την σκληρότητα της καρδιάς του Άντουάν και βέβαιος ότι αυτός θα εξηφάνιζε τον καρπό του ανόμου έρωτος της αδελφής του, βρίσκει την ευκαιρία ν' απαλλάξη από τον Ζάκ, για να μπορεί ανεύχλητος να εκδιώξει την Μαργαρίτα με τον Πιέρ Ζιρόντ. Υποδεικνύει λοιπόν εις τον Άντουάν τον πραγματικό νόθο γιού της κυρίας Σεβερνύ. Οι δυο άνδρες μένουν σύμφωνοι επί των λεπτομερειών της υποθέσεως και ο Πονταλές οδηγεί ύστερ' απ' αυτό τον Έρβέ σ' ένα μυστηριώδες σπίτι, για να τον βέβαιος ότι θα έκτελούσε κατά γράμμα όλα όσα συμφωνήσανε. Έν τώ μεταξύ, ο Ζάκ περιτ' μαύρες ώρες. Το δωξέμιο του από το σπίτι του συνταγματάρχου του τού έχει κοστίσει πολύ. Η Μαργαρίτα προσπαθεί να τον παρηγορήσει και ο Ζάκ της υπόσχεται να κόψει ό,τι μπορεί για ν' αποκαταστήσει στην συνείδηση του συνταγματάρχου του.

ΔΙΚΗ

37.

(Η συνέχεια)

— αφνικά, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο θεός Σεζάρ. Είχε το ύφος ανθρώπου απόλυτα ικανοποιημένου από τον έαυτό του. Ήταν χαρούμενος και γελαστός. Έδειξε μάλιστα μια περίεργη έκπληξη όταν αντίκρυσε τα σκυθρωπά πρόσωπα των αγαπημένων του.

— Μπα; Τι κατήφεια είν' αυτή; Δεν πιστεύω να θέλετε μ' αυτά τα μούτρα να κάνετε το θείο Σεζάρ να γελάσει!...

Η Μαργαρίτα, που δε μπορούσε να εξηγήσει την ευθυμία του θείου Σεζάρ, τον κύτταξε με δικαιολογημένη έκπληξη και τού είπε:

— Δεν ξέρω αν με τό ύφος αυτό θέλεις να μάς δώσεις κάποια παρηγοριά και με την καλωσύνη σου να ρίξεις βάλασμο στις πληγωμένες καρδιές μας. Μά αν δεν είν' αυτός ο σκοπός σου, θείο Σεζάρ, πιστέψέ με, ότι πολύ δύσκολα θα μπορούσε να εξηγήσω την αδιαφορία σου για τη συμφορά, που μάς θρήνη...
Ο θεός Σεζάρ γέλασε με καλωσύνη. Ύστερα πλησίασε κι' έχάιδεψε τα μαλλιά της Μαργαρίτας, χτύπησε ελαφρά με την παλάμη του τόν ώμο του Ζάκ και τούς είπε:

— Έ, λοιπόν, αγαπημένα μου παιδιά. Γι' αυτό ακριβώς είμαι χαρούμενος, γιατί, ενώ ξέρω τη συμφορά που μάς θρήνη, ξέρω επίσης κάτι άλλο, που όταν τ'ο μάθετε και σεις θα χαρήτε όπως κι' εγώ.

Οι δυο νέοι κύτταξαν με συγκίνηση την γεμάτη καλωσύνη μορφή του γέροντος. Ασφαλώς ο θεός Σεζάρ δεν αστεϊεύονταν. Κάτι καλό θάξερε για την υπόθεση του Ζάκ. Και γι' αυτό ρώτησαν με ανυπομονησία:

— Τι είναι, λοιπόν, αυτό το «άλλο», που θα μάς κάμει να χαρούμε;
Ο θεός Σεζάρ πήρε μια καρέκλα, κάθισε κοντά τους και είπε:

— Δε θέλω να μου ζητήσετε λεπτομέρειες, ούτε να με ρωτήσετε πού έμαθα αυτά που θα σας πώ. Εκείνο που είναι αρκετό να μάθετε σεις τώρα, είναι το εξής: Ο αγαπημένος μας Ζάκ είναι θύμα μιας έλεεινης πλεκτάνης. Έντός δύο ή τριών, το πολύ, ημερών, θα είμαι σε θέση ν' αποδείξω την αθωότητά του...

Ο Ζάκ εκύτταξε το θείο Σεζάρ με μάτια που έλαμπαν από χαρά. Ήταν τόσο η συγκίνησή του, που δε μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη. Και μόνο η Μαργαρίτα θρήνη το θόρρος να ρωτήσει:

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό, που λές, θείο Σεζάρ; Πώς θα μπορούσης ν' αποδείξεις την αθωότητα του Ζάκ;
— Δεν είπαμε να μη μου κάνετε τέτοιες ερωτήσεις. Όταν λέμε ότι πρόκειται περί πλεκτάνης, σημαίνει πως κάποιος έστησε την πλεκτάνη αυτή. Δεν είν' έτσι; Έάν, λοιπόν, ανακαλυφθ' αυτός ο κάποιος, δεν θάναί αρκετή απόδειξη ότι ο Ζάκ είναι αθώος και ότι έπεσε θύμα της έμπιστοσύνης του σ' αυτόν τον έλεεινό;

— Θύμα της έμπιστοσύνης μου; μουρμούρισε ο Ζάκ, σά να μονολογούσε. Ωστε τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο;
— Ασφαλώς, τον ξέρεις πολύ καλά.
— Ποιος είναι, θείο Σεζάρ; ρώτησαν μ' ένα στόμα ο Ζάκ και η Μαργαρίτα.
— Α, ά, έκανε ο αγαθός γέρονς, χαμογελώντας, προχώρησα πάρα πολύ και φθάναί ως εδώ. Μην είστε τόσο περίεργοι. Όταν θα είμαι απόλυτως βέβαιος για το πρόσωπο, όταν δηλαδή θα πέσει κι' αυτό με τη σειρά του στην παγίδα, που έχω εγώ στημένη, τότε θα τ'ο μάθετε και είμαι βέβαιος, πως θα έκπληγείτε αρκετά...

— Είσαι πολύ μυστηριώδης, θείο Σεζάρ, έκανε η Μαργαρίτα. Πότε πρόφθασες κι' έκανες όλες αυτές τις ενέργειες; Πήρες πληροφορίες, έστησες παγίδες...

— Έ, κόρη μου, έχουμε κι' εμείς οι γέρονι κάποιο χρήσιμο απόκτημα από τη ζωή: την πείρα. Και η πείρα αυτή λέει: Χτύπα το σίδερο εν όσω είναι ζεστό. Τώρα, το πως θα χτυπηθ'ί, είναι κι' αυτό ζήτημα γεροντικής φρονιμάδας. Έχετε έμπιστοσύνη σ' έμένα. Δεν έχασα ακόμα τα χρόνια μου στην Άμερική. Έμαθα να εργάζομαι με ήλεκτρική ταχύτητα, στα νεύματα μου δε υπήρξε και ως βοηθός ενός ιδιωτικού αστυνομικού από τους πιο έακουσμένους. Αυτός εδώ ο γεροντάκος, που βλέπετε, είναι ένα λαγωνικό, που δεν έχει ταίρι...

— Αγαπημένα μου θείο, είπε η Μαργαρίτα μ' ένθουσιασμό, εσύ είσαι άλλη θινός θησαυρός!

— Θησαυρός κρυμμένος, έ; έκαμε ο γέρονς με καλωσύνη. Έλάτε, τώρα, ήσυχάστε! Κοιμηθήτε ξένοιαστοι. Έγώ θα ξαναθώ έξω.

— Έξω τέτοια ώρα; ρώτησε η Μαργαρίτα.
— Γιατί; Είμαι κανένα παιδάκι και φοβάσαι μη χαθώ; Θα βγώ, να θυμηθώ κι' εγώ λιγάκι τα νεύματα μου, ν' απολαύσω νυκτερινό μπουλνάρ...

— Καταλαβαίνω πως θα πάτε να συνηχίσετε τις ενέργειές σας για μένα, έπε ο Ζάκ. Θάρθω κι' εγώ μαζί σας.
— Έσύ είσαι αρκετά κουρασμένος και πρέπει να μείνεις ν' αναπαυθ'ί φοβάσαι. Δεν πρόκειται να πάω τίποτε κακό.

— Δεν φοβάμαι, θείο Σεζάρ. Θέλω να σας βοηθήσω. Δεν είναι σωστό να κουράζεσθε μόνος για μένα. Έχω υποχρέωση, άλλως τε, ν'α φροντίσω κι' εγώ με όλες μου τις δυνάμεις για ν' αποδείξω ή αθωότητά μου!

— Ακούσε, παιδί μου, είσαι δυνατός και τολμηρός, το αναγνωρίζω. Μά ό-πάρχουν περιστάσεις και βουλεύεις, σεις όποιες δεν χρειάζεσαι παρά μυαλό και λιγάκι πονηριά. Η παλληκαριά είναι χρήσιμη σ' ένα πόλεμο με φανερό έχθρο. Άλλά με το σκοτεινό και δόλιο κακοποιό, που κρύβεται πολλές φορές κάτω από τη μάσκα του φίλου και σε πολεμά ύπουλα, χρειάζεται πανουργία. Εμείς οι γέρονι είμαστε πιο πονηροί και πιο έπιτηδείοι σ' αυτό τον πόλεμο. Λοιπόν, έχε έμπιστοσύνη σ' έμέ-

να και άφησέ με να κάνω εκείνο που μένος.

Και χωρίς να δώση καιρό στο Ζάκ ν' απαντήσει, ο θεός Σεζάρ πήρε το καπέλλο του και το μπαστουνακι του κι' έφυγε με ήθημα έλαφρό και σταθερό, σά να θέλε μ' αυτό να διαφεύγει την προηγουμένη δήλωσή του πως ήταν γέρονς...

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

να και άφησέ με να κάνω εκείνο που μένος.

Ο θεός Σεζάρ περίμενε σ' ένα κομψό σαλονάκι, που ήταν δεξιά του διαδρόμου της εισόδου. Πάνω σ' ένα τραπέζι θρήκε μια κυριακάτικη έκδοση των «Ταίμς» της Νέας Υόρκης. Πήρε το φύλλο εύχαριστημένος στα χέρια του και άρχισε να ρίχνει ματιές σε διάφορες ειδήσεις, που τού θύμιζαν τις τοποθεσίες και τη ζωή της μεγάλης αμερικανικής πόλεως.

Σε λίγο, άκουσε ομιλίες στο διάδρομο. Διέκρινε τη φωνή του φίλου του Γκολμπέρ και κάποια άλλη γνωστή επίσης, που δε μπόρεσε να γνωρίσει εύθως άμέσως. Μά δεν έμεινε πολλή ώρα σε άμηχανία. Από την πόρτα του σαλονιού, που ήταν άνοικτη, είδε να περνά στο διάδρομο προς την έξοδο ο Έρβέ. Ο θεός Σεζάρ έ-κρινε άμέσως με την έφημερίδα, που διάβαζε, το πρόσωπό του.

«Ο Έρβέ εδώ;» σκέφθηκε. Τι ζή-τούσε μέσα στο γραφείο του Γκολμπέρ αυτός ο άνθρωπος; Θυμήθηκε άμέσως, ότι με τον Έρβέ είχε έγγη την προτεραία ο Ζάκ και ότι μ' αυτόν είχε πάει στη Λέσχη. Η άπορία του δε ήταν τόσο πιο δικαιολογημένη και ζωηρή, καθόσον ο θεός Σεζάρ, από μια ανεξήγητη παρόρμηση, από την «έκτη αίσθηση», όπως έλεγε ο ίδιος, δεν έχωνε καθόλου αυτό τον άνθρωπο και δεν έβλεπε με καλό μάτι τις σχέσεις του με το Ζάκ.

Δεν είχε όμως πολύ καιρό για να θγάλη συμπεράσματα από την άπρό-πτη αυτή συνάντηση του Έρβέ, γιατί ο φίλος του Γκολμπέρ φάνηκε γελαστός απέναντί του στην πόρτα κι' έ-τρεξε άμέσως ύστερα και τούσφιξε με έγκαρδιότητα το χέρι.

— Άλλό, Σεζάρ, τού είπε. Τι γίνε-σαι, παλιέ μου φίλε; Πώς τα κατά-ρες, επί τέλους, να θυμηθ'ίς ότι ζώ κι' εγώ στο Παρίσι;

— Τους καλούς φίλους δεν τους ξε-γνώ ποτέ, απάντησε χαμογελώντας ο Σεζάρ, ενώ ο άλλος τον ώδηγούσε στο ιδιαίτερο γραφείο του, αλλά και δεν τους ζαλίζω μ' επισκέψεις, παρά όταν τους χρειάζομαι...

— Ω, ά, έκαμε γελώντας ο αστυνο-μικός. Ωστε, δεν ήλθες από ένδιαφε-ρον για να δ'ης τον παλιό σου φίλο. Ηλθες για δουλειά...

— Μπίζινες, φίλε μου, μπίζινες. Τι να γίν'η; Τα γεράματα δεν μάς έπι-τρέπουν να κάνουμε φιλικές έπισκέ-ψεις.

— Έλα, μη μιλάς για γεράματα, Σεζάρ, γιατί με παίρνει κι' έμένα το σχέδιο...

Θάνοντας μπρός στο γραφείο του φίλου του, ο θεός Σεζάρ διάβασε στην πόρτα:

Ουίλλιαμ Γκολμπέρ
Ιδιωτικός Αστυνόμος

Μπήκε μέσα και ζήτησε από έναν υπάλληλο, που τον υπεδέχθη, να δι' ά-μέσως τον κύριο Γκολμπέρ.

— Έχετε την καλωσύνη να περιμέ-νετε μια στιγμή; τού είπε ο υπάλλη-λος. Ο κ. Γκολμπέρ είναι άπασχολη-

— Έσύ δεν έχεις άκομα να ροβάσαι τέτοια συμφορά. Είσαι δέκα χρόνια νεώτερός μου... τί λέω δέκα; Είκοσι χρόνια νεώτερος... Όσο βλέπω το ρο-δαλό σου πρόσωπο και τα γερά σου μπράτσα, μούρχεται να κάνω άκόμα δέκα χρόνια έκπτωση.

Πράγματι. Ο Γκολμπέρ, μολονότι έ-πλησίαζε τα πενήντα, ήταν άνθηρότα-τος κι' έδινε έλη την έντύπωση τού γερού και άκατάβλητου οργανισμού. Το ζωηρό βλέμμα του, που έλαμπε πί-σω από τα χρυσά του ιατρογυαλία, έ-δειχνε άνθρωπο άκμαίας υγείας και γαλαυδίνης βελήσεως.

Γεννημένος στον Καναδά από Άμε-ρικανίδα μητέρα και Γαλλο πατέρα και αναθρεμμένος στη Ν. Υόρκη, ό-που και διέπρεψε ως ιδιωτικός ντετέ-κτιβ, είχαν άποκτήσει όλες τις συνη-θίες του μεθόδικο τρόπου εργασίας των Άμερικανών, αλλά και δεν είχε χάσει τίποτε από την γαλατική λεπτό-τητα της συμπεριφοράς και της έμφα-νίσεως έν γένει. Μία σπουδαία ύποθε-ση τον είχε φέρει πρό έτών στο Παρί-σι, όπου και έμεινε έκτοτε μονίμως έ-δρυσας το πρώτο γραφείο ιδιωτικής αστυνομίας κατά το άμερικανικό σύ-στημα.

Ο θεός Σεζάρ γνωρίζονταν πολύ καλά με τον Γκολμπέρ στην Άμερι-κή και πολλές φορές τού είχε προσφέ-ρει αξιόλογες υπηρεσίες βοηθού σε διάφορες σκοτεινές υποθέσεις, που εί-χε αναλάβει. Γι' αυτό και τώρα σκέ-φθηκε στον Γαλλοαμερικανό φίλο του, τού όποιου ήξερε καλά την ικανότη-τα και το άφθαστο σύστημα έργα-σίας. Ήταν βέβαιος, ότι μόνο αυτός θα τον βοηθούσε στη δύσκολη αυτή περίπτωση.

— Λοιπόν, Σεζάρ; ρώτησε ο αστυνο-μικός, άφου τέλειωσαν οι φιλοφρονή-σεις. Τι σ' έφερε ως το γραφείο μου; Λέγε, είμαι όλος αυτιά.

Ο θεός Σεζάρ εξέθεσε με όλες τις λεπτομέρειες στο φίλο του την ύποθε-ση που τον άπασχολούσε. Τού έμπι-στεύθηκε άκόμη και τις ύποψίες του.

— Εύτυχώς, το πρόσωπο, που ύπο-πτεύομαι, το γνωρίζεις, έπρόσθεσε στο τέλος ο Σεζάρ. Μόλις έφυγε από το γραφείο σου.

— Ναί, ο Έρβέ, έκαμε ο ντετέκτιβ ξερά. Δεν έφυγε. Τον έδιωξα από το γραφείο μου. Άς είναι. Αυτό δεν έν-διαφέρει την ύπόθεσή μας.

— Μη νομίσ'ίς ότι έπιμένω να μπώ στα έπαγγελματικά σου μυστικά, ά-γαπητέ μου Ουίλλιαμ, είπε ο θεός Σεζάρ, μά, αν δεν ύπάρχη σοβαρός λόγος ν' άρνηθ'ίς, θάβλεπα να μούλε-γες τί ήλθε να σου ζητή'ίς ο Έρβέ.

Που ξέρεις; Μπορεί αυτό νάχη κάποια, έστω και έμμεση, σχέση με την υπόθεση, που θά σου εξέθωσα...

—Μμ... νά σου πώ, δέν αποκλείεται, έκαμε ο Γκολμπέρ. "Αλλωστε δέν υπάρχει τίποτε, που νά με δυσκολέψη νά μιλήσω, σ' έσέ τουλάχιστον, γι' αυτόν τόν άνθρωπο. "Επειτα, ή επίσκεψή του σχετίζεται με τη δική σου κατά τοῦτο: ὅτι με έπεισε πώς δέν είναι καθαρό υπόκειμενο και πώς αξιόλογα μπορεί νά είναι αυτός ὁ άνθρωπος, που είχε κάποιο συμφέρον ν' αποδειχθῇ ὁ ἀνεψιός σου κλέπτης στά χαρτιά. Δέν αποκλείεται αυτός ὁ ίδιος νάχη στήσει και την πλεκτάνη, διότι ὅπως μου ἀφηγήθηκε τὰ πράγματα, ἔχω πεισθῇ ὅτι πρόκειται περί πλεκτάνης. Τίποτε δέν αποκλείεται, ὅπως ξέρεις, ἀλλά και τίποτε δέν είναι ποτέ θετικό και ἀναμφισβήτητο μέχρι της στιγμῆς που ἐμφανίζονται οἱ ἀποδείξεις...

—Γι' αὐτό ἦλθα σ' ἐσένα, Οὐίλλιαμ. Γιατί ἔχω ἀνάγκη ἀποδείξεων, γιά νά σώσω τὸ φτωχὸ αὐτὸ παιδί, τὸ Ζάκ, ἀπὸ τὴν ἀτίμωση. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς αὐτὸς ὁ Ἑρβὲ εἶναι, ἰκανὸς γιά κάθε ἐρωμοδουλειά...

—Ἐγὼ δέν εἶμαι «σχεδόν», ἀλλὰ ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτὸ που λές. Ἐδῶ που ἦλθε, που ἐπρότεινε ἐρωμοδουλειά. Τί ἀκριβῶς θά τὸ μάθης ἀργότερα. Ὅπως δὴποτε, ἐκεῖνο, που θέσα νά σου κρύψω στὴν ἀρχή, σὸ λέω τώρα. Ἡ ὑπόθεση, που ἦλθε νά μου ἀναθέσῃ ὁ Ἑρβὲ, σχετίζεται ἀπολύτως με τὴν ὑπόθεση, που μου διηγῆθηκες ἐσὺ. Σοῦ εἶπα πὼς τὸν ἐδίωξαν. Δέν εἶν' ἀλήθεια. Δέν θάταν ἐξυπνος ὁ ντέτεκτιβ που θάκανε τέτοιο πράγμα κι' ἐγὼ, ὅπως θυμάμαι ξέρω καλά τὴ δουλειά μου. Ὁ Ἑρβὲ δὲ ξανάρθη αὐριο. Καὶ νᾶσαι βέβαιος, ὅτι ὡς αὐριο θάχη γίνῃ ὅ,τι πρέπει νά γίνῃ.

—Δέν μπορῶ νά μάθω τί ἀκριβῶς σοῦ ἐπρότεινε ὁ Ἑρβὲ;

—Σοῦ εἶπα: αὐτὸ θά τὸ μάθης ἀργότερα. Τώρα ἐπείγει ν' ἀνακαλύψω με τοὺς συνενόχους του στὴν ὑπόθεση τοῦ ἀνεψιού σου. "Α, πές μου ἀλήθεια. Δίδεται ἀπόψε ἐσπερίς σὸ μέγαρο που Συναγματοάρχου ντὲ Σεβερνύ;

—Ναί.

—Θά πᾶνε ἐκεῖ ὁ Ζάκ και ἡ Μαρζο-λαίν;

—Ναί.

—Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά πάη και ὁ Ἑρβὲ.

—Σοῦ τὸ εἶπε;

—Ὁχι, ἀλλὰ τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὰ ἄλλα που μοῦ εἶπε. Πάντως ὁ «φίλος» μας θά παρακολουθηθῇ και αὐριο θά ξέρω με κάθε του κίνηση.

—Οὐίλλιαμ, εἰσαι θαυμάσιος.

—Ἀπλῶς ἔχω καλὴ ὁσφρηση. Μυρίζομαι τίς θρωμικες ὑποθέσεις. Τώρα, φίλε μου Σεζάρ, θά μάθης και κάτι ἄλλο, που θά σοῦ θυμίσῃ τὰ παλιὰ μας.

—Λέγε.

—Στὴ δουλειά που θά θάλω με μπρός, δέν θά χρησιμοποιοῦσω, πρὸς τὸ παρόν, κανένα βοηθό μου. Θά με βοηθήσῃ ἐσὺ.

—Μπράβο. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐρχόμουν κι' ἐγὼ νά σοῦ προτείνω.

—Θαυμάσια.

—Και μάλιστα ἐτόλμησα νά καταστρώσω και κάποιο σέβδιο.

—Εἶμαι βέβαιος, πὼς τὸ πέτυχες, γιατί στὴν περίπτωσή αὐτή, μόνο ἓνα σέβδιο μπορεί νά ἐφαρμοσθῇ.

—Νά γίνῃ μιὰ ἐπανάληψη τοῦ «κόλου».

—Ακριβῶς. Ὁλίνο τροποποιημένο δμως. Πρέπει νά πᾶμε μαζί στὴ Λέσχῃ.

Δικὴ σου για πάντα!

Ἐσὺ θά ἐμφανισθῇς ὡς νεοφερμένος Ἀμερικανὸς και θά σὲ παρουσιάσω ἐγὼ γιὰ «ψημάρη», ὅπως λένε οἱ χαρτοπαίχτες στὴ γλῶσσα τους. Θά ζητήσω νά βρῶ ἀνάμεσα σὸ προσωπικὸ τῆς Λέσχης και στοὺς «ἀθανάτους» τὰ πρόσωπα, που θά με βοηθήσουν, νά σοῦ «κερδίσουμε» ἓνα μεγάλο ποσόν. Ἀλήθεια, διαθέτεις ἀρκετὰ χρήματα;

—Ὅσα θέλεις. Εἶμαι διατεθειμένος νά ξεδεῦω ἀσυλλόγιστα, φθάνει νά ἐπιτύχῃ τὸ σέβδιο μας.

Αὐτὸ, λοιπόν, εἶχες σκεφθῇ κι' ἐσὺ;

—Ακριβῶς.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἡ ἀγροικία

Ἐδῶ στὴν ἀκρῃα πὼς με μάγεψε τούτῃ ἡ μικροῦςτικὴ ἀγροικία...

Ἐξω οἱ ἀγῶνες, τὰ παθήματα ὁ συρφετός, οἱ ἀναμυμποῦλες, μέσα ἡ γαλήνη, τὸ ξεκούρασμα —μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν κακία— μόνο ἡ Ρενούλα, τὰ παιδάκια μας, ἡ Ἀγάπη μόνο κι' οἱ Ἀγαποῦλες...

Και θά περνοῦσαν τὰ χινόπωρα σὰν μαγεμένα καλοκαίρια... Λάγνα φωλῆς τὸ κρεββατάκι μας, καρδιά ἐρωτόπαθῃ τὸ τζάκι κι' ἐξω ἀπ' τὸ τζάκι σὰν παράσταση ἡ χειμωνιά με τ' ἀγριοκαίρια ἀθελο θάφερνε τρεμούλιασμα που θά ξεσποῦσε σὲ φιλάκι...

Νᾶχα δικιά μου πὼς πεθύμησα φωλῆα κι' ἐγὼ σὰν τὸ σπουργίτι... Εἴκοσι τῶσων χρόνων ὄνειρα που νεκροστόλισα ἓνα μ' ἓνα, τώρα νά παίρναν κάποια ὑπόσταση μέσ' τὸ μικροῦλι ἐκεῖνο σπῖτι χαρὰ νά γίνονταν στὰ μάτια τῆς και παραλήρημα σὲ μένα...

Ὅμως ἐκεῖνοι που δέν ἐνοιώσαν μιὰς ἀγρίας νύχτας τὴν κακία κι' οὔτε ποτὲ τοὺς ἐσυγκλόνισαν ὁ συρφετός κι' οἱ ἀναμυμποῦλες αὐτοὶ ποτὲ δέν ἐνοστάλησαν μιὰ ταπεινὸτατὴ ἀγροικία, νά τοὺς προσμένουν κάθε σούρουπο ἡ Ἀγάπη μέσα κι' οἱ Ἀγαποῦλες...

Κι' ἔτσι, θορρεῖς παιδιὰ κακόβουλα, πρὶν στὴ φωλῆα μου νά κουρνιαξῶ, ἦρθαν οἱ ἄνθρωποι και μοῦ διώξαν ὅ,τι ἀκριβὸ θάκλεινα μέσα, ἦρθαν οἱ ἄνθρωποι και δέν ἔμεινε παρὰ ἓνας τάφος μέσ' σὸ δάσο μ' ἓνα πικρότατο θρυκόλακα που καρτερεῖ μιὰ πριγκιπέσσα!

NOTHS K. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια σὲ προσεχές)

—Ὁραία. Καταλαβαίνεις τώρα, ὅτι ἐκεῖνοι που θά προθυμοποιηθοῦν νά με βοηθήσουν νά σὲ κλέψω, θά εἶναι κατὰ ἐνεργητὰ ἐνῆα τοῖς ἑκατὸ, οἱ ἄνθρωποι, που ἐβοήθησαν και τὸν Ἑρβὲ νά καταστρέψῃ τὸ Ζάκ.

—Ὡς ἐδῶ πᾶμε θαυμάσια. Τώρα τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου: πὼς θά τοὺς κάνω με τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νά ὁμολογήσουν;

—Αὐτὸ δέν παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες. Ἐχω τὸ σχέδιό μου, που θά τὸ ἐγκρίνης ἀπολύτως. Πρὸς τὸ παρόν ἐπιβάλλεται νά ἐνεργήσω με ταχύτητα γιά νά τοὺς ἀνακαλύψω με αὐτοὺς τοὺς «κυρίους». Πρέπει ἀπόψε κι' ὅλα νά πᾶμε μαζί στὴ Λέσχῃ.

—Ἀπολύτως συμφωνῶ.

—Γιά νά εἶναι ἐπιτυχημένη ἡ ἐμφάνισή σου, θά χρειασθῇ νά περάσω με προηγουμένως ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό μου.

Ἐχω ἐκεῖ ὅ,τι χρειάζεται γιά μιὰ ἐλαφρὰ τροποποίησιν τῶν χαρακτηριστικῶν σου ἐπὶ τὸ «ἀμερικανικώτερον». Με μιὰ ἀπλουσιτὴν μέθοδο ἐπίσης, τὰ δόντια σου θά γίνουν χρυσοῦς...

—Ἀναγνωρίζω τὸν παλιὸ Οὐίλλιαμ...

—Τὸ ντύσιμό σου θάνα ἰδιόρρυθμο και θά κάνω με μιὰ μικρὴ δοκιμὴ ἀλλαγῆς τῆς προφοράς σου. Θά ἔχῃς τὸ ὕψος βασιλέως τῆς κονσέρβας.

—Θαυμάσια.

—Εἶμαι βέβαιος πὼς θά τὰ καταφέρῃς περίφημα, γιατί ὄχι μόνο ξέρεις τὰ ἀμερικανικά, ἀλλὰ ἔχεις μελετήσει καλά και τοὺς Ἀμερικανούς. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, θά παρουσιασθῶ ὡς διεθνὴς τυχοδιώκτης, που ἔχει ὡς ἐπάγγελμα νά ψαρεύῃ μεγάλα «λαυράκια».

—Σύμφωνοι. Τί ὥρα με χρειάζεσαι;

—Στὶς ἐννέα και μιὰ ἀκριβῶς. Θά πᾶμε νά φάμε μαζί σὸ ἐστιατόριο τῆς Λέσχης, ὅπου θά κάνω με ἐπίδειξη τοῦ πλούτου σου. Γεῦμα λουκούλειο και ἡγεμονικὸ μπουρμπουάρ. Ὑστερα θά περάσω με στὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιού. Ἐσὺ δέν θά προσέχῃς πολὺ τίς κινήσεις μου, γιά νά βρῶ τὸν καιρὸ νά κάνω τίς βολιδοσκοπήσεις μου και ν' ἀνακαλύψω τοὺς ἀνθρώπους, που μάς χρειάζονται.

—Πολὺ ὥραία. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος πὼς θά πετύχω με.

—Ἰσως δέν σταθοῦμε ἀρκετὰ τυχεροὶ ἀπόψε. Δέν αποκλείεται νά χρειασθῇ και δεύτερη ἐπίσκεψή μου στὴ Λέσχῃ αὐριο. Ὅπως δὴποτε ὅμως, οἱ «τξέντλεμεν» που ζητοῦμε, πολὺ σύντομα θά εἶναι σὲ χερία μας.

—Ἀγαπητέ μου Οὐίλλιαμ εἶμαι ἐνθουσιασμένος γιά τὴν ἐμπνευσή που εἶχα νάρθῃ σ' ἐσένα. Ἐνα πράγμα θέλω νά σὲ ρωτήσω ἀκόμα: ἐσὺ μέσας σὸ Παρίσι εἶσαι γνωστότατος. Ὁλοι μιλοῦν με θαυμασμό γιά τὰ κατορθώματά σου. Δέν ὑπάρχει κίνδυνος νά σὲ γνωρίσουν τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ που ζητοῦμε και νά μὴ θελήσουν ν' ἀποκαλυφθοῦν;

—Ὁ Γκολμπέρ χαμογέλασε και ἀπάντησε στὸν παλιὸ του φίλο μ' ἓνα ὕφος ἀπολύτου αὐτοπεποιθίσεως:

—Μεῖνε ἡσυχος γι' αὐτὸ, φίλε Σεζάρ. Πιθανὸν ὅλοι οἱ Παριζιάνοι νά με ξέρουν ἢ νάχουν ἀκούσει τ' ὄνομά μου. Μὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς δέν μ' ἔχει ἀναγνωρίσει ποτὲ κανένας...

—Ὁραία! Εἶμαι βέβαιος πὼς ὅ,τι λές εἶναι ἡ μόνῃ ἀλήθεια. Λοιπόν, ἀγαπητέ Οὐίλλιαμ. Στὶς ἐννέα και μισή, θά εἶμαι ἐδῶ.

—Ὁχι ἐδῶ. Θάρθῃς σὸ σπῖτι μου. Ὁδὸς Σαιν Μαρτέν 254.

—Σύμφωνοι.

ΑΠΛΟΥΣΤΕΥΣΙΣ

—Φτύστε τώρα τὸ δόντι!
—Δέν μπορῶ.
—Γιατί;
—Τὸ κατὰπια!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἡ Κα Ρ. εἶχε ἓνα θαυμάσιο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, που ὅλοι τὸ θαύμαζαν σὸ μεγάλο «παλλάκι», ὅπου εἶχε καταλύσει.

Ἐξάφνα, μιὰ μέρα ἡ Κα Ρ. φωνάζει ἐξάλλη τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου και τοῦ λέγει ὅτι τὸ κολλιὲ τῆς χάθηκε.

Ψάχνουν, ἀλλὰ τίποτε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ καθαρίστρια τοῦ ξενοδοχείου βρῆκε τὸ κολλιὲ κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ χαλὶ τοῦ κρεββατιού και τὸ πηγαίνει στὸν διευθυντὴ.

Αὐτὰς τρέχει ἀμέσως στὴν Κυρία Ρ. και τῆς τὸ δίνει.

—Πρέπει, τοῦ εἶπεν ἐκεῖνη, νά ἀνταμειβῶμε τὴν γυναῖκα.

—Ἄν θέλετε, κυρία μου!...

—Τί νά τῆς δώσουμε;

—Χα!... ἔξω κι' ἐγὼ; Ἄν λάβῃ ὅ,τι ὄψει του ναυεῖς τὴν ἀξία τοῦ κολλιέ... κανένα χιλιάρικο...

—Τόσα πολλά; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προτιμῶ νά τῆς τὸ δώσω τὸ κολλιὲ. Δέν μοῦ ἐστοίχισε παρὰ μόνο 300 δραχ!

ὁ Μάριος
και
ὁ Ὀλίβ

συζητοῦν
στὴ
Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ
ΚΟΛΠΑΔΟΡΟΣ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ

Ὁ Μάριος ἔπινε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μόνος τὴν μπύρα του σὸ ἐυθοπωλεῖο. Δίπλα του ἦταν κάποιος ξένος, ἀπὸ τὸ Παρίσι πιθανῶς, ὁ ὁποῖος ζήτησε κι' αὐτὸς μιὰ μπύρα. Ὅταν θέλησε νά τὴν πιῇ, εἶδε πὼς κολλητοῦσε μέσα σὸ ποτήρι μιὰ μνίγα. Δέν εἶπε τίποτε, παρὰ σηκώνει τὸ ποτήρι και ἀδειάζει με προσοχή, ὥστε νά μὴ καταπῇ τὴν μνίγα, τὸ ποτήρι κατὰ τὸ ἦμισυ. Κατόπιν φωνάζει τὸ γκαρσόνι και ἀρχίζει νά διαμαρτύρεται γιά τὴν ἀπροσεξία του, γιά τίς ἀκαθαρσίες που σεοβίρουν στοὺς πελάτες κτλ. κτλ.

Τὸ γκαρσόνι σπεύδει νά καθαρίσῃ τὸν πελάτη και τοῦ δηλώνει ὅτι θά τὸν φέρῃ ἀμέσως «ἐν» ἄλλῃ μπύρα.

Ὁ Μάριος, που παρηκολούθησε τὴ σκηνή, εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὸ κόλπο. Ἀδειάζει λοιπόν κι' αὐτὸς κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ ποτήρι του και στρεφόμενος πρὸς τὸν διπλανό του:

—Με συγγνώμει, κύριε, ἔχετε τὴν καλωσύνην νά μοῦ δανείσετε γιά δυὸ λεπτά τὴν μνίγα σας;...!

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕ Ο ΜΑΡΙΟΣ

Ὁ Ὀλίβ συναντᾷ τὸν Μάριο μεθυμένο κοντὰ σὸ σπῖτι του, γιγοντας ἀγκαλιασμένον ἓνα φανταστή.

—Τί ἔπαθες, Μάριε; τὸν ἐρωτᾷ...

—Δέν τὸ βλέπεις;

—Και τί κάνεις τώρα ἐδῶ;

—Ὅλη ἡ πλατσία γέμισε ὀλόγυρα μὲ. Τώρα περιμένω νά περᾷ και τὸ σπῖτι μου γιά νά πᾶ μέσα!

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

—Θέλω ἓνα γαλλοαγγλικὸ λεξικό σὲ τρεῖς τόμους.
—Γιατί μόνο τρεῖς τόμους;
—Τὸν τέταρτο τὸν ἔχω σπῖτι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιά τὴ διάσημο Γαλλίδα ἡθοποιὸν Ρεζάν, διηγούνται τὸ ἑξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο:

Μιὰ μέρα, στὶς πρόδες ἐνὸς νέου ὁργου, που δέν τὸ ἐκτιμῶσε καθόλου, ἡ Ρεζάν ἀπήγγειλε τὸ ρόλο τῆς χωρίς ὄρεξη, σχεδὸν μετὰ τὸ στασιό.

Ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τίς πρόδες, σηκώθηκε ἀπάνω σὲ κάποια στιγμή και φώναξε:

—Ἄ! ὄχι, κυρία Ρεζάν... Δέν πᾶει ἐσὶ αὐτό... Λιγὰν περισσότερο πάθος, παρακαλῶ, λιγὰν περισσότερη ζωὴ!... Σ' αὐτὴ τὴ σκηνή πρέπει νά φαίνεται πολὺ τολμῶ δυστυχισμένη... Καταλαβαίνετε;

—Πρέπει νά φαίνουμαι πολὺ δυστυχήσιμη;

—Μὰ βέβαια...

—Πολὺ εὐκόλο: Καλὰ, θά φανασθῶ ὅτι παρευρισκομαι στὴν παράσταση τοῦ ὁργου σας σὰν ἄθεος θεατῆς, που πληρώσε εἰσέτιο, κι' ἐσὶ θά γίνῃ ἐκεῖνο που θέλετε...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οἱ φίλοι μας Μπίλ και Μπούλ δουλεύουν σὲ μιὰ νέα οἰκοδομή. Κάποτε ὁ Κ. Μπίλ πᾶει νά περάσῃ σὸ ἄλλο μέρος τοῦ κτιρίου, χρησιμοποιώντας ὡς γέφυρα μιὰ στενὴ σιδερένια δοκὴ. Ὁ φίλος του Μπούλ, που εἶχε διαθέσει ἐκεῖνο τὸ πρῶι γιά ἀσφάλεια, τὸν βλέπει και...

Απ' όλα δι' όλους

ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Μια άρκουδα έσωσε, χωρίς να θέλει, τις τελευταίες μέρες, την κατάσταση σε μια πυρκαγιά θεάτρου. Και ίδου πως:

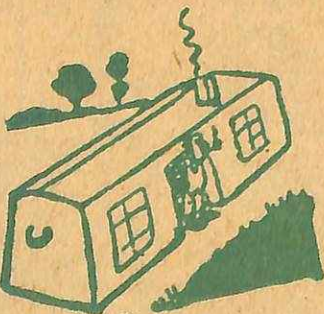
Στο θέατρο μιάς μικρής αμερικανικής πόλεως, είχε εγκατασταθεί ένα περιοδεύον ιπποδρόμιο και θηριοτροφείον.

Ένα βράδυ κάποιος κόρωσε στα παρασκήνια και οι θεαταί πανικόβλητοι έτρεξαν πατείς με πατώσε προς την μοναδική έξοδο. Και θα σημειωνόνταν άρκετά δυστυχήματα, χωρίς δε κανένα λόγο, δεδομένου ότι η πυρκαγιά είχε σβύσει εν τω μεταξύ, αν ξαφνικά δεν έκανε την εμφάνισή της στην είσοδο της αίθουσας μια άρκουδα τεραστίων διαστάσεων. Η άρκουδα αυτή, που ήταν ένα εξημερωμένο ζώο και που περιεφέρετο ελεύθερο στα παρασκήνια, έπωφελήθη της συγχύσεως που είχε επικρατήσει στιγμιαίως μεταξύ του προσωπικού, για να δει τι γίνεται και παραέξω. Έτσι, πήγε και στάθηκε στυλωμένη στα δυο πίσω πόδια της, στην πόρτα της αιθούσας παρακολουθώντας περίεργα το θέαμα του αλλόφρονος πλήθους. Αυτό, αγνοώντας ότι η άρκουδα ήταν εξημερωμένη, υποχώρησε έντρομο. Αυτό έδωσε τον καιρό στο προσωπικό του θεάτρου, να καθουχάση το πλήθος και να προλάβει έτσι τα φοβερά επακόλουθα του πανικού!

ΣΠΙΤΙ... ΝΕΚΡΟΚΡΑΒΒΑΤΟ

Ο Άγγλος μίστερ Τζών Νόρθιγκαμ μπορεί να πη ότι έσπασε—χωρίς να είναι διόλου Άμερικανός— όλα τα ρεκόρ έκκεντρικότητας, λύνοντας συγχρόνως και ένα σοβαρώτατο πρόβλημα: το

πρόβλημα της στέγης και σ' αυτόν τον κόσμο και στον άλλον!

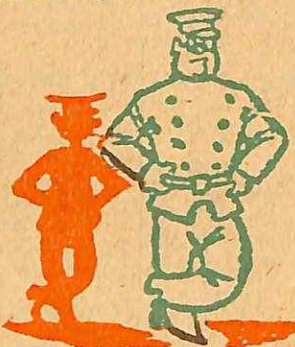
Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός κατασκεύασε ένα μικρό σπιτάκι που έχει έντελως το σχήμα και την μορφή φερέτρου. Το

σπιτάκι αυτό είναι μόνον κατά τι μεγαλύτερο από ένα κανονικό φέρετρο, ο έκκεντρικός Άγγλος, όμως, έχει ήδη αγοράσει και τον ανάλογο χώρο σ' ένα νεκροταφείο του Λονδίνου, εις τρόπον ώστε όταν πεθάνει να ταφεί όπως είναι, μαζί με το σπιτάκι του!

Θα όμολογήσετε ότι η ιδέα του δεν είναι μόνον έκκεντρική αλλά και πολύ πρακτική....

ΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ

Ο στρατιώτης Τζών Ρόστερ, του Άγγλικού στρατού, είναι ο πιό πρωτότυπος στρατιώτης του κόσμου: μιλεί με τη σκιά του και...παίρνει απαντήσεις απ' αυτήν, όπως βεβαιώνει! Δεν έχει καλλίτερο φίλο απ' αυτήν και όταν κάμνει πορείες, κουβεντιάσει μαζί

της, ζητεί την γνώμη της, για διάφορα ζητήματα που τον άφορουν και παίρνει πολύτιμες συμβουλές! Όταν ο καιρός είναι συννεφιασμένος και φυσά όποτε δεν υπάρχει ούτε ίχνος σκιάς, ο Τζών είναι ο μελαγχολικώτερος των ανθρώπων

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΤΥΦΛΟΣ

Κρατεί γενικώς η αντίληψις ότι ο τυφλοπόντικας, όστις κοινώς λέγεται άρουραίος, είναι τελείως τυφλός, έξ ού και το όνομά του. Αυτό

δεν είναι σωστό. Το ζώον αυτό που τόσες καταστροφές φέρνει στους αγρούς βλέπει πολύ καλά, καλλίτερα ίσως από κάθε άλλο τετράποδο. Έκείνο, όμως, που εδημιούργησε τον θρόλο περί της τυφλότητος των άρουραίων είναι ότι τα μάτια των είναι πολύ μικρά και για να τα διακρίνει κανείς πρέπει να φυσούνη τις τρίχες που τα σκεπάζουν. Μερικοί, μάλιστα σοφοί βεβαιούν ότι ο άρουραίος βλέπει καλλίτερα την νύχτα παρά την ημέρα.

ΜΑΖΕΥΕΙ... ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Ο Γερμανός Χέρ Πίκελους από το Βερολίνο καυχιέται ότι έχει την περιεργότερη συλλογή όμπρελλών και λέγει άπολύτως την αλήθεια ο Χέρ

Πίκελους, που διατηρεί έστιατόριο με πολύ καλές δουλειές στο προάστιο του Βερολίνου πώς μια μόνον μανία έχει: να κάνει συλλογή από λησμονημένες στο κατάστημά του όμπρελλών, πελατών! Και έχει από δαυτές έως...χιλίες!

Πράγμα το όποιο σημαίνει δυο πράγματα: 1ον) ότι οι πελάται του Χέρ Πίκελους είναι οι πιό άφορημένοι όλων των έστιατορίων και 2ον) ότι είναι ταυτοχρόνως και πιό γαλαντόμοι, άφου δεν καταδέχονται να ζητήσουν τις ξεχασμένες όμπρέλλες των.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

Καταπληκτική η περιπέτεια δύο Ίνδων που ψάρευαν στον Γάγγη εδώ και λίγες μέρες.

Οι δύο αυτοί άγαθοί Παρίαί, είχαν ρίξει το άγκιστρι των ανάμεσα από κά-καλαμιές, με την έλπίδα να πιάσουν κανένα ψάρι και να χορτάσουν την πεί-να τους.

Κάποτε το ψάρι τσίμπησε το παχύ δόλωμα, και χαρούμενοι οι Ίνδοι τράβηξαν το καλάμι τους. Ποιά όμως ήταν η έκπληξις των όταν είδαν το μόν άγκιστρι τους άδειανό, πίσω του δε να προβάλλη, ανάμεσα από τις καλαμιές,

το τεράστιο κεφάλι μιάς τίγρεως! Φυσικά, Ώπευσαν άμέσως να το βά-λουν στα ίδια έπωφελοόμενοι από την σύγχυση τη θηρίου...που ήταν και αυτό κατάπληκτο!

Τό φρικτό μυθτικό Τό δρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟ ΤΟΥΡΝΙΜΑ ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ ΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-ΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Την Άγγλία συνταράττουν από καιρό κάτι μυστηριώδη έγγλήματα που δια-πρίττονται στα γύρω του Λονδίνου. Ό-τε και η Σκότλαντ Γουάδ κινητοποιείται για την ανακάλυψη του δολοφόνου. Α-υτός παραμένει ασύλληπτος. Ο μυστηριώ-δης δολοφόνος είναι ένας τρελλός γι-ατρός, ο δρος Χόκιν, διάσημος χειρουργός που τρελλάθηκε στον πόλεμο έχ-ερίζοντας διαρκώς τραυματισμένους. Ο δρος Χόκιν έχει σχηματίσει την πεποίθη-ση ότι ένα μέρος του μυαλού του έχει γεμίσει αίμα και ζητεί να βρή ένα άλλο άνθρωπο μυαλό που θα ταίριαζε με το δικό του, για ν' αντικαταστήσει το βλα-μένο μέρος του. Έτσι σκοτώνει όποιον τύχη, και του ανοίγει το κρανίο. Ένα-τίον του δρος Χόκιν ιδιαιτέρως δρούν η μίς Άνν Λάνκαστερ, της οποίας ο πα-τέρας έχει έπίσης σκοτωθεί από τον δρο- Χόκιν και ο Ντάνιελ Ρόκ χωρίς άποτέ-λεσμα όμως μέχρι της στιγμής. Παρ' ό-λιγο μάλιστα, και οι δυο τον να πέσουν θύματα του τρελλού δολοφόνου. Ο Ρόκ όμως δεν άπελπίζεται. Παίρνει τον φίλο του Βίντερκετ και την Άνν και πάνε να κάνουν αίτημα στο σπίτι όπου, όπως είχαν μάθει, έμεινεν τώρα ο δρος Χόκιν με τη γυναίκα του που ήταν ταυ-τοχρόνως και συνένοχός του. Τους θρί-σκουν και τους διατάζουν να τους άκο-λουθήσουν. Αυτοί τους ζητούν να τους αφήσουν πρώτα ν' αλλάξουν ρούχα. Ο-ταν σε λίγο έπρόκειτο να γίνη η άνα-γνώρισις των, στο τέμα της διαδρομής που θάκαναν όλοι μαζί, ο Ρόκ άντελήφθη ότι είχαν κουβαλήσει μετημφισπένους στον δροα και Κα Χόκιν δυο άλλους, μισότρελλους και αυτούς! Το άπόγευμα της επομένης ο Ρόκ και η Άνν συναν-τώνται μ' ένα φίλο τους άστυνομικό.

— Πώς τα πήγατε, κύριε; τον ρώτησε.

— Όχι και πολύ σπουδαία, άπάντησε ο Ρόκ. Και σεις;

80Ν

— Εγώ, μάλλον περίφημα. Σε κάμμια—δυο μέρες θα διαθά-σετε σχετικά στις έφημερίδες. Προσπάθησαν να μου ξεφύ-γουν, μα το δίχτυ που τους έχω ά-πλώσει όλο και τους περισφίγγει. Πού θά μου πάνε!

Ο Ντάνιελ χαμογέλασε—για πρώ-τη φορά εδώ κι' άρκετες ώρες.

— Μας θάλατε κυριολεκτικά τα γυα-λιά, παραδέχθηκε.

Κάποιο παιδί τους πλησίασε την ι-δια στιγμή, λαχανιασμένο. Έρχόταν από τον άστυνομικό σταθμό.

—Ο Γενικός Διευθυντής της Άστυνο-μίας σας ζητά στο τηλέφωνο, από το Σάλισμουρ, άνήγγειλε στον άστυνό-μο.

—Άφου άκούσετε ό,τι έχει να σας πη, έκανε ο Ντάνιελ, δύσκολα συγκρα-τώντας τα γέλια του, πιθανόν, να θε-λήσετε να ξανακουβεντιάσουμε λίγο, σχετικά μ' αυτούς τους στρατιώτες που κυνηγάτε.

Ο Βίντερκετ είχε έπισκεφθή το γραφείο του Ντάνιελ Ρόκ, που έρι-σκόταν στη λεωφόρο Σάφτεσμουρ. Δεν τον είχε βρή όμως εκεί και έτοι-μαζόταν να φύγη. Η μίς Άνν Λάν-καστερ, που δεν είχε και πολύ δου-λειά εκείνη την ημέρα, έγειρε πίσω λέια εκείνη την ημέρα, αφήρη-μένα με τα δάκτυλά της, τα πλήκτρα της γραφομηχανής της.

—Τώρα τελευταία ο κ. Ρόκ είναι πο-λύ άπασχολημένος, έξήγησε στον ά-στυνομικό.

—Τί συμβαίνει; ρώτησεν ο έπισκέ-πτης.

—Πρόκειται για κάποια καινούργια έργασια.

—Θά μπορούσα, μήπως, να τον βοη-θήσω;

Η Άνν κούνησε άρνητικά το κεφά-λι της.

—Ένας από τους πράκτοράς μας στο Βερολίνο, κατόρθωσε να άντιγρά-ψη όρισμένα έμπιστευτικά, κρυπτο-γραφημένα έγγραφα, και τα έστειλε στην ειδική ύπηρεσία του Υπουργείου Έξωτερικών. Καθημερινά ο κ. Ρόκ πηγαίνει και τους δοθεί στην άπο-κρυπτογράφησή τους.

Ο Βίντερκετ ξερόδωξε. Παρ' όλον στο ρολόι του.

—Τί ώρα τρώτε συνήθως το μεσημέ-ρι; την ρώτησε.

— Γύρω στη μία, του άπάντησε άδι-άφορα η νέα. Δεν έχουμε βλέπετε ω-ρισμένη ώρα.

Ο Βίντερκετ ξερόδωξε. Παρ' όλον ότι, κατά βάθος, ήταν τύπος συγκρα-τημένος και μάλλον ψυχρός, έδινε κά-που—κάπου την έντύπωση κάποιας έλα-φράς νευρικότητας.

—Δεν φαντάζομαι... τέλος πάντων, θά μου έπιτρέπατε να σας καλέσω σε γεύμα, σήμερα; της έπρότεινε.

Η Άνν ξαφνιάστηκε. Ποτέ της δεν είχε φαντασθή ότι ο Βίντερκετ θά έπέδωκε μια ναικεία συντροφιά.

—Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, του ά-πάντησε με κάποιο δισταγμό. Μά ξε-ρετε, συνήθως δεν πολυσκοτίζομαι για το μεσημεριτικό μου γεύμα. Τρώω κάτι στα πρόχειρα και γυρνά μετά στο γραφείο μου.

—Σήμερα θά κάνετε μια μικρή έ-ξαιρηση για μένα, έλεπεν ο άστυνομι-κός επανεισφέροντας την άυτοπεποίθη-σή του. Ξέρω ένα ήσυχο, μικρό έστι-ατόριο, κάπου εδώ κοντά. Δεν πολυ-συχνάζεται κι' έτσι θά φάμε με την ή-συχία μας.

Η Άνν έκλεισε τη γραφομηχανή

της και διευθύνθηκε προς μια γωνιά του δωματίου όπου ήταν κρεμασμένο το καπέλλο της.

—Και πάλι σας ευχαριστώ, επανέλα-βε, θάζοντάς το. Και τώρα πάμε. Έ-χετε όμως, φαντάζομαι, ύπ' όφιν σας ότι είμαι με τα ρούχα της δουλειάς. Δεν μπορώ, λοιπόν, να έμφανισθώ ό-πουδήποτε.

Ο Βίντερκετ χαμογέλασε και ά-νοιξε την πόρτα. Στο δρόμο, καθώς προχωρούσαν πλάι—πλάι, στράφηκε πολλές φορές και την έξέτασε προσε-κτικά, και συνέπερνε ότι η πρώτη του έντύπωσις για την Άνν ήταν ά-πολύτως δικαιολογημένη. Ήταν ντυ-μένη άπλά λιτά σχεδόν, κι' όμως η έμφυτη κομψότης της, της έδινε μια στο κάθισμά της, παίζοντας, άφηρη-μένα με τα δάκτυλά της, τα πλήκτρα της γραφομηχανής της.

Στο πρόσωπό της ήταν φανερά ζω-γραφισμένος ο ένθουσιασμός και η ευχαριστήσις της για την πρόσκληση του Βίντερκετ.

—Μου άρέσουν τα ώραία έστιατόρια του έξωμολογήθηκε λύνοντας την πε-τσέτα της και ρίχνοντας έρευνητικές ματιές τριγύρω της. Αυτό εδώ δεν το γνώριζε παρά από το έξωτερικό του.

—Δεν φάγατε ποτέ έξω με τον κ. Ρόκ; την ρώτησε ο σύντροφός της.

—Δυο φορές μόνον, του άπάντησε έ-κείνη. Αυτό δε συνέβη την εποχή που εργαζόμασταν μαζί. Το γεγονός είναι ότι ο κ. Ρόκ είναι πολύ άμελης στο ζήτημά του φαγητού. Όταν δε ένδια-φερόν για κάποια ύπόθεση, ούτε τρώ-γει καν.

—Και μετά παραπονιέται για το στομάχι του, παρετήρησεν ο Βίντερ-κετ.

Η Άνν γέλασε.

—Είναι πολύ παράξενος, έλεε. Κά-που—κάπου, τον κυριεύει μια άνεξη-γητή άπελπισία, κι' άλλοτε πάλι, βλέ-πει τη ζωή μέσα από το πιό αισιόδο-ξο πρίσμα. Η τελευταία του λόξα εί-ναι ότι νομίζει πως μόνον το μεση-μέρι, μεταξύ μιάς και δυόμισι, μπο-ρεί να έργασθ ήσυχα στο γραφείο του. Κι' όμως κι' ο παραμικρός έστω θόρυβος δεν μας άνόχησε ποτέ από τα γραφεία που βρίσκονται στα άλλα διαμερίσματα του κτιρίου.

Η Άνν, όμοια σ' αυτό με κάθε άλ-λη γερή κοπέλλα, παρ' όλον ότι ήταν συνειθισμένη να τρώη έλαφρά το με-σημέρι, έτίμησε έποέτως το γεύμα που σημερι, έτίμησε ο συνοδός της. Κι' ό-τις προσέφερε ο συνοδός της, από το ίδιος ο άστυνομικός, μακριά από το έπαγγελματικό περιβάλλον του, άπε-δείχθη ευχάριστος και διασκεδasti-κός στην συντροφιά του.

Όταν ήπτε και τον καφέ της, καπνί-ζοντας το σιγάρο που της προσέφερε ο Βίντερκετ, η Άνν, πέρασε τα

γάντια της, και έτοιμάσθηκε να φύγει.

—Δεν βρίσκω λόγια να σας ευχαριστήσω για το υπέροχο αυτό γεύμα, είπε. Πιθανόν τώρα ο κ. Ρόκ να έχει επιστρέψει στο γραφείο, οπότε, αν επιθυμήτε να τον συναντήσετε, δεν έχετε παρά να με συνοδεύσετε.

—Σύμφωνοι, της απάντησε ο Βίντεργκετ. «Αν και, κατά θάθος, δεν έχω να του αναγγείλω τίποτε το εξαιρετικά ενδιαφέρον.

—Έχετε μήπως νέα σχετικά με τον δρ Χόκιν; ρώτησε η Άνν.

—Ο ντετέκτιβ έκανε ένα μικρό μορφασμό.

—Όχι, είπε. Δεν μπόρεσα ακόμη να χωρέσω πώς ένας τρελλός κατώρθωσε να ξεγελάσει δυο γνωστικούς. Πάντως δεν πρόκειται να μάς διαφύγει. Όπου νάναι έλλειψω να τον ανακαλύψουμε και να τον συλλάβουμε.

—Το εύχομαι όλον, ψιθύρισε η Άνν με ξαφνική θερμότητα.

Ξεκίνησαν για το γραφείο.

—Είναι τρομερά πανούργος και ξευπνος αυτός ο τρελλός γιατρός, παρατήρησε ο αστυνομικός. Γι' αυτό κατωρθώνει πάντα και ξεφεύγει. Τώρα όμως έχουμε μάθει πια τας μεθόδους που μεταχειρίζεται.

Είχαν φθάσει στην είσοδο του κτιρίου όπου θρισκόταν και το γραφείο του Ρόκ. Μπήκαν στο κεντρικό χώλο και η Άνν έβριξε μια ματιά στον πίνακα όπου κρεμούσαν οι ένοικοι τα κλειδιά του διαμερισμάτος των. Το κλειδί του Ντάνιελ έλειπε.

—Βρίσκεται επάνω, είπε, στον Βίντεργκετ την στιγμή που έμπαιναν στον ανελκυστήρα.

—Είναι ώρα που επέστρεψεν ο κ. Ρόκ; ρώτησε μετά την υπάλληλο του «άσανσερ».

—Δεν ξέρω δεσποινίς, της απάντησε εκείνη. Είχα πάει σε κάποια δουλειά. Μόλις πριν λίγο γύρισα.

Βγήκαν από τον ανελκυστήρα στην τελευταία στάση του, και μετά ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο τελευταίο πάτωμα. Η Άνν άνοιξε την εξωτερική πόρτα του γραφείου και, διασχίζοντας το πρώτο δωμάτιο, άνοιξε και την εσωτερική πόρτα.

—Είναι έξω ο κ. Βίντεργκετ, και επιθυμεί να σας δει κ. Ρόκ, ανήγγειλε.

Ο άνθρωπος που καθόταν έμπροσθεν στο γραφείο, δεν έκανε την παραμικρή κίνηση.

—Κ. Βίντεργκετ, άρχισε η Άνν. Μετά, με μια ξαφνική φωνή τρόμου, διέκοψε τη φράση της. Η στάσις του ανθρώπου που καθόταν στην περιστροφική καρέκλα είχε κάτι το ακούσιο, το μαλακό, που την τρόμαξε. Ψρμήσε προς τα εμπρός, μα ο Βίντεργκετ την πρόλαβε.

Στάθηκε ανάμεσα σ' αυτήν και το γραφείο, κρύβοντάς της το φοβερό θέαμα.

—Μις Λάνκαστερ, της είπε, γυρίστε αμέσως στο γραφείο σας και προσπαθήστε να συνέλθετε. Μετά τηλεφωνήστε εκ μέρους μου στην Σκότλαντ Γιάρντ και ζητήστε να μου στείλουν εδώ αμέσως τον Χάρισον και τον Κίμπολ.

—Τί του συνέβη; ρώτησε η νέα τρέποντάς σύνκορη.

—Φοβάμαι ότι είναι ήδη νεκρός, απάντησε σοβάσα ο Βίντεργκετ. Έχει στον κρόταφό του τραύμα από σφαίρα πυροβόλου όπλου. Άλλα...

Η πόρτα που οδηγούσε στην εσωτερική δωμάτιο—στη ντουλάπα της Άνν—ένοιξε ξαφνικά και μπήκε διασπαστικά

Το φρικτό μυστικό του δ. Χόκιν

μέσα στο δωμάτιο ο Ντάνιελ Ρόκ.

—Τί διάβολο συμβαίνει εδώ μέσα; ρώτησε θυμωμένα.

Η ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ «ΑΣΑΝΣΕΡ»

Ο Ντάνιελ, ο σερ Φράνσις Γουόρτον—γνωστός ως Κ. 20, λόγω του ότι διηύθυνε το νέο Τμήμα της Μυστικής Υπηρεσίας που το αντιπροσώπευε ο μυστηριώδης συνθηματικός αυτός αριθμός—και ο Βίντεργκετ, συνεδρίαζαν, δυο εβδομάδες αργότερα στο γραφείο του Ρόκ.

—Η υπόθεσις της δολοφονίας μου παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον, παρατήρησε ο Ντάνιελ, προσφέροντας σιγά σιγά στους δύο φίλους του. Έχω όμως την εντύπωση Βίντεργκετ ότι προχωρείτε κάπως πολύ σιγά σ' αυτήν ειδικά την περίπτωση. Φαντάζομαι να αντιλαμβάνεσθε και σ' ότι μια νέα αποτυχία θα άνηκε πολύ άσχημα στην κοινή γνώμη.

—Μιλās σάν αντίηλος, απάντησε ο αστυνομικός. Πάντως, το γεγονός είναι ότι οι έρευνές μας απέληξαν σε αποτελέσματα, που κρίνουμε σκόπιμο να κρατήσουμε μυστικά από το κοινό. Είμαι τώρα εις θέσιν να σου ανακοινώσω το όνομα του ανθρώπου που δολοφονήθηκε την ώρα που καθόταν σ' αυτό το δωμάτιο.

—Όποτε θρέθηκε κάποιος που αγνώρισε το πτώμα; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Όχι ακριβώς, αποκοίθηκε ο Βίντεργκετ. Όπως γνωρίζετε δεν είχε θρεθεί κανένα έγγραφο ή πιστοποιητικό στα ρούχα του πτώματος, εκτός από μια μικρή κούκλα μέσα σ' ένα χαρτονένιο κουτάκι, που θρέθηκε στην έξω τσέπη του σακακιού του. Οι σχετικές έρευνές μας στά καταστήματα που πουλούσαν συνήθως τέτοιου είδους αντικείμενα, έφεραν εις φώς ότι κάποια Έταιρία είχε παραγγείλει πριν λίγες μέρες μια ώριστη ποσότητα από αυτές τις κούκλες, σ' ένα Γερμανό αντιπρόσωπο, που είχε επισκεφθεί τελευταίως το Λονδίνο. Τα παρακάτω τα μαντεύετε. Εύκολότατα μάθαμε ότι ο άνθρωπος αυτός ώνομαζόταν 'Ιζραέλ Κάστερς, και ότι είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο, σε κάποιο κτίριο της Τότενχαμ Κόρτ Ρόουντ.

—Μπορώ να προσθέσω και γ'ω μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες, ειπεν ο Κ. 20. Ο Κάστερς έφθασε στην πρωτεύουσά μας πριν μερικούς μήνες ως άπεσταλμένος ενός γνωστού Γερμανού βιομηχάνου. Έμεινε εδώ με σκοπό να διοργανώσει ένα υποκατάστημα. Η ύπηρεσία του τον παρακολουθούσε από την ημέρα της άφίξεώς του. Δεν μπόρεσμε όμως να ανακαλύψουμε τίποτε εις βάρος του. Φαινόταν πάντως τύπος εργατικός, και έξυπνος. Το μόνο ύποπτο εις βάρος του στοιχείο ήταν ότι, όπως καταρωσάμε να μάθουμε παρακολουθώντας την άλληλογραφία του, θρισκόταν σε επικοινωνία με ώρισμένους ύποπτους κύκλους του Βερολίνου.

Ο Ντάνιελ πέταξε το τελειωμένο τσιγάρο του στο τζάκι και πήρε ένα άλλο από το κουτί που ήταν τοποθετημένο δίπλα του. Το πρόσωπό του είχε γίνει σκεπτικό, και ο τόνος της φωνής του είχε κάπως σοβαρέσει.

—Το μυστήριο αυτό διελευκάνθη κατά το ήμισυ, ειπεν. Η έπίσκεψις του 'Ιζραέλ Κάστερς στο γραφείο μου, σε ώρα όπου φανταζόταν ότι δεν θα εύρισκε κανένα, εξηγείται πληρέστατα. Έδώ και δυο εβδομάδες, εργαζομαι, για λογαριασμό της Μυστικής Υπηρεσίας, στην αποκρυπτογράφηση κάποιων άπορητου άλληλογραφίας που περιήλθε στα χέρια του πράκτορος μας στο Βερολίνο. Είχα φέρει, λοιπόν, εδώ, στο γραφείο μου, μερικά από τα όλιγώτερο σημαντικά αυτά έγγραφα, για να μπόρεσω να τα μελετήσω με την ήσυχία μου. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο Κάστερς το πληροφορήθηκε και ήρθε με σκοπό να τα κλέψει. Πιθανόν να θυμάσθε ότι στην τσέπη του βρέθηκε ένα διαρρηκτικό εργαλείο.

Ο Κ. 20 κούνησε συλλογισμένα το κεφάλι του.

—Εσύ κι' εγώ μόνον ξέρουμε, Ντάνιελ, αυτή την υπόθεση κατά θάθος, ειπεν. Πρέπει, λοιπόν, να καταποίσουμε και τον Βίντεργκετ. Αυτά τα έγγραφα, που κάποιος πράκτωρ μου κατώρθωσε να υπεξαίρεση και να τα διαδώσει στο ύπουργείο 'Εξωτερικών, περιέχουν, μεταξύ άλλων, και ένα κατάλογο των τοποθεσιών όπου η Γερμανία έχει κρυμμένα όπλα. Όποιος δόποιτε λοιπόν Γερμανός κατάσκοπος κι' αν θρισκόταν στο Λονδίνο, θα προσπαθούσε με κάθε μέσο, φτάνοντας, ίσως, και στο αίμα, να επανακτήσει τα πολύτιμα αυτά χαρτιά.

—Τώρα αντιλαμβάνομαι τί συνέβη, παραδέχθηκε ο Βίντεργκετ. Η παρουσία του δολοφονηθέντος άνωώστου μέσα σ' αυτό το γραφείο εξηγείται σφώς. Αυτό όμως καθιστά το μυστήριο περισσότερο άκόμη σκεπτικό. Για ποιο λόγο δολοφονήθηκε ο Κάστερς τη στιγμή που από κατάσκοπος έτοιμαζόταν να μεταβληθή σε κοινό διαρρηκτικό και — το σπουδαιότερο — π ο ι ο ς τ ο ν σ κ ό τ ω σ ε ;

—Το πρώτο πράγμα που πρέπει να διασαφηνίσουμε, έκανε ο Κ. 20, είναι κατά πόσον ο δολοφόνος έγνώριζε ότι το θύμα του ήταν ο 'Ιζραέλ Κάστερς, ή μήπως τον εξέλαβε για τον Ρόκ. Όταν τον παντούρεια του δωματίου σ' αυτό είνε κλειστά, το φως εδώ μέσα είνε πολύ αβέβαιο. Μπαίνοντας λοιπόν από την πόρτα και πυροβολώντας από άποστασι μερικών γυαριών, πιθανότατα ο δολοφόνος να φαντάσθηκε ότι ο άνθρωπος που καθόταν έμπροσθεν στο γραφείο ήταν ο ίδιος κτήτης του διαμερισμάτος. Και σεις οι ίδιοι το παραδέχεσθε, ότι στην άρχη τα είχατε χαμένα.

—Συμφωνώ κι' εγώ, συγκατένευσε ο Βίντεργκετ. Πρέπει, κατ' άρχην, να παραδεχθούμε, ότι ένας άνθρωπος, μπαίνοντας σ' αυτό το δωμάτιο με σκοπό να σκοτώσει τον Ντάνιελ, μπόρει να νελάσθηκε και να πυροβόλησε τον άνθρωπο που καθόταν στην πολυθρόνα αυτή. Έκλαμβάνοντας τον νιά το θύμα του. Μας μένει τώρα να μάθουμε αν ο Ρόκ έην τέτοιους έγθοους που να μη διστάζουν να διαπράξουν και φόνο άκόμη.

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του.

—Όχι, απάντησε. Δεν έχω έγθοους. Ο μόνος έπικίνδυνος τύπος που συνήντησα ποτέ στη ζωή μου και που δεν θα έδιστάζε να διαπράξη έγκλημα, είνε ο άνθρωπος που έξφυνε ανάμεσα από τα δάκτυλά μας στην πεδιάδα του Σάλισμπουρυ. Έχουμε όμως χάσει τα ίχνη του και δεν μπορώ να

φαντασθώ ότι θα διεκινδύνευε τη ζωή και την ασφάλειά του κατά τρόπο τόσο ριψοκίνδυνο και παράλογο. Μπορεί να είνε τρελλός, αλλά είνε συγχρόνως και τρομερά πανούργος.

—Οι άνδρες μου, επένεβη τότε ο Βίντεργκετ, έπιτηρούν κάποιο μυστηριώδες στίσι στο Χάμπστεντ, όπου ύποπτεύομαι ότι κρύβεται ο Δρ Χόκιν. Ενδέχεται, λοιπόν, να μένη πράγματι εκεί, όποτε θα φαντάσθηκε ότι είσαι και σύ άνακατεμμένος στην υπόθεση.

—Το πιο παράξενο σ' αυτό το σίνιγμα που μάς άπασχολεί, τους ύπενθύμισε ο Ντάνιελ, είνε ότι ενώ κάπου δώδεκα πρόσωπα άντελήφθησαν την είσοδο του 'Ιζραέλ Κάστερς στο κτίριο αυτό, κανείς άπολύτως δεν άντελήφθη άλλο πρόσωπο, ξένο προς το κτίριο, να μπαίνη ή να βγαίνη. Όποιος δόποιτε κι' αν είνε ο δολοφόνος του Κ. 20, άστερς, δεν θα μπόρεσε να ξεφυτρώση ξαφνικά μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, ή να μπήκε από το παράθυρο.

—Συμφωνώ κι' εγώ, παραδέχθηκε ο Βίντεργκετ.

Την ίδια στιγμή η Άνν κτύπησε την πόρτα του γραφείου.

—Είνε έξω μια νέα, που επιθυμεί να σας μιλήσει, κ. Ρόκ, ανήγγειλε.

—Άλήθεια; απάντησε κάπως σαρκαστικά ο Ντάνιελ. Σας ύπενθυμίζω, λοιπόν, δεσποινίς, ότι—όπως άλλως τε μπόρειτε να το διαπιστώσετε και σεις—είμαι φοβερά άπασχολημένος.

Η Άνν έμεινε άπαθής, ή φωνή της όμως ψυχράνθηκε.

—Έχω την έντύπωση, ειπεν άπλά, ότι ή νέα αυτή, κάτι έχει να σας πη σχετικά με το θέμα που σας άπασχολεί. Φαίνεται δέ άρκετά ταραγμένη.

—Πήτε της να περάσει άμέσως, διέταξεν ο Ρόκ.

Οι τρεις άνδρες εξέτασαν με περιέργεια την κοπέλλα που μπήκε σε λίγο. Φορούσε ένα κοντό φουστάνι και μια φτηνή μπλούζα, κι' ήταν άρκετά νύστιμη.

—Θάθελα να μιλήσω στον κ. Ρόκ, ειπεν με φανερό στενοχώρια.

—Εγώ είμαι ο κ. Ρόκ, της έδήλωσε ο Ντάνιελ. Σε τί θα μπόρουσα να σας φανώ χρήσιμος; Καθώς φαίνεται, κάτι έχετε να μάς αναγγείλετε σχετικά με τα όσα συνέβησαν σ' αυτό το γραφείο έδώ και δεκαπέντε μέρες.

—Έχω να σας πω κάτι... σε σας, ι-διαιτέρως, απάντησε ή νέα, προσελέποντάς τον με άπορία. Είνε τώρα τόσος καιρός που περιμένω να μου μιλήσετε.

—Εγώ; φώναξε άπορώντας ο Ντάνιελ. Μα για ποιο λόγο;

—Θα έξαναπεράσω άλλη ώρα, ειπεν. Βλέπω ότι τώρα είσθε άπασχολημένοι.

—Στράφηκε κι' έτοιμάσθηκε να φύγει. Ο Ντάνιελ την κράτησε από το χέρι.

—Για σταθήτε, την παρακάλεσε. Δεν σας άνεγνώρισα στην άρχη. Άν δεν γελιέμαι, εργαζέσθε ως «γκρούμ» στον ανελκυστήρα αυτού του κτιρίου.

—Σας παρακαλώ, όχι δά και «γκρούμ», του άποκρίθηκε εκείνη κουνώντας το κεφάλι της. Έγώ και κάποια άλλη φίλη μου άνελάβαμε την λειτουργία του «άσανσερ», από την έποχή που το κτίριο αυτό διαρρηκίσθηκε για γραφεία. Σήμερα το άπόγευμα είνε ή σειρά της φίλης μου και σκέφθηκα—μια και ήμουν έλευθερη—να πεταχτώ ως έδώ, και να συζητήσουμε λίγο μαζί. Ήρθα όμως σε άκατάλληλη στιγμή. Θα έξαναπεράσω, λοιπόν... Πιθανόν άπριο.

—Δεν σας καταλαβαίνω, ειπεν ο Ντάνιελ. Οι κύριοι αυτοί είνε φίλοι

μου και ενδιαφέρονται όσο και γ'ω σ' αυτή την υπόθεση. Ο ένας μάλιστα άπο αυτούς άνήκει στη Σκότλαντ Γιάρντ. Την ώρα που μπήκατε, συζητούσαμε για το έγκλημα αυτό. Άν λοιπόν έχετε να μάς άνακοινώσετε τίποτε το σχετικό, δεν θα έρθητε πιο κατάλληλη στιγμή.

Η νέα τον κύτταξε ξαφνιασμένη.

—Με κοροιδεύετε; τον ρώτησε.

—Άστεϊεύεσθε; της απάντησε ο Ντάνιελ. Για ποιο λόγο να σας κοροιδέω; Σας έπαναλαμβάνω πώς δεν θα έρθητε κατάλληλότερη στιγμή για να εκμυστηρευθήτε αυτό που σας άπασχολεί τόσο.

Η νέα στράφηκε προς την πόρτα.

—Σας εύχαριστώ, ειπεν. Θα διαλέξω έγώ μόνη μου την κατάλληλη ώρα για να σας έπισκεφθώ ξανά.

Βγήκε από το δωμάτιο. Άκουσαν τον θόρυβο που έκανε κλείνοντας την έξωτερική πόρτα και μετά τα θήματά της στη σκάλα. Κυτάχθηκαν κατόπιν και οι τρεις τους μ' άπορία.

—Κάτι ξέρει αυτή ή κοπέλλα, παρατήρησε σοβάρα ο Βίντεργκετ.

—Το περίεργο είνε, προσέθεσε ο Ντάνιελ, ότι φαίνεται να πιστεύη, πώς το κάτι αυτό το ξέρω κι' εγώ.

—Θα πάμε όπου επιθυμείτε, απάντησε μ' ένθουσιασμό ο Βίντεργκετ. Οδηγήστε με έσεις. Σας ακολουθώ τυφλά.

—Όπουδήποτε; ψιθύρισε ή νέα, ριχνοντάς του μια πονηρή ματιά.

—Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε, άποκρίθηκε εύγενικά ο ντετέκτιβ.

Μπήκαν σ' ένα κέντρο που διάλεξε άπόμφορο τραπεζάκι. Ο Βίντεργκετ φέρεθηκε έξυπνα, και στην άρχη απέφυγε και την παραμικρή νύξη σχετικά με το ζήτημα που τον άπασχολούσε. Άλλοι όμως τακτική όταν ήπιαν και την τελευταία ρουφηξιά του τσιγαντού τους. Έν τώ μεταξύ είχε πληροφορηθή ότι ή νέα ώνομαζόταν Ρόζ Πάξτον. Ότι κέρδιζε τριαντακοτά σελλίνα την εβδομάδα, ποσό που, αν άφαιρούσε το ένοίκιο και το φαγητό της, μόλις της έπαρκούσε για κάτι μικροεξόδα της. Έμαθε επίσης ότι συναντούσε κάπου-κάπου και γενναϊόδωρους τζέντλεμαν, ότι της άρεσε ή γραβάτα του και ή φωνή του, κι' ότι τρελλανόταν για γκριζά ματιά.

—Αγαπούσε επίσης τους όμορφους πίνακες, προτιμούσε όμως ένα καλό θέατρο με έξ ίσου καλή συντροφιά. Τέλος ή Ρόζ φρόντιζε να πληροφορηθή κατάλληλως τον Βίντεργκετ, ότι για την ώρα ή καρδιά της ήταν έλευθερη, λόγω του ότι όλοι οι φίλοι της δεν είχαν κατωρθώσει να έπαρκέσουν στις οικονομικές άπαιτήσεις της.

Γύρω τους λές και είχε άπλωθ ή άτμόσφαιρα κατάλληλη για εκμυστηρεύσεις. Αυτή τη στιγμή καράδοκούς ο άστυνομικός, και άπετόλμησε κάποια έρώτηση, προσπαθώντας να δώση την έντύπωση ότι του είχε έρθει έντελώς τυχαία στο νού.

—Άλήθεια, τί σκοπεύατε να πείτε άπόψε στον κ. Ρόκ, αν τον έβρισκετε μόνο στο γραφείο του; την ρώτησε με περιέργεια.

—Η νέα είχε μιλήσει τόσο πολύ, που δυσκολεύθηκε να κρατήση τη γλώσσα της. Έσφυσε επάνω από το τραπεζάκι, πλησιάζοντας τον καθάλλιό της.

—Είσθε φίλος του κ. Ρόκ; ρώτησε.

—Φυσικά.

—Και δεν σκοπεύετε να του κάνετε κακό, δεν είνε έτσι;

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ήμουν άρρωστος. Πήγα, λοιπόν, και είδα τον φαρμακοποιό μου.

—Α! Κάποια άνόητη συμβουλή θα σούδωκε πάλι.

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ακολουθεί

μου και ενδιαφέρονται όσο και γ'ω σ' αυτή την υπόθεση. Ο ένας μάλιστα άπο αυτούς άνήκει στη Σκότλαντ Γιάρντ. Την ώρα που μπήκατε, συζητούσαμε για το έγκλημα αυτό. Άν λοιπόν έχετε να μάς άνακοινώσετε τίποτε το σχετικό, δεν θα έρθητε πιο κατάλληλη στιγμή.

Η νέα τον κύτταξε ξαφνιασμένη.

—Με κοροιδεύετε; τον ρώτησε.

—Άστεϊεύεσθε; της απάντησε ο Ντάνιελ. Για ποιο λόγο να σας κοροιδέω; Σας έπαναλαμβάνω πώς δεν θα έρθητε κατάλληλότερη στιγμή για να εκμυστηρευθήτε αυτό που σας άπασχολεί τόσο.

Η νέα στράφηκε προς την πόρτα.

—Σας εύχαριστώ, ειπεν. Θα διαλέξω έγώ μόνη μου την κατάλληλη ώρα για να σας έπισκεφθώ ξανά.

Βγήκε από το δωμάτιο. Άκουσαν τον θόρυβο που έκανε κλείνοντας την έξωτερική πόρτα και μετά τα θήματά της στη σκάλα. Κυτάχθηκαν κατόπιν και οι τρεις τους μ' άπορία.

—Κάτι ξέρει αυτή ή κοπέλλα, παρατήρησε σοβάρα ο Βίντεργκετ.

—Το περίεργο είνε, προσέθεσε ο Ντάνιελ, ότι φαίνεται να πιστεύη, πώς το κάτι αυτό το ξέρω κι' εγώ.

—Θα πάμε όπου επιθυμείτε, απάντησε μ' ένθουσιασμό ο Βίντεργκετ. Οδηγήστε με έσεις. Σας ακολουθώ τυφλά.

—Όπουδήποτε; ψιθύρισε ή νέα, ριχνοντάς του μια πονηρή ματιά.

—Δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε, άποκρίθηκε εύγενικά ο ντετέκτιβ.

Μπήκαν σ' ένα κέντρο που διάλεξε άπόμφορο τραπεζάκι. Ο Βίντεργκετ φέρεθηκε έξυπνα, και στην άρχη απέφυγε και την παραμικρή νύξη σχετικά με το ζήτημα που τον άπασχολούσε. Άλλοι όμως τακτική όταν ήπιαν και την τελευταία ρουφηξιά του τσιγαντού τους. Έν τώ μεταξύ είχε πληροφορηθή ότι ή νέα ώνομαζόταν Ρόζ Πάξτον. Ότι κέρδιζε τριαντακοτά σελλίνα την εβδομάδα, ποσό που, αν άφαιρούσε το ένοίκιο και το φαγητό της, μόλις της έπαρκούσε για κάτι μικροεξόδα της. Έμαθε επίσης ότι συναντούσε κάπου-κάπου και γενναϊόδωρους τζέντλεμαν, ότι της άρεσε ή γραβάτα του και ή φωνή του, κι' ότι τρελλανόταν για γκριζά ματιά.

—Αγαπούσε επίσης τους όμορφους πίνακες, προτιμούσε όμως ένα καλό θέατρο με έξ ίσου καλή συντροφιά. Τέλος ή Ρόζ φρόντιζε να πληροφορηθή κατάλληλως τον Βίντεργκετ, ότι για την ώρα ή καρδιά της ήταν έλευθερη, λόγω του ότι όλοι οι φίλοι της δεν είχαν κατωρθώσει να έπαρκέσουν στις οικονομικές άπαιτήσεις της.

Γύρω τους λές και είχε άπλωθ ή άτμόσφαιρα κατάλληλη για εκμυστηρεύσεις. Αυτή τη στιγμή καράδοκούς ο άστυνομικός, και άπετόλμησε κάποια έρώτηση, προσπαθώντας να δώση την έντύπωση ότι του είχε έρθει έντελώς τυχαία στο νού.

—Άλήθεια, τί σκοπεύατε να πείτε άπόψε στον κ. Ρόκ, αν τον έβρισκετε μόνο στο γραφείο του; την ρώτησε με περιέργεια.

—Η νέα είχε μιλήσει τόσο πολύ, που δυσκολεύθηκε να κρατήση τη γλώσσα της. Έσφυσε επάνω από το τραπεζάκι, πλησιάζοντας τον καθάλλιό της.

—Είσθε φίλος του κ. Ρόκ; ρώτησε.

—Φυσικά.

—Και δεν σκοπεύετε να του κάνετε κακό, δεν είνε έτσι;

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ακολουθεί

—Ήμουν άρρωστος. Πήγα, λοιπόν, και είδα τον φαρμακοποιό μου.

—Α! Κάποια άνόητη συμβουλή θα σούδωκε πάλι.

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ακολουθεί

—Ήμουν άρρωστος. Πήγα, λοιπόν, και είδα τον φαρμακοποιό μου.

—Α! Κάποια άνόητη συμβουλή θα σούδωκε πάλι.

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ακολουθεί

—Ήμουν άρρωστος. Πήγα, λοιπόν, και είδα τον φαρμακοποιό μου.

—Α! Κάποια άνόητη συμβουλή θα σούδωκε πάλι.

—Ναι, μου ειπεν νάρθω σε σας γιατρέ μου.

—Ακολουθεί

—Ήμουν άρρωστος. Πήγα, λοιπόν, και είδα τον φαρμακοποιό μου.

Σας αρέσει οι γυναίκες σας και οι αδελφές σας... να παριστάνουν τις στάρ;

Μιά καμπάνια πολύ ενδιαφέρουσα

Όλες οι γυναίκες, όλες οι νέες κοπέλλες είναι ξετρελαμένες με τον κινηματογράφο. Μιλούν άναμεταξύ τους για τις διάφορες αρίστες της θόνης σαν να τις γνωρίζουν προσωπικώς.

Κι' επειδή συνήθως προσπαθούν ν' αποκτήσουν ένα «προσωπικό τύπο» αντιγράφοντας την βεντέτα που προτιμούν, καταλήγουν στο τέλος ν' αποκτήσουν πραγματικά τα ελαττώματα και τα προσόντα των ηθοποιών αυτών, πράγμα για το όποιο υπερηφανεύονται.

Γεννάται όμως το ερώτημα: «Ο σύζυγος ή ο πατέρας των βλέπουν την μίμηση αυτή με ευνοϊκό βλέμμα ή απεναντίας βρίσκουν γελοία και άστοχη την αντιγραφή αυτή;

Μιά γαλλική δημοσιογράφος απεφάσισε να λύσει το πρόβλημα αυτό και απετέθη σε διαφόρους άνδρες για να την βγάλουν από την άπορία. Παραθέτουμε κατωτέρω μερικές από τις χαρακτηριστικότερες απαντήσεις.

Πρώτα-πρώτα απετέθη σ' ένα βιομήχανο εργοστασιάρχη. Ίδου η απάντησή του:

—Ω, εγώ ξέρετε, δεν έχω καιρό ν' ασχολούμαι με τέτοια μικροπράγματα! Δεν πηγαίνω ποτέ στον κινηματογράφο. Έτσι, η γυναίκα μου μπορεί να ντύνεται και να γτενίζεται σαν τις διασημότερες στάρ χωρίς εγώ να το πάρω καν είδηση.

—Αλλάστε γιατί να μην αφήσωμε και στις γυναίκες κάτι για να διασκεδάσουν; Το παιχνιδάκι αυτό δεν είναι καθόλου άσχημο...

Διαβάστε τώρα και την απάντηση ενός οικογενειάρχου:

—Η γυναίκα μου έχει περάσει την εποχή της κοκεταρίας. Οι δυο κόρες μου όμως τρελαίνονται για τον κινηματογράφο και όφειλω να δηλώσω ότι μου αρέσει πολύ η τροποποίησις του γτενίσματος και της τουαλέτας των σύμφωνων με κανένα φιλμ που τους άρεσε.

Τελευταίως έστειλα τις κορούλες μου (ή μιὰ είναι δεκαεννιά και η άλλη δεκαέξι χρόνων) να δουν την ταινία «Η δεσποινίς μητέρα μου». «Ε λοιπόν! Από τότε και οι δυο υιοθέτησαν το γτενισμό με τα άτιθασσα μαλλιά της Ντανιέλ Νταριέ. Και η μεγαλύτερη δεν θά ήσυχάζει αν δεν αγοράσει ένα μαντώ σαν κι αυτό που φορούσε στο φιλμ η Ντανιέλ.

«Ισως άλλοι άνδρες να βρίσκουν γελοία την έπισηση αυτή του κινηματογράφου. Ένώ την βρίσκω μένη. Αλλάστε, μην νομίζετε ότι είναι κάτι νέο. Άνέκαθεν, τα νέα κορίτσια ήθελαν να μοιάζουν με τις καλλιτέχνιδες. Στα παλιά χρόνια έμμιοντο τας ηθοποιούς του θεάτρου. Σήμερα μιμούνται τις στάρ της θόνης... Αυτή είναι όλη η διαφορά...

Ένας νέος τρανεζιτικός υπάλληλος

απάντησε τα έξης:

—Δεν παντρεύτηκα ακόμη κι' έτσι θ' απαντήσω στις ερωτήσεις σας παίρνοντας την αδελφή μου για παράδειγμα. Είναι είκοσιδύο χρόνων κι' εργάζεται σ' ένα ύπουργείο. Δεν είναι θ-μορφη, αλλά ούτε και άσχημη. Έχει «κάτι» το έλκυστικό...

«Εγώ ακριβώς την συμβούλευσα να δώσει στον έαυτό της ένα «τύπο». Τώρα ντύνεται και γτενίζεται σαν την Κάθριν Χέμπουργν. Είναι ύψηλη και πολύ λεπτή και το στυλ αυτό της πάει ω-ραία. Κάθε φορά που παίζεται ένα φιλμ με την Κάθριν Χέμπουργν πηγαίνει να το δει. Στο γραφείο όλοι την φωνάζουν «Κάθριν» τόσο πολύ έχει πάρει τον τύπο αυτό! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο έχει κερδίσει μ' αυτό... Δεν είναι πια ή ίδια!»

—Είμαι ένθουσιασμένος με την έρευνα σας αυτή απάντησε ένας νεόπαντрос, κι' ελπίζω η έφημερίς σας να έ-χει αρκετό κύρος ώστε να παύσουν οι περισσότερες μοντέρνες γυναίκες να παριστάνουν τις Μαρλένε Νήτριχ, τις Γκρέτες Γκάρμπο ή άλλες...

«Ορίστε για παράδειγμα, στο σπίτι μου, η γυναίκα μου έχει αλλάξει γτενισμό τρείς φορές σ' αυτό το χρόνο! Στην αρχή, χώρισε τα μαλλιά της στη μέση και τα κολλούσε στο κεφάλι από τα δύο πλάγια όπως η Καίη Φράνσις (Παρεπιπτόντως σας λέγω ότι αυτό το γτενισμό το θεωρώ ως το ωραιότερο γυναικείο γτενισμό). Ύστερα τα έκοψε πολύ κοντήτερα, υιοθέτησε την χω-ρίστρα στο πλάι και τις όντουλασιόν στο έπάνω μέρος του κεφαλιού. Αυτό έγινε ύστερα από ένα φιλμ που είδα-

με μαζί στο όποιο έπαιζε η Μαρσέλ Σαντάλ.

«Το να έμπνέεται στις τουαλέτες της από τις τουαλέτες της Μαρσέλ Σαντάλ το βρίσκω περίφημο γιατί η βεντέτα αυτή είναι η μόνη στάρ που έχει πραγματικό γούστο και κομψότητα. Μά να μιμηται και το γτενισμό της το βρίσκω γελοίο... γιατί δεν της πάει καθόλου. Η γυναίκα μου έχει μιὰ ά-νασηκωμένη μυτίτσα κι' ένα στρόγγυ-λο κοριτσιότικο πρόσωπο... Φαντάζεστε το αποτέλεσμα!

«Και χθές ακριβώς μου ανήγγειλε: «Ξέρεις, σκοπεύω να βάψω τα μαλλιά μου. Μου αρέσουν οι πολύ μελαχροινές και σκοπεύω να μιμηθώ το γτενισμό και τα κατέλλα της Ζακελίν Ντε-λυμπάκι!»

«Σας διαβεβαιώ, κυρία, ότι αυτό είναι ένα είδος φυγώσεως όχι μόνο στη γυναίκα μου, αλλά και σε όλες τις φί-λες της. Μιά που δεν μπορούν ν' αλλάξουν αδιάκοπα φορέματα, αλλάζουν κεφάλι...» Ε λοιπόν! Έγώ το βρίσκω φρικτό αυτό!...

«Όπως φαίνεται όμως από την έρευνα αυτή, κατά γενικών κανόνων, οι άνδρες δεν δείχνονται έχθρικοί προς την τάση αυτή της άποιμήςσεως αυτών των διασημών γυναικών του κινημα-τογράφου. Φυσικά, υπάρχουν κι' οι έ-ξαιρέσεις όπως είδατε παραπάνω.

Οι περισσότεροι, μάλιστα, καταλή-γει η Γαλλική δημοσιογράφος μου φά-νηκαν αρκετά κολακευμένοι από το γεγονός ότι η γυναίκα ή η κόρη τους έχει κάποια ομοιότητα με φημι-σμένους στάρ. Τουλάχιστον, αυτό άφη-σαν να ύπονοηθ...

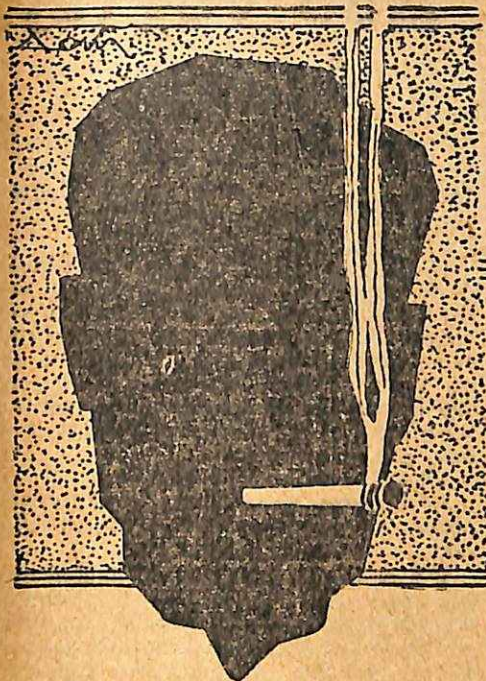

Η Κάθριν Χέμπουργν δημιούργησε έναν τύπο τον όποιο σπεύδουν να μιμηθούν όλες οι γυναί-κες που είναι ύψηλές και λεπτές όπως αυτή.

Οι περιπέτειες του «Λωποδύτη-Φάντασμα

Το πλοίο με το ζωντανό έμπόρευμα...

του ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

νοχώριας.

—Δέ μου λές, ήσαν ώραια;

—Ναι. Ώραιότατα.

—Όλα άνεξαιρέτως;

—Όλα. Και αυτό είναι ένας λόγος παραπάνω για να μη θελήσουν ν' αυτοκτονήσουν. Ένα ωραίο κορίτσι βρίσκει και τη ζωή ώραια.

—Πολύ σωστά. Η όμορφιά όμως των κοριτσιών αυτών είναι ένας λόγος για να εξαφανισθούν μυστηριωδώς...

—Τι έννοει;

—Τέσσερα από τα κορίτσια αυτά έχουν αδελφές, οι όποιες όμως δεν είναι ώραιες. Δεν σου κάνει εντύπωση, ότι μόνον οι ώραιες εξαφανίσθηκαν;

—Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε το κου-δοβούνι του τηλεφώνου.

—Ο Μάρτεν Ντάλ σήκωσε το άκου-στικό.

—Εσένα ζητούν, είπε σε λίγο στο Σούμερ. Είναι ο σέρτζαντ Στήβενς ά-πό το γραφείο σου.

Πράγματι, ήσαν ένας από τους βοη-θούς του Σούμερ, που τον κάλεσε για να του άναγγείλη, ότι ο χρηματομεσί-της Χάρρυ Γουώκερ είχε ζητήσει έπειγόντως για να τον δει και ότι έρ-χόταν ήδη όλοταγώς με το αυτοκίνητό του στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ.

—Ποιος είναι αυτός ο Χάρρυ Γουώ-κερ; ρώτησε ο Σούμερ το φίλο του.

Τον έγειρε δη ποτέ;

—Όχι. Άκουστά τον έχω μόνο.

—Εργεται δώ για να με συναντήση.

—Ωραία, Μ' αυτή την εύκαιρία θά τον γνωρίσουμε...

Μετά δέκα λεπτά της ώρας έμπαινε μέσα στο σαλόνι του Μάρτεν Ντάλ ένας άνθρωπος μεσόκοπος, άμέμπτου έ-ξωτερικού. Συστήθηκε ως Χάρρυ Γουώ-κερ και με φανερό ταραχή έδωκε στον Σούμερ να διαβάση μιὰ επιστολή.

—Πάλι αυτός ο σατανάς! μουρμούρι-σε ο Ινσπέκτορ σφίγγοντας τα δόντια του ενώ διάβαζε. Έδωσε ύστερα την επιστολή στο Μάρτεν Ντάλ, ο όποιος διάβασε την επιστολή:

«Κύριε Γουώκερ, σας πληροφορώ ότι βαρέθηκα να περιμένω τη συνεισφορά σας στον έρανο ύπέρ των άναπήρων ζώων» και γι' αυτό άπόψε θάρθω μό-νος μου να πάρω από το ταμειόν σας το ποσόν, που μου χοιιάζεται.

Ύστερος: Λωποδύτης Φάντασμα.

—Πότε λάβατε αυτό το γράμμα; ρώ-τησε ο Ινσπέκτορ Σούμερ τον άναστα-τωμένο χρηματομεσίτη.

—Σήμερα το πρωί, άποκρίθηκε ο Γουώκερ. Γι' αυτό ζήτη την προστα-σία σας. Σας παρακαλώ να φρουρηθί άπόψε το σπίτι μου.

—Μην άνησυχείτε, κύριε Γουώκερ, εί-

πε ο Σούμερ σε τόνο έπίσημο. Αυτός ο άναίδεστατος Λωποδύτης—Φάντασμα—δεν μπορεί να παίξη αιδώνως εις βάρος μας. Θ' άναλάβω εγώ προσωπικώς τη φρουρήσή σας. Πού βρίσκεται το χρη-ματοκιβώτιό σας;

—Ωραία. Απόψε θά σας κρατήσω συντροφιά εγώ στη βιβλιοθήκη σας. Με-τά μιση ώρα, θά είμαι εκεί. Θά με συνοδεύση μάλιστα κι' ο φίλος μου Μάρ-τεν Ντάλ. «Ε, τι λές, Μάρτεν;

«Ο νέος άριστοκράτης, που κατόλα-βε το «κόλπο» του Σούμερ, ο όποιος τον ύποπευόταν για Λωποδύτη—Φάν-τασμα, άφησε να φύγη από το στόμα του μιὰ γκριζά τολύπη καπνού και ά-πάντησε:

—Α, όχι, λυπούμαι πολύ, φίλε μου Σούμερ, αλλά είμαι πολύ κουρασμέ-νος. Θά μείνω έδω να διαβάσω ή να κοιμηθώ...

—Όποτε, έτσι λοιπόν; Έκαμε ο Σού-μερ μ' ένα χαρακτηριστικό μορφασμό. Θά μείνης για να κοιμηθής; Πολύ κα-λά. Ένα πράγμα σου λέω μονάχα: πώς άπόψε θά τον πιάσω επί τέλους αυτόν τον Λωποδύτη — Φάντασμα. Ο-πωσδήποτε θά τον πιάσω!...

—Είλικρινά σου άπαντώ πώς αυτό θά μ' ένθουσιάση, είπε ο Μάρτεν Ντάλ χαμογελώντας.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, ο Σού-μερ έφυγε από το σπίτι του φίλου του Μάρτεν Ντάλ μαζί με τον Χάρρυ Γου-ώκερ.

Δεν πέρασαν όμως πέντε λεπτά και από μιὰ μυστική έξοδο βγήκε ένας άν-θρωπος παραδόξου έξωτερικού μ' ένα κασκέτο ναυτικό χυμένο ως τ' αυτιά του. Δεν ήταν άλλος από τον μυστηρι-ώδη Μάρτεν Ντάλ, τον άριστοκράτη Λωποδύτη — Φάντασμα, που άλλαζε μορφές όσες και ποικαίμια...

Ο Ινσπέκτορ Σούμερ έφθασε στο σπίτι του Χάρρυ Γουώκερ, άφου προη-γουμένως πέρασε από τα γραφεία της Σκότλαντ Γουάρδ και έφρόντισε ώστε να πολιορκηθή στενά από άστυνομι-κούς όλόκληρο το τετράγωνο. Ο ίδιος κατόπιν, μαζί με τον χρηματομεσίτη, πήγε κι' εγκαταστάθηκε στη βιβλιοθή-κη, όπου ύπήρχε, πίσω από μιὰ ψεύτι-κη έταζέρα, βιβλίων, το χρηματοκιβώ-τιο.

Πέρασε αρκετή ώρα. Ο Σούμερ πή-γε στο τηλεφώνον, ενώ στα γείλη του πλαγιόταν ένα αινιγματικό χαμόγελο και πήρε κάποιον αριθμό.

—Μή. Ο Ινσπέκτορ Σούμερ μιλεί...

—Μή. Ινσπέκτορ Σούμερ μιλεί...

—Εσύ είσαι Σούμερ; το άπάντησε ή φωνή του Μάρτεν Ντάλ. Τι διάβολο σάβησε να με ζυγνήσης; Έπαθε καμ-μιά γκάφα πάλι; Άφησε με να κοιμη-θώ γιατί νυστάζω. Καληνύχτα.

Η συνεννόηση διεκόπη.

Ο Σούμερ χαμόγελασε και είπε στο χρηματομεσίτη:

—Ο Λωποδύτης—Φάντασμα δεν θά-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝ-

ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

θῆ ἀπόψε, μείνετε ἡσυχος.

Εἶχε βεβαιωθῇ, πῶς ὁ Μάρτεν Ντάλ ἦταν στὸ σπῆτι του.

Δὲν ἐπρόφθασε, ὅμως, νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ τὰ φῶτα τοῦ δωματίου ἐσβύσαν ἀπότομα. Συγχρόνως ξύνας ἰσχυρὸς ἠλεκτρικὸς προβολεὺς τὸν τύφλωσε μὲ τὸ φῶς του.

Ὁ Σοῦμερ, χωρὶς καθόλου νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του ἐβγάλε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ πυροβόλησε ἀδίστακτα τὴ φωτεινὴ πηγή.

Ὁ ξηρὸς, μεταλλικὸς κρότος, ποὺ προκάλεσε ἡ σφαῖρα, φανέρωσε ὅτι εἶχε χτυπήσῃ σὲ κάποιο μετάλλιο θώρακα. Θέλησε νὰ πιέσῃ ξανά τὴ σκανδάλη, μὰ ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ἔρριξε κάτω ἀναίσθητο...

Σὰν σὲ ὄνειρο, ἀργότερα, ποὺ ἔρχισε νὰ συνέρχεται, ἄκουσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέει:

—Μὲ τίς ὑγείες σου, Σοῦμερ!

Ὅταν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ στὰ πόδια του καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ δωμάτιο μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι τῆς τσέπης του γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ διακόπτη, ἀντελήφθη πῶς εἶχε γάσει πιά τὸ παιχνίδι: τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ὀρθάνοιχτο καὶ ὁ Χάρρυ Γουώκερ δεμένος πάνω σὲ μιά καρέκλα.

Ἐτρεξε κι' ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμά του τὸν τρομοκρατημένον χρηματομοσίτη. Ὑστερα πῆγαν μαζί στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ὁ Γουώκερ διεπίστωσε, ὅτι ἔλειπαν ἀπὸ μέσα τρεῖς χιλιάδες λίρες καὶ ὅλα τὰ κοσμήματα τῆς γυναίκας του.

Τὸ ἀντικείμενο, ποὺ εἶχε χτυπήσῃ τὸ Σοῦμερ στὸ κεφάλι, ἦταν μιά στρογγυλὴ σφαῖρα ντυμένη ἀπ' ἔξω μὲ δερμα, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν στερεωμένη μιά λεπτὴ πλάκα ἀπὸ ἀλουμίνιο μὲ τὴν ἐπιγραφή «Λωποδύτης — Φάντασμα».

Ὁ Σοῦμερ δάγκωσε μὲ λύσσα τὰ χεῖλιά του. Κι, ἐνῶν, γιὰ μιά στιγμή, στάθηκε σὲ ἀμηχανία καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς κατάρθωσε κι' ἐμπήκε μέσα στὸ κατὰκλειστο ἐκεῖνο δωμάτιο ὁ σατανικὸς «Λωποδύτης — Φάντασμα», τοῦ ἦλθε μιά ξαφνικὴ ἐμπνευση Ἐτρεξε κι' ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου, παίρνοντας τὸν ἀριθμὸ τοῦ Μάρτεν Ντάλ. «Ἄν ὁ ἀριστοκράτης φίλος του δὲν ἦταν στὸ σπῆτι του, τὸ μυστήριό τῆς ταυτότητος τοῦ «Λωποδύτη — Φάντασμα» ἦταν λυμένο. Μόλις πῆρε γραμμὴ καὶ προτοῦ ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ μιλήσῃ, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Μάρτεν Ντάλ νὰ τοῦ λέει:

—Εὐ εἶσαι, Σοῦμερ; Τὶ σοῦρθε νὰ μὲ ξυπνήσῃς; Ἐπαθεῖς καμμιὰ γκάφφα πάλι; Ἀφσέ με νὰ κοιμηθῶ γιατί νυστάζω. Καληνύχτα.

—Τὶ διάβολο; σκέφθηκε ὁ Σοῦμερ. Πῶς τὸ κατάλαβε πῶς εἰμ' ἐγὼ στὸ τηλέφωνο;

Μὰ ἐνῶ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ἀκουστικό, ἄκουσε ξανά τὴ φωνὴ τοῦ Μάρτεν Ντάλ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐπὶ λέξει τις ἴδιες φράσεις: «Εὐ εἶσαι, Σοῦμερ; Τὶ σοῦρθε νὰ μὲ ξυπνήσῃς; Ἐπαθεῖς καμμιὰ γκάφφα πάλι; κ.τ.λ.»

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Σοῦμερ. «Τὶ σημαίνει αὐτό;»

Κράτησε ἐπίτηδες τὸ ἀκουστικό καὶ σὲ λίγο ἄκουσε πάλι τις ἴδιες φράσεις ἐπαναλαμβανόμενες μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια.

Μιά ὑποψία τοῦ πέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό. Πῆρε μαζί του ἄρον-ἄρον τὸ Χάρρυ Γουώκερ, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ποῦ πῆγαιναν καὶ τράβηξε ὁλοταχῶς μὲ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ. Ἀφσέ κάτω τὸν Γουώκερ καὶ αὐτὸς ἀνέβηκε τις σκάλες τρέχοντας.

Ὁ ὑπὸντοπὸς τοῦ Μάρτεν Ντάν τὸν εἶδε κατὰπληκτος νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του.

Μὰ μόλις πέρασε τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ὁ Σοῦμερ, ἔμεινε ἐμβρόντητος. Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Μάρτεν Ντάλ νὰ βγαίνει ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἠχητικὸ μηχανήμα, ποὺ ἦταν τοποθετημένο μπρὸς στὸν ἀνοικτὸ τηλεφωνικὸ δέκτη.

—Νὰ τὸ «κόλπο»! φώναξε ὁ Ἰνσπектор τῆς Σκότλαντ Γουάρντ μὲ ὕψος θριαμβευτοῦ, σφίγγοντας γερά τὴν γροθιὰ του. Ἐπὶ τέλους τὸν κρατῶ τὸ «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

Πρὶν ὅμως προσφάσῃ νὰ κάνῃ ἄλλή σκέψη, ἄκουσε τὸ κουδούνι μιάς ἀλλης τηλεφωνικῆς συσκευῆ. Πῆρε τὸ ἀκουστικό καὶ γνῶρισε τὴ φωνὴ τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ποὺ τοῦ λέει:

—Σοῦμερ, ἔχουν βέβαιος πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ βρισκόσουν στὸ σπῆτι μου καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τηλεφωνῶ. Τρέξε ἀμέσως στὸ Γυόρκαϊρ νὰ συλλάβῃς τὸν Χάρρυ Γουώκερ, ποὺ εἶναι δεμένος ἐπάνω στὸ γιῶτ, μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν ἐτοιμος νὰ φύγῃ ἀπόψε γιὰ τὸ Ἀλγέριο μὲ πλούσιο λαθρεμπόριο κοριτσιῶν. Θὰ βρῇς ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ γιῶτ καὶ θὰ ἐλευθερώσῃς ὅλα τὰ ὠραία κορίτσια, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῇ τις τελευταῖες μέρες.

—Τρελλάθηκες, Μάρτεν Ντάλ; φώναξε ὁ Σοῦμερ σασιτισμένος. Ὁ Χάρρυ Γουώκερ περιμένει κάτω στὸ αὐτοκίνητο.

—Κάνεις λάθος. Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ πραγματικὸς Χάρρυ Γουώκερ, ἀλλὰ ἕνα μέλος τῆς συμμορίας του, ὅπως ἐπίσης μέλος τῆς ἰδίας συμμορίας ἦταν κι' ἐκεῖνος, ποὺ ἔπαιξε τὸ μέρος τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» στὴν εἰκονικὴ κλοπὴ τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Χάρρυ Γουώκερ. Αὐτὴ ἡ σκηνοθετημένη δὴθεν κλοπὴ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ ἀπασχολήσῃ ἐξένα καὶ τὴν ἀστυνομικὴ σου δύναμη ἀπόψε μακριὰ ἀπὸ τὸ Γυόρκαϊρ, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Χάρρυ Γουώκερ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ἕνας παλαιὸς δραπέτης φυλακῶν, νὰ φύγῃ ἀνετόλμητος καὶ νὰ μεταφέρῃ στὸ Ἀλγέριον τὸ ἐμπόρεμά του τῆς λευκῆς σαρκός.

—Ποῦ βρίσκεσαι σὺ τώρα; ρώτησε ὁ Σοῦμερ.

—Στὸ Γυόρκαϊρ Παρακολουθοῦσα ἀπὸ καιρὸ τὸ Χάρρυ Γουώκερ καὶ εἶχα κατορθώσει νὰ πάρω θέση λοστρόμου στὸ γιῶτ. Ἀπόψε τὴ στιγμή ποὺ γινόταν τὸ τελευταῖο συμβούλιο τῆς συμμορίας μὲς στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου, ἔβαλα σ' ἐνέργεια τις ἀμπούλες μὲ τὸ ἀναισθητικὸ ἀέριο καὶ τοὺς κοίμησα ὅλους. Ὑστερα τοὺς ἔδεσα μὲ ὅλη μου τὴν ἀνέση. Μέσα στὰ συρτάρια τοῦ πλοιαρίου θὰ βρῇς ὅλα τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἐναντίον τους. Τρέξε γρήγορα, γιατί βιάζομαι νὰ πάω στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου ἐνὸς νέου θεατρικοῦ συγγραφέως φίλου μου.

—Τίνος;

—Τοῦ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ. Μὴ ζήτησῃς νὰ βρῇς τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν ψευτο-Γουώκερ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Ἀσφαλῶς τῶναι σκάσει.

Μὲτὰ μιά ὥρα, ὁ Σοῦμερ εἶχε μεταφέρει στὴ Σκότλαντ Γουάρντ ὁλόκληρη τὴν συμμορία τοῦ Χάρρυ Γουώκερ—τοῦ πραγματικοῦ—καθὼς καὶ ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῇ τις τελευταῖες μέρες καὶ περιμέναμε μὲ λαγνότητες τοὺς γονεῖς τους ποὺ εἰδοποιήθηκαν νὰ τὰ παραλάβουν...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
(Ἀπόδοσις: Ο. ΚΑΡ.)

Δυὸ νύχτες ἔρωτος

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 17)

ἐπάνω μου καὶ τὰ χεῖλιά μου ἐνώθησαν σ' ἕνα παράφορο φιλή.

»Τραβήχθηκε, πρώτῃ:

»—Κάνε μου ὅ,τι θέλεις, ψιθύρισε, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἀπόψε. Ὁρκίσου μου ὅτι αὔριο δὲν θὰ θυμᾶσαι πιά τὴν γυναῖκα ποὺ γιὰ λόγους ποὺ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἔπεσε τόσο χαμηλά, ὥστε νὰ τὴν πάρουν, νὰ τὴν πάρῃς καὶ σὺ ἀκόμη Ζάν, γιὰ μιά γυναῖκα τοῦ δρόμου, ποὺ ἔπρεπε ὁ ἔρωτος νὰ πληρωθῇ...

»Χαμήλωσα τὸ κεφάλι.

»—Ἐκλάψα πολὺ ὕστερ' ὅταν κατάλαβα, γι' αὐτὸ μου τὸ φέριμο, Ἄνριέτ...

»Ἐνα μόνιπο περνοῦσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀπὸ μπροστὰ μας. Τὸ στραμάτησα καὶ παίρνοντας τὴν φίλη μου ἀπὸ τὴν μέση τὴν ἔσπρωξα ἐλαφρὰ πρὸς τὸ ἀμάξι. Ἐδῶσα τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μου...

... ..

»Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε. Δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε μιά κάρτα Δὲν ἐπεζήτησα ποτὲ νὰ τὴν συναντήσω, νὰ πᾶω ὅς τὴν κοντινὴ ἄλλωστε, ἐπαρχιακὴ ἐκεῖνη πόλη ὅπου εἶχε θάψει τὴν λάμψη τῆς ὁμορφίας της... Τῆς τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ ρητῶς. Ἀπὸ τὴν Κα Νερβάλ μάθαινα στὴν ἀρχὴ νῆα της, ὅσοι ἐντέλως μὲ μᾶς τοὺς δυο. Κατόπι ἔπασαν κι, αὐτὰ. Ἡ Κα Νταρέζ δὲν ἔγραψε ποτὲ τῆς φίλης της πιά. Προσπάθησα νὰ ξεγᾶσω, ρίχτηκα μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη, ἐπεζήτησα ἄλλους ἔρωτες, ἐφήμερους, καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μέχρις ἐνὸς σημείου τὸ εἶχα καταφέρει... Ὅποτε μιά μέρα, σ' ἕνα τσαῖ τῆς θειᾶς μου, ἔπεσε ὁ κεραυνός.

»Ἐνα τηλεγράφημα γιὰ τὴν Κα Νερβάλ ἔφθασε ξαφνικὰ, τὴν ὥρα ποὺ συζητούσαμε στὴν παρέα γιὰ μιά νῆα φιλολογικὴ ἀξία ποὺ εἶχε ἐμφανισθῇ τὸν τελευταῖο ἐκεῖνο καιρὸ. Ἡ Κα Νερβάλ διαβάσε τὸ τηλεγράφημα καὶ ξαφνικὰ ἔχασε τὸ γρόμμά της.

—Τὶ συμβαίνει ἀγαπητὴ μου; ἔκανε ἀνήσυχος ὁ σύζυγός της.

—Ζάκ ἢ Ἀνριέτ...

—Λοιπόν;...

»Οἱ οἱ ἔμειναν κατὰπληκτοι. Ἐγώ, ὅμως, τί εἶχα πάθει ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἐγώ; Τὶ ἱλιγγό συναισθημάτων εἶχα ζήσει; Πῶς μπόρεσα νὰ μὴ φωνάξω! Νὰ μὴν ἀρπάξω τὴν θεία μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ μὴν τὴν γονατίσω φωνάζοντας:

»—Ψέμματα λές!... Ψέμματα λές!...

»Ἐσφίξα τοὺς κροτάφους μου μὲ τὰ χέρια μου καὶ ἔπεσα σ' ἕνα κάθισμα.

»Ἡ θεία μου ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἐξηγοῦσε σὲ τις φιλενάδες της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της:

»—Τὴν δυστυχισμένη τὴν Ἄνριέτ, ἐκεῖ ποὺ θὰ ἀπελάμβανε τώρα ἐκεῖνο ποὺ τόσα χρόνια περιμέναμε νὰ τῆς χαρίσῃ ὁ γέρον-ἄνδρας της... Νὰ παύθην ἐνῶ τῆς παίρνουν τὸ παιδί!...

»Μὲ χαμένο βλέμμα κύτταξα ἐγὼ τὸ ἡμερολόγιό τοῦ τοῖχου.

»Εἶχαν περάσει ἀκριβῶς ἐννέα μῆνες ἀπὸ τότε...

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΕΓΚΙΟΥΡ

αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν φίλο μου Κολιμπάρ, μορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς καταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο.

Αὐτός, ὁ φιλησυχότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ νομοταγέστερος τῶν πολιτῶν, νὰ παρεξηγηθῇ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ κινδυνέψῃ ἀντὶ νὰ δοῇ τὴν γυναῖκα του, τὴν ἀξιότιμη Κα Βαρβάρα εἰς συνάντησιν τῆς ὁποίας ἐσπενδε μὲ ταχύτητα 60 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, νὰ δοῇ τὸν μπελά του. Οἱ κακὲς τώρα οἱ γλώσσες λένε, ὅτι προτιμότερο θάταν νὰ εὐρίσκε τὸν τελευταῖο ἀστὸν παρὰ τὴν πρώτη, ἀλλ' ὅπως ἔπρεπε.

Ἰδοὺ τὰ γεγονότα ὅπως τὰ ἀφηγήθηκε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἡ ἀξιολόγησις μὲς Κλίκετ.

□ □

Κρατώντας ἀπὸ τὸ ἕνα χεῖρ τὴν βαλίτσα τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ σκυλάκι της, τὸν Φλίη, ἡ μὲς Κλίκετ μπῆκε στὸ τραῖνο ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Βαντρεβίν.

Ἐπέστρεψε ἀπὸ ἕνα ταξίδι ἀναφυγῆς στὴν Δυτικὴ Γαλλία καὶ λογάριζε νὰ βρεῖται τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ πάρῃ ἀμέσως τὸ τραῖνο γιὰ τὰ δόξα.

Μπαίνοντας ἡ μὲς Κλίκετ, μιά πενήντα ἔξαρκαν καὶ ἀσυνείκητος, στὸ διαμέριμά της, ἐδῶκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὅπως θὰ ἔγραφαν τὰ παλὰ μυθιστορήματα. Ἦταν μόνον στὸ κομπορτιμάν, πράγμα ποὺ ἀποτελοῦσε πάντα τὸ ταξιδιωτικὸ της ὄνειρο.

Ἡ μὲς Κλίκετ ἀφῆκε τὸν Φλίη, πάνω στὸν καναπέ τοποθέτησε τὴν βαλίτσα τῆς στὸ δίκτυ καὶ πῆρε κατόπι, θέσῃ δίπλα στὸ σκυλάκι της.

Μισὸ λεπτὸ ἀκόμη καὶ τὸ τραῖνο θὰ ἐκκινούσε.

Ξαφνικὰ, ὅμως, καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς, ποὺ δινόταν τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος—ἦταν ἀπὸ τὰ παλὰ θανόνια μὲ τις πόρτες ποὺ ἀνοίγαν πρὸς τὰ ἔξω καὶ ποὺ κάθε κομπορτιμάν τους, δὲν συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ διπλανό, παρὰ ἐξωτερικῶς—καὶ φάνηκε στὸ ἀνοιγμά της ἕνας μεσόκοπος ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε μετ' ἑνὸς ἕνα μικρὸ δέμα. Οὔτε βαλίτσα, οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἀποσκευὴ!

Ἡ μὲς Κλίκετ ἔχασε ἀμέσως ὅλη τὴν διὰθεσί της, μόλις εἶδε τὸν παρῆσαντο. Καθὼς, ὅμως, τὸν εἶδε χωρὶς ἀποσκευές, ἔλπιζε ὅτι θάταν ἴσως γιὰ κανένα κοντινὸ σταθμὸ καὶ περιμέναε καρτερικὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἐλεγκτὴς γιὰ νὰ θεβαιωθῇ καλλιτέρα.

Ὅταν, ὅμως, ἦλθε αὐτός, ἡ μὲς Κλίκετ ἐλπιολοφώρειτο ὅτι τὸ εἰσιτήριο τοῦ ἀγνώστου καὶ ἀνεπιθύμητου συνεπιβάτη, ἦταν ἕνα σταθμὸ πρὶν τὸ Παρίσι.

Τὶ νᾶκανε, ὅμως, ἡ δυστυχισμένη «μὲς»; Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ὑποστῇ τὴν παρουσία του. Ἐφθανε τουλάχιστον νὰ μὴ ἦτα» καπνιστής!...

Εὐτυχῶς, ὅμως, ὁ ἀνεπιθύμητος συνταξιδιώτης δὲν ἐκάνισε οὔτε μιά φορὰ.

□ □

Ἐν τούτοις ἡ μὲς Κλίκετ, δὲν μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἡσυχάσῃ. Μιά τρομερὴ σκέψις ποὺ τῆς ἦλθε ξαφνικὰ στὸ μυαλό, τὴν ἔκανε νὰ ἀνατιναχθῇ σύγχρονη: ἂν ἔξαφνα, ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος τῆς ἐπετίθετο μὲ ἀνθρῖκους σκοπούς;

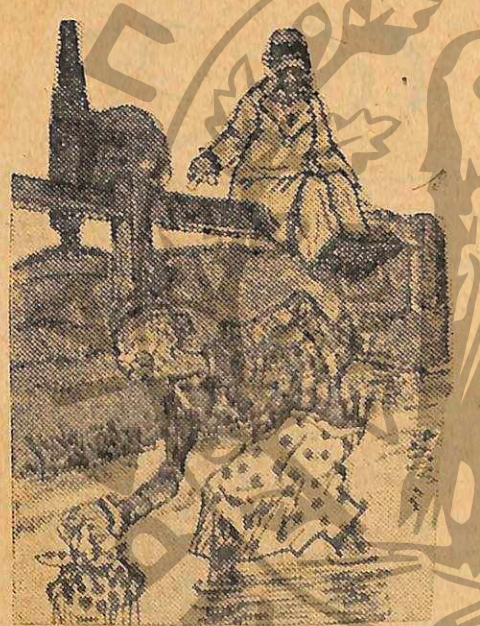
Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκανε τὴν δυστυχισμένη μὲς, ποὺ ἦταν θράκος ἥθικης, νὰ κοιμηθῇ ὡς τις οἶδες τῶν τριγῶν της. Κάθε τόσο, ἡ μὲς Κλίκετ ἔβριχνε πλάγια βλέμματα στὸν συνεπιβάτη της.

Εὐτυχῶς, ὅμως, αὐτός, εἶχε ἀνοίξει μιά ἐφημερίδα καὶ διάβαζε ἐμβρόντως τὴν στήλη τῶν θανάτων καὶ γεννήσεων.

Ἡ μὲς Κλίκετ, ὅμως, δὲν εἶχε πάντα ἡσυχία. Καὶ ξαφνικὰ συνέβη τὸ φοβερόν, τὸ ἀνεπανορθώτως φοβερόν. Τὸ βλέμμα της, καχύποπτο, ἔπεφτε πάνω στὸ δέμα τοῦ ἀγνώστου. Οἱ σκέψεις ἀμέσως χύθηκαν ὅλες μαζί καὶ ἄρχισαν νὰ κατακυρτανοῦν τὴν ἀτυχῆ δεσποινίδα: Γιατί νὰ μὴ βάλῃ τὸ δέμα τοῦ στὸ δίκτυ, ὅπως κάνει ὅλος ὁ κόσμος; Γιατί νὰ τῷχη ἔτσι σφιγμένο κοντὰ τοῦ καὶ κάθε τόσο νὰ τὸ ψαγουλεύῃ μὲ τὸ ἕνα τοῦ χεῖρι, μὴν τυγὸν καὶ τοῦ ἑαί πέσει; Τί νὰ ἔραγε μέσα τὸ δέμα αὐτό;...

Ξαφνικὰ ἡ μὲς Κλίκετ ὥχρῃσε: Ἐνας ὑποπτος θόρυβος ἀκούσθηκε μέσα ἀπὸ τὸ δέμα: ἕνα μυστηριώδες τί—τάμ...

Κι' ἀμέσως ὅλα ἐφοτίσθηκαν μέσα στὸ μυαλὸ τῆς γηραιᾶς κοπέλλας! Ὁ! δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία! Καμμιὰ ἀμφιβολία! Τὸ πᾶν τὰ καταλαβαῖνο ὅλα! Ὁλα! Ὁ ἄγνωστος θὰ κατέβαινε ἕνα σταθμὸ πρὶν τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ στὸ σταθμὸ αὐτὸ θὰ ἐφθανε μὲ αὐτοκίνητο ὁ μέγας δούξ τῆς Ἀρβουά.

Ἐβγάλε τὸ δέμα ἀπὸ τὸ νερό...

Ἐδελφίχος ὁ Γ', καὶ θὰ ἐπαίρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ τοῦ γινόταν μεγάλη ὑποδοχὴ. Γιατί ὁ δούξ ἐρχόταν νὰ ὑπογράψῃ μιά στρατιωτικὴ σύμβαση μὲ τὴν Γαλλία, ποὺ θὰ ἐξασφάλιζε τὸ μέλλον τῆς ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀποψέως! Ὄστε ὁ μυστηριώδης συνεπιβάτης ποὺ θὰ κατέβαινε στὸν σταθμὸ, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἐπικίνδυνος μηδενιστής, ἕνας συνωμότης ποὺ πῆγαινε νὰ σκοτώσῃ τὸν δούκα! Καὶ μέσα στὸ μανδύλι τοῦ εἶχε μιά δόμβα μὲ ρολόϊ! Ὁ! καί, δόμβα μὲ ρολόϊ!

Τὶ ἄλλο μπορούσε νὰ ἔραγε ἀπ' αὐτὰ, ἐκεῖνο! Ἡ μὲς Κλίκετ ἦχε διαβάσει στὰ ἀστεινὰ μυστιστορήματα γιὰ δόμβες ποὺ λειτουργοῦν μὲ μηχανισμοὺς ρολοιοῦ.

Ὁ φόβος της τώρα δὲν εἶχε ὅρα. Τώρα ὅμως, πιά δὲν φοβόταν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ της, ἀλλὰ γιὰ τὸν δούκα. Ὁ! Ὁχι! Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸ συκαμερὸ αὐτὸ ὑποκείμενο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀνόσιο ἔργο του.

Πῶς ὅμως νὰ κάνῃ μόνη γυναῖκα αὐτὴ χωρὶς κανένα ἄλλο στὸ διαμέριμά της; Για μιά στιγμή εἶπε νὰ σύρῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο. Γρήγορα ὅμως, ἐγκατέλειψε τὴν σκέψη αὐτή, γιατί εἶδε ὅτι τὸ χερσὺ τοῦ κουδουνιοῦ ἦταν ἀκριβῶς δίπλα στὸν συνωμότη, πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου. Τί νᾶκανε, λοιπόν; Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὸν δούκα!

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, τὸ τραῖνο περνοῦσε μιά γέφυρα ποὺ ἔκρινε τις ὄχθες ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ.

Ἀπότομα, μιά φαινὴ ἰδέα ἦλθε τῆς μὲς Κλίκετ. Σηκώνεται ἐκεῖ ποὺ καθότανε, ὀρμά σὰν λέσαινα πρὸς τὸ φοβερὸ δέμα καὶ κλείνοντας τὰ μάτια, τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ πετά ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, στὸν ποταμό.

Ὅλα αὐτὰ ἐγίναν τόσο ἀστραπιαῖα, ποὺ ὁ συνωμότης δὲν μπόρεσε νὰ κινή τὴν παραμικρὴ κίνηση. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξή του, τὸ τραῖνο εἶχε περάσει πιά τὸν ποταμό.

—Τί κάνατε, δυστυχισμένη! φώναξε ὁ ἀγνωστος τῆς μὲς Κλίκετ.

—Ἐσῶσα τὸν δούκα! Πέταξα τὴν δόμπα σας στὸν ποταμό!...

—Ὁ δούκας, ἡ δόμβα!... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μετ' ἐσπινάμετε! Μήπως τρελλάθηκετε; Τώρα ὅμως θὰ δοῦν! Μὴν κινηθῇτε καὶ πρὸ παντός μὴ ἀνέλθετε λέξῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας γιατί σας ἐπνίει!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ μυστηριώδης πῶρος, τραβᾷ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Τὸ τραῖνο ἀμέσως σταμάτησε καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο φάνηκε στὸ κομπορτιμάν τὸν δούκα ἔξω!...

—Τί συμβαίνει; ἔ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΕΝΑ ΩΡΙΑΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Σ. ΓΚΡΑΣΣΟ

Είχε έρθει στο χωριό για να πάρη την κληρονομία, που του είχε αφήσει ο πατέρας του, που είχε πεθάνει εδώ κι ένα μήνα. Η άρχική απόφασίς του ήταν να γυρίση, εύθους μόλις θα κανόνιζε τις οικονομικές του υποθέσεις στη Ν. Υόρκη. Οι μέρες έν τούτοις περνούσαν κι ο Χάνς δεν έφευγε, μοιλονότι η ασφαλιστική εταιρία, στην όποιαν εργάζότανε, του είχε γράψει να επισπεύση την επιστροφή του.

Τα κτήματα που έκληρονόμησε ήταν άπεραντα, τα άγροτικά σπίτια είχαν ανάγκη επιδιορθώσεων και οι χωρικοί και οι ένοικιασται παρακολουθήσεως, χρειάζότανε λοιπόν να παρατείνη την διαμονή του και να συμβουλευθή έναν παλιό φίλο του πατέρα του, που ήταν ιδιοκτήτης μιας έπαυλεως, η όποια έβρισκόταν εκεί κοντά. Άλλως τε ήτανε τόσο ευχάριστο, ύστερα από τόσον καιρό, που είχε ζήσει σε ξένους τόπους να ξαναβρίσκεται στο χωριό του, να κάθεται στο πατρικό τραπέζι, ν' άκούη τους χωριάτες να του μιλονν την γλώσσά τους, να πίνη την μύρα που του έπρόσφεραν η Κατερίνα και να τρώγη τις πηττες που έφτιαχνε η Μάρθα, η κόρη του επιστάτου του.

Συχνά, γυρνώντας σπίτι με το άλογο, ο Χάνς συλλογίζότανε τι του έσυνφερε να κάνει με τα χωράφια, που είχε θέρσει τα σιτάρια τους. Νά τα όργωσι, για να κάνη καινούργιες σπορές, όπως τον συμβούλευεν ο γέρος, η να τ' αφήση σ' άγρανάπαυση; Μά τις περισσότερες φορές ο νοδς του πήγαινε σ' αυτά τα δυο χαριτωμένα κορίτσια, στις δυο αδελφές, που έμοιαζαν τόσο στην Κατερίνα και στην Μάρθα, που διαρκώς τις μπερδευε. Κι αυτός ήταν άσφαλώς ο λόγος, που άνέβαλλε την έπιστροφή του στη Ν. Υόρκη.

«Μπορούσα να παντρευθώ ένα από τὰ δυο αυτά κορίτσια! — έλεγε μόνος του. Η Κατερίνα μου άρέσει, όταν γελά, η Μάρθα όμως έχει θαυμάσια ματόκλαδα.»

— Νομίζεις πως θα γυρίση γρήγορα στην Νέα Υόρκη ο Χάνς; ρώτησε μια νύχτα η Κατερίνα τη Μάρθα, την ώρα που πέφτανε να κοιμηθούν.

— Νομίζω πως μένει. Που ν' άφηση τόσα συμφέροντα! Κι' έπειτα... Νά, σημερα μούλεγε πως τ' άρέσει να γίνη γεωργός και πως θα γράψη στη Νέα Υόρκη για να παρατηθή.

— Και τί θα πη ο Θωμάς, όταν θα γυ

ρίση και θα τον δη να στριφογυρίση κάθε μέρα σπίτι μας; — Ο Θωμάς εδώ και δυο μήνες δεν μας δίνει σημεία ζωής. Τι με νοιάζει τί θα πη!

— Ναι, άλλ' ο Θωμάς σ' αγαπά. — Τι λές; Άφου με έχασε! — Μά, γιατί δεν του γράφεις σύ; — Και νομίζεις πως δεν υπάρχει κανείς άλλος, που με θέλει; Όραία δουλειά!

Σε λίγες μέρες η Κατερίνα έλαβεν ένα γράμμα. Η Μάρθα κατάλαβε πως ήταν από τον Θωμά. Ο Θωμάς λοιπόν γύριζε, μά θάβρισκε την Κατερίνα άρραβωνιασμένη με τον Χάνς, που έδω και λίγες μέρες την είχε ζητήσει από τους γονείς της.

— Έ, λοιπόν, ρώτησε η Μάρθα, εισαι ευχαριστημένη μ' αυτό πουκάμες; Πότε γυρίζει ο Θωμάς;

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει! άπάντησε ξηρά η Κατερίνα.

Και η Μάρθα δεν ειπε πια τίποτε. Άστερα όμως από λίγες μέρες η Μάρθα ξαναρώτησε την αδελφή της:

— Τι σου γράφει;

— Πώς ήταν άρρωστος και γι' αυτό δεν μου είχε γράψει τόσον καιρό και πως μόλις γίνη τελείως καλά θα έρθη. Δικαιολογίες... Βλέπεις λοιπόν πως θα έκανα πολύ άσκημα αν δεν άρραβωνιαζόμουν τον Χάνς;

— Άφου δεν αγαπάς το Θωμά!

— Και ποιός σου λέει πως δεν τον αγαπώ; Άκριβώς έπειδη τον αγαπούσα άρραβωνιαστικα τον Χάνς, γιατί δεν ήθελα να μ' αφήση αυτός.

«Εμειναν ακόμη τρεις μέρες για το γάμο. Ένα άπόγευμα η ράφτρια έφερε το νυφικό φόρεμα. Η Κατερίνα όμως έλειπε. Είχε πάει ως στην πόλη να κάνη μια έπίσκεψη. Η Άγάθη, η ύπηρέτρια λέγει στην Μάρθα να δοκιμάση το φόρεμα. Αυτή διστάζει. Η ράφτρια της λέγει πως θα της φέρη γούρι, και τέλος το βάζει. Ένθ όμως καθρεφτιζότανε, της φέρνουν ένα γράμμα. Άνοιγει και διαβάζει:

«Μάρθα. Άλλαξα γνώμη. Δεν μπορώ

στα σε άνδρα τις κάλτσες της, αυτή ποτέ!..

— Γιατί; ρώτησε άγριεμένη με το θάρος δέκα προσβεβλημένων παρθένων.

— Θα μπης στο νερό να μου βγάλης το δέμα!

— Θα μω όπως είμαι!

— Έμπα, όπως θέλεις, άλλα σύντομα!

Και ένθ η άτυχη... νέα, έμπαινε μέσα στο ποτάμι ως το γόνατο κι' άρχισε να ψάχνη για το δέμα. Ο καινούργιος κάθισε στην όχθη πάνω σ' ένα πρόχειρο παραπέτο και άρχισε να καπνίζει το πούρο του.

Άφου έψαξε άρκετά η μίς Κλίνκετ, έπιασε στο τέλος κάτι μαλακό που ήταν πιό μέσα σκληρό και στρογγυλό. «Η δόμβα!» σκέφθηκε έντρομη. Έβγαλε έν τούτοις το δέμα μέσα από το νερό και τώφερε στον άγνωστο.

— Είχατε τύχη. της ειπε αυτός και δεν

να γίνω γυναίκα του Χάνς. «Ηθελα να έκδικηθώ τον Θωμά, έν τούτοις τώρα πηγαίνω να τον εύρω...».

Η Μάρθα τὰ χάνει. Κατεβαίνει στην τραπεζαρία και έβρισκε τον πατέρα της. Είχε κι' αυτός λάβει ένα γράμμα της Κατερίνας.

— Δεν είναι δυνατόν, φωνάζει εκείνος. Θα ξαναγυρίση!

Μά η Κατερίνα δεν φαινότανε. Εύτυχώς δε που δεν είχε έλθει τις δυο μέρες κι' ο Χάνς. Έν τω μεταξύ όμως τὰ δώρα φτάνουν, όλα είναι έτοιμα για τον γάμο.

Το πρωί της τελευταίας μέρας ο πατέρας των κοριτσιών σηκώθηκε πρωί-πρωί και φόρεσε τὰ καλά του. Σε λίγο θα έφτανε κι' ο γαμπρός. Φωνάζει «ην Μάρθα.

— Πήγαινε, της λέγει, να φορέσης το νυφικό φουστάνι της Κατερίνας!

— Τι λές, πατέρα;

— Άκουσε, δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι η Κατερίνα θα ξαναγυρίση, μά δεν θέλω να γίνουν σχόλια. Λοιπόν, θα φορέσης το φόρεμά της και καθώς μοιάζετε οι δυο σας, θα σε πάρουν για κείνη. Όταν φθάση η Κατερίνα, αλλάζει.

Η Μάρθα άνεβαίνει στο δωμάτιο, πέφτει σε μια καρέκλα κι' άρχίζει να κλαίη. Όταν σήκωσε τὰ μάτια της, είδε τον Χάνς λίγα ήματα άπ' αυτήν. Είχε πάρει κι' αυτός ένα γράμμα της Κατερίνας, που τον έπληροφορούσε πως έφευγε.

Η Μάρθα σηκώθηκε και πήγε να βγίη.

— Γιατί φεύγεις; την ρώτησε, και την άνάγκασε να ξανακαθήση. Έωςαυτά, που μου γράφει η Κατερίνα να τὰ ήξερα από πριν...

Η Μάρθα τὰ είχε χαμένα, και δεν άνοιγε το στόμα. Σε μια στιγμή ο Χάνς την έπλησίασε γεμάτος καλωσύνη, και της ειπε:

— Μάρθα, φόρεσε το νυφικό φουστάνι!..

Κι' η Μάρθα υπήκουσε στη φωνή του πεπρωμένου.

Σ. ΓΚΡΑΣΣΟ

δυο τους μόνοι, μέσα στην έρημιά. Η μίς Κλίνκετ, άρχισε από μέσα της να προσεύχεται και να ζητά από τον Θεό να την συγχωρέση για όλα της τὰ άμαρτήματα. Ήταν βεβαία ότι είχε φθάσει η τελευταία της ώρα. Ο φόβος της αυτός της έγινε πεποίθηση, όταν άκουσε τον συνωμότη, να της λέγη άγρια:

— Πάμε τώρα στο ποτάμι!..

Άσφαλώς πήγαινε για να την πνίξη!..

Παραλυμένη τελείως πια από τον φόβο της η μίς Κλίνκετ άπολούθησε τον άγνωστο.

Όταν φθάσανε στην όχθη του ποταμού, ο ληστής την διέταξε:

— Ξυπολήσου!..

Η μίς Κλίνκετ άνατινάχθηκε. Είχε συνέλθει άμέσως από την έπιθανάτιο νύχνη της!

«Όλα κι' όλα! Νά την σκοτώση μάλιστα, αλλά να της πη να βγάλη υποσκά του, μπορ-

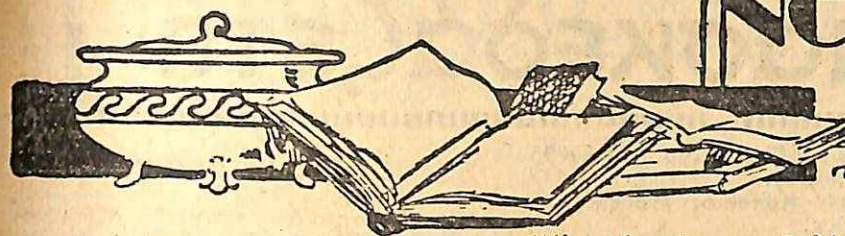
το πήρε το ρεύμα!..

Σε λίγο άνοιγε το δέμα και έβγαζε από μέσα ένα θαυμάσιο ξυνητήρι, που έξακολουθούσε να λειτουργίη σαν να μην είχε συμβη τίποτε.

— Έξοχα! έκανε ο άγνωστος, ο φίλος μου ο Κρετιγιόν, είχε άπολύτως δικαιο να μου συνιστά να αγοράσω αυτό το ξυνητήρι, είναι μια τελευταία εφεύρεση της έλβετικής ώρολογιοποιίας, — έξηγήσε — και δεν παίρνει όχι νερό, άλλ' ούτε και το παραμικρότερο μόριο άέρος. Είναι άεριστάγες...

Η Βαρβάρα μου θά χαρή πολύ όταν θα της το πάω! Μόνο που έχασα το τραίνο έξ αιτίας σας και τώρα η γυναίκα μου θ' άνησυχή... Χαίρετε μίς!..

ΜΑΞΙΜ

Δυο γυναίκες

— Γιατί με κυττάτε περίεργα; — Μά, θαορώ, πολύ σπάνια βλέπουμε άγγέλους να χρησιμοποιούν τραμ, — Παύση. Στον πίσω εξώστη μόνος έγώ και η άγνωστή μου. Το φως ένός γλόμπου του τραμ έπλεκε ένα φωτισμένο γύρω από τα μαλλιά της. Ήταν ό-πέρωχη.

— Τι να την κάνω την Άλάσκα; (Μ' έκύτταζε περίεργα). Βρήκα το χρυσάφι της σ' άφθονα μαλλιά σας.

— Μά εισθε άνυπόφορος.

Άλλά τα γαλανά της—ίδια άγγελικά—μάτια μ' έκύτταζαν με τέτοιον τρόπο που νόμισα πως μεταφέρθηκα στο Παράδεισο. Τέλος, να μη πολυλογώ γνωριστηκάμε. Πριν περάσουνε σχεδόν είκοσι μέρες—μήπως μπορούσα να τις μετρήσω άπ' την ευτυχία μου;—βεβαιώθηκα πως κι' εκείνη μ' αγαπάγε. Καιρός να της φανερώσω το μυστικό μου.

— Καλή μου Έλλη, πρέπει να πάψουμε να βλεπώμαστε. Πρέπει... Σ' αγαπώ, δεν στο κρύβω, σου το λέω πως θα πονέσω αφάνταστα άπ' τον χωρισμό μας αυτόν, άλλα πρέπει να υποκύψουμε στη Μαίρα. Στη ζωή, έτσι όπως είναι η ζωή, δεν μπορούνε ν' αγαπιώνται δυο φτωχοί. Κι' έγώ σου λέω τώρα το μυστικό μου. Είμαι φτωχός, πολύ φτωχός. Δε μπορώ να σου προσφέρω τίποτα στη ζωή. Τίποτα έκτός άπ' την αγάπη μου. Όμως η γυναίκα και στην αγάπη της άκόμα, βλέπει το συμφέρον, άποβλέπει στο γάμο, που τον θεωρεί για την πιό μεγάλη της ευτυχία. Κι' αυτήν την ευτυχία έγώ δεν μπορώ να σου την προσφέρω. Κι' αν έπιχειρούσα μόνο τη δυστυχία θα σουδινά και την κακομοιρία.

Παύση. — Έλλη... αν πάλι νομίζης ότι μ' αγαπάς δε ξεχωρη αγάπη, με αγάπη άπ' σαν τη συνηθισμένη, τότε, αν θέλεις, άσ μη ζητήσουμε να ξεχαστούμε, άς μη σκοτώσουμε την αγάπη μας, άλλα πιό πέρα άπ' αυτήν την αγάπη, δε μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτ' άλλο.

Δε μ' άφησε να συνεχίσω. Ρίχτηκε στην άγκαλιά μου και μου σφράγισε το στόμα με άμέτρητα φιλά... «Όχι, όχι, μου ειπε. Αυτή η θυσία της αγάπης, που ζητάς ξεπερνάει τις δυνάμεις μου. Θα σ' αγαπώ πάντα, θ' αγαπιόμαστε, θαμσσε μαζί όταν θέλουμε και δεν θάχω καμμιαν άξίωση. Έγώ αγαπάω άπόλυτα.

Παύση. Σκούπισε με τὰ μαλλιά της τὰ δάκρυα και των δυο μας, μείναμε για λίγο σιωπηλοί και ξαναπατάε.

Σ' αγαπώ σ' αγαπώ, δε μπορώ να σε χάσω.

Έγώ τότε μόλις που κρατήθηκα και δεν της φανέρωσα την άλήθεια. Άπο τότε ζωσα ετυχισμένος. Ός που μια μέρα—την ώρισμένη που περνούσαμε «πολυτελώς» καθώς ελέγαμε—βρισκόμαστε σ' ένα ταξί πηγαίνοντας στο Χαλάντρι.

Μόλις πλησιάζαμε μου λέει η Έλλη: Προχωρούμε ως την Πεντέλη;

— Πάμε. Μόνο που θα πάρουμε το λεωφορείο της γραμμής.

— Όχι, μου ειπε πεισιμωμένα. Θα πάμε στη Πεντέλη με ταξί και θα γυρίσουμε κι' άργά και με το ίδιο ταξί.

— Μά σκέψου ότι ο προϋπολογισμός μας;

— Δεν έχει μά και ξεμά. Έτσι θα γίνη.

— Και ποιός θα μας πληρώση τὰ έξοδα;

— Έσύ.

Χαμογέλασε:

— Μά έγώ είμαι μια λέξη. Το ξέρεις πως δεν έχω τόσα λεφτά.

— Δε με νοιάζει. Θα βρής.

— Αυτό είναι άδύνατον.

Κι' άμέσως έκεινη αλλάζοντας τόνο:

— Μά με περνάς, λοιπόν, για κουτοπονητή;

Το ξέρω πως δεν εισα φτωχός. Το ήξερα πως ήσουν πλούσιος προτού έσύ να με γνωρίσης. Άλλά δεν ήξερα πως θασαι και τόσο ταιγούνης, τόσο φιλάργυρος. Έρχόμουν μαζί σου όχι για την αγάπη σου, άλλα για τὰ λεφτά σου. Μά σύ, φαίνεται, θες να τὰ χαρίσης σε κάνα ίδρυμα ύπέρ των φτωχών.

— Έλλη...

Τίποτα. «Ός έδω. Άπό σήμερα ξεγράψέ με. Άπόψε κι' όλας θα πάω σε χορό με τον Λάκη. Για να ξέρης! Και σου μέινε με τους στίχους σου, που μιλάνε όλο για φτωχούς. Μείνε μόνος με την αγάπη που «όμοια δε βρίσκεται στη ζωή».

Παύση Νόμισα πως χίλια σφυριά μαζί μ' έχτυπούσαν στο κεφάλι. Ο άγγελος που νόμιζα ότι βρήκα ήταν ένας δολοφόνος. Σκότωσε μιαν αγάπη.

Με μηχανικές κινήσεις έβαλα τὰ χέρια στις τσέπες μου. Άπ' τη μια πήρα ένα γράμμα μου που θα της έβαζα το βράδυ στη τσάντα της κρύα για «σουπρίζ». Της έγραφα για το σπίτι που θα παίρναμε στην Αθήνα, για τη βιλίτσα, που θα χτίσαμε στην άκρη της θάλασσας, για την κουρσα που θ' αγοράζαμε...

Όποτε, λοιπόν, ήταν κι' αυτή σαν τις άλλες. Μια υποκρίτρια. Μια θεατρίνα της αγάπης. Και στη σκέψη αυτή έσκισα το γράμμα — έσκισα την ευτυχία της.

Άπ' την άλλη τσέπη μ' ένα χαρτονόμισμα πλήρωςα το ταξί και για τον γυρισμό του στην Αθήνα, πέταξα τὰ ρέστα μου σ' ένα ωραίο της πρόσωπο και κατέβηκα.

Άρχισα να περπατώ μόνος. Το μυαλό μου θαρούσε είχε πάψει να εργάζεται. Σ' ένα έξοχικό κέντρο, που άπάντησα, κάθισα. Θέλησα να ξελαφρώσω άπ' το βάρος που γονάτιζε το κορμί μου, γράφοντας στίχους.

Θάχω περάσει πολλή ώρα όταν σήκωσα το κεφάλι μου. Στο άπέναντι τραπεζάκι δίπλα σ' ένα κισσό, είδα δυο κόρες. Ή μια όχι τόσο φανταχτερή σαν την «άλλη» τὰ πολύ γλυκεία καστανή, λίγο σαν θλιμμένη, μωβ χαμογέλασε. Άν προσπαθούσα να της χαμογελάσω

Τώρα που έφυγες

Όσαν φοβέρες περνούν οι μέρες τώρα που λείπεις χλωμή ξωθιά... η κάθε ώρα γίνεται τώρα για μένα θλίψη πολύ βαθιά.

Τὰ μάτια κλαίνε τὰ γέλη λένε εύχες για σένα κι' όχρα σιωπούν: δεν ήσυχάζουν και θά σπαράζουν γιατι έσένα μόνο αγαπούν

Ι. Γ. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

κι' έγώ θάκανα μια γκριμάτσα πολύ γελοία. Έκείνη όμως δεν άπογοητεύτηκε. Μούστειλε με το γκαρρόνι ένα σημείωμα: «Εισθε ο Δ. Π. Έχουμε γνωριστεί προ δύο μηνών. Έλάτε να μας κρατήσετε συντροφιά, Πας».

Χωρίς να πολυσκεφθώ, τι έκανα, έβαλα σ' ένα φακέλλο τρία έκατοστάρικα και τσάστειλα.

Κύτταγα περίεργα τι θα έκανε. Έβγαλε άπ' την τσάντα της μερικά χαρτιά, έγραψε ένα σημείωμα, τάρησε στο τραπεζάκι, έσκισε γρήγορα τὰ λεφτά και σηκώθηκε. Με γρήγορο βήμα, πήγε σε μια λιμουζίνα που ήταν στο δρόμο, κάθισε στο τιμόνι, πήδησε μέσα η συνοδος της κι' ένα λυκόσκυλο και τ' αυτοκίνητο χάθηκε στη στροφή του δρόμου. Έγώ τὰ είχα σαν χαμένα.

Πήγα στο τραπεζάκι της με ζωηρήν έκπληξη.

Τὰ χαρτιά ήτανε δυο-τρία ποιήματα μου δημόσιευμένα. Ήταν και μερικά γράμματα. Όλα γράμματα που ξεχείλιζαν άπ' αγάπη για μένα. Διαβάζω το σημείωμα. Εμείνα σαν άπολιθωμένος.

«Είχα πάντοτε μαζί μου τὰ ποιήματά σου — έσένα τον ίδιο — και τὰ γράμματα μου αυτά, που ποτέ δεν σου τὰ έστειλα. Σ' αγαπήσα όλην εκείνη την ήμερα που περάσαμε προσκεκλημένοι στη Κηφισιά. Σ' έδω με πρόσερες καθόλου. Μά έγώ σ' αγαπήσα όσο μπορεί ν' αγαπήση ανθρώπινη καρδιά. Μ' αγαπήσα έναν άντρα που ξεχώριζε από τους άλλους. Άγαπήσα ένα φτωχό ποιητή. Άγαπήσα μια πονεμένη ψυχή, όπως την εύρισκα στα κομμάτια σου.

Δεν αγαπήσα έναν ύλιστη, που προσβάλλει μιαν άγνωστη με τὰ περιφρονημένα για μένα λεφτά. Μόνος σου έξέφτισες τ' όμορφο όνειρο. Μόνος σου έπνιξες την ευτυχία που θα σου χάριζε η άληθινή μου αγάπη. Σ' έπνιξες και την δική μου ευτυχία. Δεν πειράζει Γελάστηκα. Αυτό ήταν όλο.

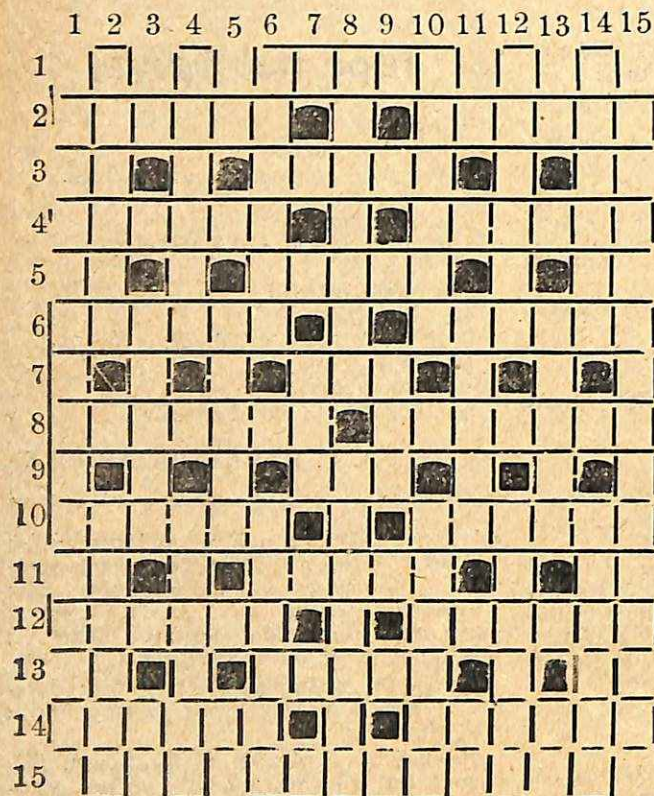
ΤΙΑ».

Έλάτε στη θέση μου...»

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Πέρσης βασιλεύς.
2. Ίνδος φιλόσοφος. — Αρχαίος μουσικός.
3. Πόλις της Γαλλίας.
4. Όλοι τα ποθοούν. — Μονάς μετρήσεως ύγρων (δημ.).
5. Παθολογική κατάσταση του όργανου.
6. Καρπός των θερμών χωρών. — Βιθλίον της Π. Διαθήκης.
7. Έκφυλος θαρώνος.
8. Διάσημος Γάλλος καρδινάλιος. — Περιβάλλον τους βασιλείς.
9. Αθισσινός φύλαρχος.
10. Την αγόρασε η Αμερική από την Ρωσία. — Είδος δικαστηρίου.
11. Έκεϊ έλαβε χώραν η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος.
12. Δένδρον των δασών. — Τό Ιερόν ζών της Αρτέμιδος.
13. Λαμβάνεται ως μέτρον.
14. Βουίζει στον καρνάβαλο. — Γειτονικός Γάλλος άποικος Ιππεύς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Βουλγαρικός λιμήν.
2. Είχε τρεις σειράς οδόντων και ξεκεφαλάς. — Έκεϊ ανεπύχθη η Ρώμη.
3. Πτηνόν.
4. Έχει πολύ ο ΣΩ. — Έλλην άθλητης Ολυμπιονίκης.
5. Γάλλος ιστορικός.
6. Επανάστασις. — Πατήρ της Έλλης.
7. Άγγλικός τίτλος εδνευείας.
8. Προσχώρησε στην Γερμανία τελευταίως. — Κρατίδιον της Εύρώπης.
9. Φωτιστικόν.
10. Βάφει, σουβαντίζει. — Έκεϊ έπυρπόλησε ο Παπανικολάης την Τουρκική

φρεγάδα (λίγο άνορθόγραφο).
11. Κάτοικος ένδόξου Κράτους.

12. Διώκουν την Σπάρτην. — Θιασώτης.
13. Διαρκώς δημιουργούνται νέα (ξενική λέξις).
14. Χώρα της Άγγλιας. — Πλανήτης.
15. Όροσειρά της Μακεδονίας.

(Έστάλη υπό του κ. Νικολάου Κοσμίδη, μαθητού, εκ Θεσσαλονίκης.)

Ό δρος της Βασιλοπούλας
(Μαθηματικό παιχνίδι)
Ένας βασιλιάς ήθελε να παντρεύη την κόρη του. Η πριγκίπισσα αυτή, που ήταν πολύ όμορφη, αλλά ταυτοχρόνως και πολύ παρταξενή, είπε του πατέρα της:

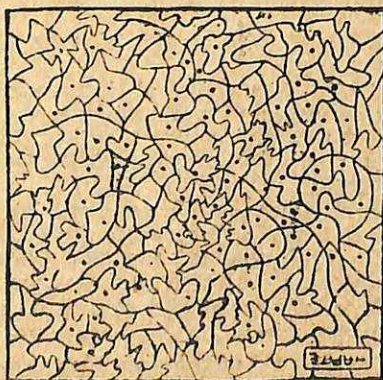
—Θά παντρευτώ, πατέρα, άφοϋ τό θέλεις, αλλά μόνον υπό τον όρον, ό άνδρας που θά πάρω, να μου ικανοποιήση την έξης έπιθυμία: θά μου πη ότι είμαι ή ώραιότερη γυναίκα του κόσμου, αλλά τόσες φορές, όσος θάνατι ό αριθμός των έτών που θά ζήση από την ήμερα που θά άρχιση να μου λέη τη φράση που είπα, έως τον θάνατό του, διαμερέμενα διά του δύο.

Ό βασιλιάς στεναχωρέθηκε, έξυσε τό κεφάλι του με άμμηχανία, αλλά τέλος δέχθηκε τον όρο και έκάλεσε στο Παλάτι όλους τους ύποψηφίους, θέβαιος ότι κανείς των δέν θά τά κατάφερνε. Καί έν τούτοις, ένας νεαρός πρίγκηψ θρήκε εύκολα την λύση και παντρεύτηκε την πριγκίπισσα. Πώς τό κάτρώθηκε;

Βρήςτε την εικόνα

(Ζωγραφικό παιχνίδι)

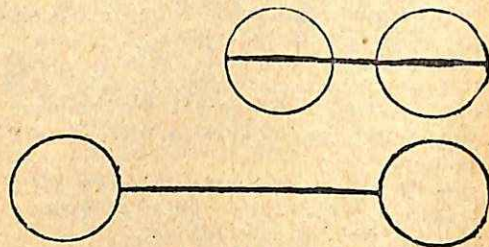
Τό παρακάτω σχήμα μας δέν είναι κανέναν σχηματικός γρίφος ή κανένα πρόβλημα. Είναι ένα εύχρηστο παι-

χνίδι, που δέν άπαιτεί καμιά λύση. Μαυρίστε μ' ένα πολύ μαύρο μολύδι όλα τά μέρη που σημειώνονται με κοκκίδες και θά την εύρετε τη λύση αυτόματως.

Όπτική άπάτη

Και τό παρακάτω παιχνίδι δέν είναι κανένα πρόβλημα. Σας δίνουμε τέσσαρας κύκλους, που τους ένώνουν δύο άνισες γραμμές. Καί έν τούτοις άν κυττάξετε κατά ένα ιδιαίτερο τρόπο έπί

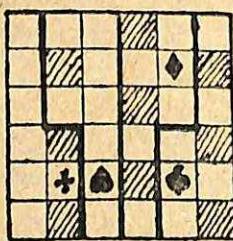

μερικά δευτερόλεπτα την εικόνα μας έχουν άκριβώς τό ίδιο μήκος!

Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΟΣ

Ίδου πώς τά κατάφερε με τό γλυκύμα της ή οικιδέσποινα.

ΣΥΓΓΕΝΙΚΟ ΜΠΕΡΔΕΜΑ

Δεδομένου ότι ό Νίκος είναι άνεψιός της Έλεονώρας και δεδομένου ότι ή Έλεονώρα δέν έχει παρά ένα μονάχα άδελφό, και ότι ό άδελφός αυτός ήταν παντρεμένος με την Μαίρη, ό Νίκος, είναι γυιός της Μαίρης.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΚΟΛΛΙΕ

Ό διαβάτης κατάλαβε τό κόλπο, γιατί ό Μένιος είχε ξεχάσει πάνω του την έτικέττα με την πραγματική τιμή του κολλιέ.

Σταυρόλεξον φύλλου 531

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Π	Α	Ρ	Ν	Α	Σ	Σ	Ο	Σ
2	Λ	Υ	Α	Λ	Ο	Ι	Τ		
3	Η	Σ	Ι	Ο	Σ	Σ	Υ		
4	Ν	Ζ	Ν	Π	Ε				
5	Ν	Ε	Α	Ν	Ι	Α	Σ		
6	Λ	Ο	Η	Ν	Τ				
7	Α	Σ	Α	Σ	Ε	Λ	Α		
8	Γ	Σ	Τ	Ο	Ρ	Ι	Ο		
9	Ε	Ν	Α	Ι	Σ	Ι	Μ	Ο	Σ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία :
Όδός Άναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Άρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Τό φύλλον, ...
με την δκά

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΒΑΣ. ΤΥΡΑΣ

Κλείομεν σήμεραν την σειράν των φιλολογικών μας πορτραίτων με τον μεγάλον Έλληνα διηγηματογράφον κ. Βασ. Τυράν. Ούτος υπήρξεν Αθηναίος εκ των γνησιωτέρων, έξ ου και τό ψευδώνυμον, υπό τό όποιον έγινε παγκοσμίως γνωστός, από του Λυκαβηττού μέχρι των κραπέδων της Ακροπόλεως: Πειραιώτης. Ό κ. Τυράς, υπήρξε κατ' άρχάς, ως όλοι οι μεγάλοι Έλληνες, πάμπωνος, δι' αυτό και ήναγκασθη να έξασκήση τό επάγγελμα του τυρεμπόρου, εκ του όποιου μόλις έκέρδιζε τά πρώτα του ξην. κατορθώσας μόνον μίαν πολυκατοικίαν να κτίση κατά τό μακρόν διάστημα της έμπορικής του σταδιοδρομίας. Δέν είχαν όμως συμπληρωθή τρία έτη και ό κ. Τυράς έγκαταλείπει τό έμποριον των κεφαλοτυρίων και της φέτας, και άρχίζει να συγγορά. Ό πρώτος του τόμος έξεδόθη πρό μηνός εις άπαιστον καθαρώνουσιν υπό τον τίτλον «Αί σειρήνες του Έλίου». Μετά τινι όμως έτη, κατενυεύθη και ούτος από τό μίσημα του δημοτικισμού και ήρξισε συγγοράς εις την μαλλισρήν. Έφ' ό και έξελέγη παμψηφεί Άκαδημαϊκός.

ΜΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Σπουδαιοτάτη ανακάλυψις έγινε το χθές τό έσπέρα εις κασενίον, παρά τά Χαντεία, υπό Έλληνα σπουδασαντος τυροκομίας εις τό πανεπιστήμιον του Χάρβαρντ. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, παρέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣΚΙΝΑΝ

Άγγέλλεται εκ Ναυκίν, ότι φοβερή καταστροφή συνέβη εις τά τέριε του Ουτέϊ—Φορ, όπου συνάπτονται κρατερά μάχα μεταξύ Κινέζων και Ίαπώνων. Είς ένα εκεί χωρίον κατέρρευσε συνεπεία σεισμού ό όπισθιος τοίχος μικρού οίκισκου παρά την σιδηροδρομικήν γραμμήν. Επ' τόπου έσπευσαν άπαντες οι έν Ναυκίν ξένοι άνταποκριταί, οστίνες και έλαβον φωτογραφίας του οίκισκου. Ό Τύπος σχολιάζει διά μακρών τό γεγονός.

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

Γηθοσύνης θά πληροφορηθή ή παρ' ήν κοινονία, ότι άπέκτησε νέον πολύτιμον επιστήμονα, τον σοφόν διηγητόν κ. Χ. Δικολαβίδην. Ό νέος επιστήμων έτυχε του σχετικού πτυχίου, με τον επίσημον βαθμόν πέντε. Έρωτηθείς ό κ. Δικολαβίδης πώς κατώρθωσε να όβη τον βαθμόν αυτόν, απήντησε:

—Διότι, φίλοι μου, δέν υπήρχεν άλλος κατώτερος!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΚΛΑΙΤΕ

—Ήταν ένα έργο από τά σπάγια! Φαντάσθου ότι έλάφσαμε.

—Από την συνήνηση;

—Όχι, τά λεπτά μας!

—Κυρίες και κύριοι, τώρα ό θαυματοποιός μας θά καταπλή πέντε καρδιάς ολόκληρας και δέν θά πάθι τίποτε.

—Σπουδείο πένμα! Έμένα ή πεθερά μου κατάνι σε μιά συζήτηση τη γλώσσα της, και ζή ά-όνη.

—Θέλω ένα καπελλάκι για την κόρη μου.

—Τί ηλικίας είναι;

—Δέν γενήθηκε ακόμη! Την περιμένουμε...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Εί' τό Μπουένος Άίρες μιά αϊε ένένησε κατ'όκριν με 23 πόδας, 17 κεφαλάς και 52 κέρατα. Τό τέρας μόλις έγεννήθη έζητήσε ένα καθέστην και έξ-

απονικών έπιχειρήσεων.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Παίρνετε μιά δεσμίδα τραπουλόχαρτα πλήρη, την άνοίγετε, πέντατε τό χαρτί με τό όποιον ήτο περιτυλιγμένη έξω από τό παράθυρο και άνακατεύετε καλά τά χαρτιά. Αφοϋ τά άνακατεύετε, βγάλετε τέσσερα σπαθιά, όκτώ κόκκινα και δύο βαλές, τά βάλετε με τρόπο εις την τσέπη σας, μετά ρωτάτε τον συμπαίκτην σας να τάς πη πόσα και ποιά χαρτιά έμειναν στην τραπούλα. Έννοείται ότι ό συμπαίκτης σας δέν πρέπει να ίδω τά έπίλοιπα χαρτιά. Τό παιχνίδι είναι διασκεδαστικό

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Έχετε πέντε ίσας γραμμάς παλλήλους, εκ των όποιων ή δευτέρα είναι μεγαλειτέρα της πρώης κατά τρία έκατοστά, ή τρίτη μεγαλειτέρα της δευτέρας κατά ένα έκατοστόν και τρία χιλιοστά, ή τέταρτη μεγαλειτέρα των δύο προηγούμενων κατά πέντε έκατοστά, ή ένός χιλιοστού και ή πέμπτη ίση προς τάς δύο πρώτας. Ποία είναι αι άναλογίαι, μεταξύ των έντε αυτών γραμμών;

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Ένας χωρικός είχε όκτώ μίλα αι όκτώ υίους. Θυγατέρας δέν ήγε. Όταν ήσθάνθη ότι θά άπέθνηκε, έκάλεσε πλησίον των τούδ υιούδ του, και τούς είπε ότι άπεφάσισε να τούς μοιράσθι τά όκτώ μίλα, αλλά κατά τοιούτον όσον, ώστε να πάση ό καθέας ά-ό ένα, να προσιεύη δέ και ένα τά τον μικρόν άνεινόν του, τον όποιον ύποσηγάτα. Πώς θά γίνη ή μοίρασις;

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΒΑΣ. ΤΥΡΑΣ

Κλείομεν σήμεραν την σειράν των φιλολογικών μας πορτραίτων με τον μεγάλον Έλληνα διηγηματογράφον κ. Βασ. Τυράν. Ούτος υπήρξεν Αθηναίος εκ των γνησιωτέρων, έξ ου και τό ψευδώνυμον, υπό τό όποιον έγινε παγκοσμίως γνωστός, από του Λυκαβηττού μέχρι των κραπέδων της Ακροπόλεως: Πειραιώτης. Ό κ. Τυράς, υπήρξε κατ' άρχάς, ως όλοι οι μεγάλοι Έλληνες, πάμπωνος, δι' αυτό και ήναγκασθη να έξασκήση τό επάγγελμα του τυρεμπόρου, εκ του όποιου μόλις έκέρδιζε τά πρώτα του ξην. κατορθώσας μόνον μίαν πολυκατοικίαν να κτίση κατά τό μακρόν διάστημα της έμπορικής του σταδιοδρομίας. Δέν είχαν όμως συμπληρωθή τρία έτη και ό κ. Τυράς έγκαταλείπει τό έμποριον των κεφαλοτυρίων και της φέτας, και άρχίζει να συγγορά. Ό πρώτος του τόμος έξεδόθη πρό μηνός εις άπαιστον καθαρώνουσιν υπό τον τίτλον «Αί σειρήνες του Έλίου». Μετά τινι όμως έτη, κατενυεύθη και ούτος από τό μίσημα του δημοτικισμού και ήρξισε συγγοράς εις την μαλλισρήν. Έφ' ό και έξελέγη παμψηφεί Άκαδημαϊκός.

ΜΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Σπουδαιοτάτη ανακάλυψις έγινε το χθές τό έσπέρα εις κασενίον, παρά τά Χαντεία, υπό Έλληνα σπουδασαντος τυροκομίας εις τό πανεπιστήμιον του Χάρβαρντ. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, παρέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα. Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Ό νεαρός Έλλην επιστήμων, κατέστη τυχαίως εις συζήτησιν έτέρων δύο Έλλήνων, συζητούντων πρό του έαν 1 και 1 κάνουν τρία ή τέσσερα.

Μία απάντησις

Κάποια άναγνώστριά μου (με τὸ ψευδώνυμο «Διαστακτική») πού βρίσκειται σέ μία ἐπικίνδυνη καμπή τῆς ζωῆς τῆς ζητεῖ τὴν συμβουλὴ μου, μ' ἓνα συμπαθητικὸ καὶ πονεμένο γράμμα. Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τῆς ἀγνωστῆς φίλης μου μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ καὶ ἄλλας ἀναγνώστριάς μου πού βρίσκονται τυχόν σὲ παρόμοια θέση ἔκρινα σκόπιμον νὰ τῆς ἀπαντήσω ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Μοῦ γράφει λοιπόν, μεταξύ ἄλλων, τὰ ἑξῆς :

«Εἶμαι τριάντα χρόνων καὶ ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια ζοῦσα μιά ζωὴ μᾶλλον ἀποτραβηγμένη. Μένω μὲ κάποια συγγενῆ μου γιατί εἶμαι ὀρφανή, καὶ ἔχω μιά περυσία πού μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ζῶ χωρὶς πολυτέλεια βέβαια ἀλλὰ μὲ κάποια σχετικὴ ἀνεση. Ὁ χαρακτήρ μου εἶναι μᾶλλον οοβαρός. Δὲν εἶμαι καλλονὴ ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀσχημη. Ἡ προσφιλέστερη ἀπασχόλησή μου ἔως τώρα ἦταν ἡ μουσικὴ (παιζῶ καλὸ πιάνο) καὶ τὸ διάβασμα.

Πρὸ δέκα μηνῶν γνώρισα στὸ σπίτι μιᾶς θείας μου ἕναν ἄνδρα, τὸν ὁποῖο ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Ἀργότερα συναντηθήκαμε πολλές φορές—στὴν ἀρχὴ ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως... ὕστερα ὁμως ὄχι—καὶ μιά μέρα μοῦ ἐξωμολογήθηκε κί' ἐκεῖνος ὅτι μὲ ἀγαπᾷ.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι ὁ ἀγαπημένος μου δὲν εἶναι ἐλεύθερος. Εἶναι παντρεμένος καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν τοῦ δίνει διαζύγιο. Μοῦ ὠρίσθηκε ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν διαζευχθῇ, καὶ μοῦ ἔκανε μιά πρόταση πού κάθε γυναῖκα θὰ εὑρίσκε ἀτιμωτικὴ καὶ ἐξευτελιστικὴ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά της...

Στὴν ἀρχὴ τὴν ἀπέκρουσα κί' ἐγὼ μὲ ἀγανάκτηση, ἀλλὰ σιγά-σιγά κοντεύω νὰ τὴν παραδεχθῶ... Τὸν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ... Καὶ δὲν θάθελα καθόλου νὰ γίνω ἓνα εἶδος γεροντοκόρης. Τὶς ἀντιπαθῶ φοβερὰ. Ἐσεῖς τί λέτε γιὰ ὅλα αὐτὰ ; Βοηθήστε μας, σὰς παρακαλῶ κ. Λόρα! Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δεχθῶ, ὅταν κοντεύω νὰ τ' ἀποφασίσω, ἡ λογικὴ μου καὶ ὁ ἐγωισμός μου διαμαρτύρονται, μὰ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω... Πρὸς τὸ παρόν, οἱ σχέσεις μας διατηροῦνται φιλικές ἀλλὰ μὴ πόσον ἀκόμη καὶρο ἀρᾷ γε :

Ἐ λοιπόν, ἀγαπητὴ φίλη, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ σταματήσετε τώρα πού εἶναι ἀκόμη καιρός ! Μὴν κάνετε αὐτὸ τὸ βῆμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μετανοήτε σὲ ὅλη σας τὴ ζωὴ ! Νομίζω ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτός θέλει νὰ πάρῃ ἀπὸ τῆς ζωῆς ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ—ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του—εἰς βάρος καὶ τῶν δύο σας.

Μιά παράνομη συμβίωση ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία σὲ μιά γυναῖκα. Θὰ τὴν πληγώνῃ πάντα ἡ συναισθησις ὅτι ζῇ «στὸ περιθώριο» τῆς κοινωνίας. Μὴν κάνετε αὐτὸ τὸ «λάθος».

Θὰ δυσκολευθῇτε βέβαια στὴν ἀρχὴ νὰ δώσετε ἓνα τέλος στὸ εἰδύλλιο αὐτό—πού καὶ ἐκ μέρους σας τοὐλάχιστον φαίνεται ἐλκρινές καὶ αὐθόρμητο—ἀλλὰ ἀργότερα θὰ συγχαρῆτε τὸν ἑαυτὸ σας πού δὲν παρασυρθῆκατε.

Δὲν εἴσατε τόσο μεγάλη γιὰ νὰ θεωρηναῖκα, Θὰ τὴν πληγώνῃ πάντα ἡ συναισθήσις... Καὶ τὸ κάτω-κάτω ὑπάρχουν ἓνα σωρὸ εὐτυχεῖς καὶ συμπαθητικὲς γυναῖκες πού δὲν παντρεύθηκαν ποτὲ !

ΛΟΡΑ

2. «ΤΡΟΥΑ-ΚΑΡ»

3. ΖΑΚΕΤΤΑ.

4. ΒΕΣΤΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ

Ἀκμὴ καὶ παρακμὴ ἐνὸς γούνι-νου Μαν-τώ.

Ἄς μὴ λυπόμαστε γιὰ κείνα πού ἀνήκουν πιά στὸ παρελθόν ! Ἄς προσπαθῶμε μᾶλλον νὰ κάνωμε καθεμιά ἀπὸ τὶς μετατροπὲς αὐτὲς ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ κομψὴ καὶ πιὸ χαριτωμένη.

Συμβουλὲς γιὰ τὴν διαρρύθ-μιν τοῦ σπιτιοῦ σας

Διερωτῶνται πολλοὶ ἂν εἶναι σωστὸ νὰ κάνωμε «μοντέρνο» τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μας. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα γούστου καὶ ζήτημα ἡλικίας.

Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ ὥριμα πρόσωπα θρῖσκουν μεγαλειότερη ἀνεση σ' ἓνα «ντε-κόρ» σύμφωνα μὲ τὰς παραδόσεις. Ἡ νεότης πάλι προτιμᾷ τὸ καινοῦργιο.

Φυσικά, ἂν ἔχωμε ὥραια παλαιὰ ἐπιπλα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τ' ἀντικαταστήσωμε μὲ μοντέρνα ἐπιπλοὺς χωρὶς ἀξία. Μπορεῖ ὅμως ἀνεση διατηρώντας τὰ ἐπιπλα τοῦ νὰ τροποποιήσῃ πολλὰς λεπτομέρειες. Ὁρισμένες τάσεις τῆς μοντέρνας τέχνης εἶναι ἐξαιρετικές.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ

Ἄλλοτε προσπαθοῦσαν νὰ κάνουν ἓνα δωμάτιο νὰ φαίνεται «ὕψηλοτάτανο» ὅπως λένε. Σήμερα ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίθετη τάσις.

Γι' αὐτὸ ἀποφεύγουν τὰ χαρτιά ταπετσαρίας πού ἔχουν ρίγες καθετες. Κάποτε μάλιστα κόβουν μὲ μιά λωρίδα σὲ διαφορετικὸ χρῶμα τὸ ὕψος τοῦ τοίχου.

Δὲν συνηθίζονται πολλὰ ταπετσαρίες μὲ σχέδια καὶ κλαδιά. Προτιμῶνται τὰ μονόχρωμα χαρτιά σὲ οὐδέτερους χρωματισμούς.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ

Ἄλλοτε προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν στὸ δωμάτιο ἓνα «σανκτὴρὰ» ζεστασιᾶς καὶ οἰκειότητος γεμίζοντάς το μὲ ἐπιπλα. Σήμερα ἐπιζητεῖται ἡ γυμνότης. Γι' αὐτὸ τὰ ἐπιπλα

ΣΕΛΙΔΕΣ

τοῦ μοντέρνου στῦλ, τοποθετοῦνται ὅσο τὸ δυνατόν πλησιέστερα στὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀφήνουν ἓνα μεγάλο χωρὸ ἐλεύθερο στὴν μέση.

Καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχετε παλαιὰ ἐπιπλα, ἀπομακρύνετε ὅσα δὲν ἔχουν στῦλ, κομψότητα, χάρις ἢ ὅσα εἶναι ἀνωφελῆ, γιὰ ν' ἀπλοποιήσετε ἐστὶ τὸ σύνολον.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΥΠΝΟΥ

Χρειάζονται πολλὰ λίγα ἐπιπλα σ' ἓνα δωμάτιο ὕπνου. Ἀντικαταστήσατε τὸ κρεβάτι μ' ἓνα ντιβάνι, πρᾶγμα πού δείχνει ἀμέσως τὸ δωμάτιο πὺδ μοντέρνο. Ὁρισμένα κρεβάτια φαίνονται πραγματικά πολλὰ ντε-μοντέ. Ὅσα ὅμως ἔχουν ὥραια γραμμὴ καὶ εἶναι φτιασμένα ἀπὸ καλὸ ξύλο πρέπει νὰ διατηρηθοῦν.

Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, τὸ κρεβάτι πρέπει νὰ εἶναι χαμηλὸ. Ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ στρώματα. Σκεπάστε το μὲ ἓνα ὥραιο σκέπασμα, προσπαθώντας νὰ τοῦ δώσετε τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς καναπέ, μᾶς ντορ-μέζας.

Ἡ ντουλάπα μὲ γόν καθρέφτη εἶναι ντε-μοντέ. Μπορεῖτε νὰ καταργήσετε τὸ ἐπάνω σκαλιστὸ μέρος της καὶ νὰ τὸ πλαισιώσετε μὲ λίγα βιβλία.

Ἄν βάλετε μιά «κουαφέζ» στὸ δωμάτιό σας ἄς τῆς λείπουν τὰ βολάν καὶ τὰ κεντητὰ σκεπάσματα: ἓνα γυάλινο τραπέζι εἶναι προτιμότερο ἀπὸ ὅλα.

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Ἀρκοῦν λίγες τροποποιήσεις γιὰ νὰ χάσῃ μιά τραπεζαρία τὸν ἰδιαιτέρο χαρακτήρα της καὶ νὰ μεταβληθῇ σ' ἓνα εὐχάριστο στούντιο.

Τὸ τραπέζι θὰ τοποθετηθῇ σὲ μιά γωνία ἀντὶ νὰ κρατᾷ τὴν μέση τοῦ δωματίου. Θὰ ἀφαιρέσωμε τὴν ὕψηλὴ διτρίνα τοῦ μπου-φὲ ἢ μᾶλλον θὰ τὴν γαρνίρωμε μὲ βιβλία.

Οἱ καρέκλες θὰ τοποθετηθοῦν χωρὶς συμμετρία καὶ θὰ συμπληρωθοῦν μὲ μερικὲς πολυθρόνες σὲ ἀπλὴ γραμμὴ, χαμηλὲς καὶ ἀνετες. Μιά βιβλιοθήκη, ἓνα ντιβάνι, κανένα-δύο τραπεζάκια κί' ἔχετε ἀμέσως ἓνα δωμάτιο πολλὸ μοντέρνο καὶ χαριτωμένο.

5. ΚΑΠΑ.

ΣΑΛΟΝΙ

Τὸ ἀπαλάσσωμε ἀπὸ τὰ ἄκομψα καὶ ἀνω-

6. ΖΙΑΕ.

7. ΓΙΑΚΑΣ.

8. ΑΠΛΟ ΠΟΜΠΟΝ.

(Θὰ συνεχίσω με στὸ προσε-χές).

Τί πρέπει νὰ γνωρίζετε

συνεχίζω σήμερα γιὰ τὰ μυστικὰ τοῦ μακιγιαζ.

Ὅπως θ' ἀντιληφθήκατε ἀπὸ τὰ τέσσαρα προηγούμενα σχετικὰ ἄρθρα, οἱ κανόνες τοῦ μακιγιαρίσματος ἀφήνουν μεγάλη ἐλευθερία στὴν πρωτοβουλία σας. Προσπαθήσατε, ἐπομένως, νὰ ἐξακριβώσετε μόνες σας ποῖο μακιγιαρίσμα σᾶς πηγαίνει καλλίτερα, ἔχοντας πάντως ὑπ' ὄψει σας ὅτι ὅσες ἔχετε κανονικὸ κί' ἐκφραστικὸ πρόσωπο, πρέπει νὰ βάφεσθε ὅσο τὸ δυνατόν ἐλαφρότερα. Τὸ αὐτὸ, τοῖζω, ἰδιαίτερας καὶ σ' ὅσες εἶναι πολλὲς νέες καθὼς καὶ σ' ὅσες πέρασαν τὰ πενήντα. Ἰδιαίτερας τὸ βάψιμο τῆς ἡμέρας πρέπει νάιναι ἀπολύτως ἀπαλὸ «φυσικὸ» γιατί τὸ δυνατό φῶς τῆς ἡμέρας κί' ἡ ἡλιακὴ ἀνταύγεια δὲν ἐπιτρέπουν ὑπερβολὴ στὸ μακιγιαζ.

Ποῦ θὰ βάψετε τὸ ροῦζ ; Ὅταν ἔχετε μὴλα ἐξωγκωμένα, πρέπει νὰ βάψετε τὸ ροῦζ λίγο πὺδ κάτω ἀπ' αὐτὰ. Ὅταν ἔχετε πρόσωπο «στενὸ» πρέπει νὰ τὸ βάψετε ἀπὸ τὰ μὴλα πρὸς τὰ αὐτιά. Ὅταν δὲ τὸ πρόσωπό σας εἶναι «πλατύ» πρέπει νὰ βάψετε τὸ ροῦζ ἀπὸ τὰ μὴλα πρὸς τὴ μύτη.

Ἐπίσης ὅσες ἔχετε μεγάλη ἢ πλατεῖα μύτη δὲν πρέπει νὰ τὴν πουδράρετε πολὺ καὶ ἰδίως στὰ πλάγια της, ἀλλὰ μόνον στὴ μέση γραμμὴ της. Ἀκολουθώντας τὴν τεχνικὴ αὐτὴ στὸ μακιγιαζ περιορίζετε πολὺ, στὴν προοπτικὴ τοῦ ματιοῦ, τὶς ὑπερβολικὲς φυσικὲς ἀτέλειες.

Θὰ σᾶς γράψω τώρα καὶ γιὰ τὴν διαφορά τοῦ «λιπαροῦ» ἀπὸ τοῦ «ξηροῦ» ροῦζ: Τὸ «λιπαρὸ ροῦζ» μποροῦν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν μόνο ὅσες ἔχουν πολὺ δροσερὴ καὶ περιποιημένη ἐπιδερμίδα, γιατί ἀλλοιώτικα αὐτὸ δὲν ἀπλώνεται ὁμορφα καὶ σχηματίζει στὸ πρόσωπο πλακάκια ἢ στοργυλὰ κομπάνια, παρυσιάζοντες συγχρόνως ὑπερβολικὰ διεσταλμένους τοὺς πόρους. Γενικῶς τὸ «ροῦζ» πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι διπλασιάζει τὶς ἀτέλειες τοῦ δέρματος καὶ γενικῶς βάφει ἀσχημὰ κάνει ἐνὰ δέρμα ἀσχημὸ. Γι' αὐτὸ ὅσες ἔχουν ἀπεριποίητη ἢ ἀσχημὴ ἐπιδερμίδα πρέπει νὰ ἀρκοῦνται μόνον στὸ ἐλαφρὸ βάψιμο μὲ ξηρὸ ροῦζ. Τὸ λιπαρὸ ροῦζ μπαίνει ἀπαρατήτως, μετὰ τὸ καλλυντικὸ καὶ πρὸ τῆς πούδρας, ἐνῶ τὸ ξηρὸ ροῦζ πάντοτε μετὰ τὴν πούδρα.

Γιὰ νὰ στρώνῃ καλά καὶ γιὰ ν' ἀπλώνεται ὁμορφα στὴν ἐπιδερμίδα τὸ «λιπαρὸ ροῦζ» πρέπει ν' ἀκολουθήτε τὴν ἐξῆς τεχνικὴ στὸ μακιγιαζ: Θὰ βάλετε, ἐν πρώτοις, τὴν καλλυντικὴν σας κρέμα ἢ γᾶλα καὶ θὰ περιμένετε νὰ στεγνώσουν καλά. Κατόπιν βάλετε στὴν χούφτα σας λίγο λιπαρὸ ροῦζ καὶ τρίψτε καλὰ τὶς παλάμες σας. Μετὰ ἀπλώστε τὸ μὴν-μα αὐτὸ στὰ μάγουλα.

Γενικῶς πρέπει νὰ ἀποφεύγετε νὰ βάψετε σὲ μεγάλη ποσότητα τὴν πούδρα καὶ νὰ φαῖσθε σάν βαμμένους τοίχους, πρᾶγμα πού ἀσχημίζει καὶ γηράζει τὸ πρόσωπο.

Καὶ μιά τελευταία συμβουλὴ: Μὴν βιάζεσθε ποτέ, ὅταν μακιγιαρίζεσθε. Πρέπει νὰ διαθέτετε λίγη ὥρα καὶ γιὰ τὸ μακιγιαζ, ποδὶνα ἢ βάσις τῆς σοβὰς ἐμφανίσεως καὶ τῆς ὁμορφίας σας. Στὸ ἐπόμενο ἄρθρο γιὰ τὰ φρύδια καὶ τὰ μάτια.

Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα γυναικείας και κολλώσιμης, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Λιλήν, Ένταυθα. — Αυτά όλα που μου γράφετε δείχνουν ότι έχετε απεριποίητη την επιδερμίδα σας. Πρώτα πρέπει να την φέρομε σε λογαριασμό κι ύστερα βλέπουμε για τις φακίδες. Λοιπόν, μετά το πρωί-

νό πλύσιμο να περνάτε όλο το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν, μετά να το αφήσετε να στεγνώσει μόνο του:

Alcool camphré	30 gr.
Teint, de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillé	60 »

Το ίδιο θα κάνη κι η αδελφή σας. Επίσης κάθε 15 μέρες είναι απαραίτητο να κάνετε μόνη σας ένα αμύλουτρο, ακριβώς όπως έγραφε λεπτομερώς στο άρθρο του ο κ. Λαδάς στο 530 τεύχος, καθώς και την μάσκα με το αυγό. Μετά δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου. Πρώ της πούδρας προς το πα-

ρόν την βάνισιγκ χαρέμ.
Ζέτα ν. Βόλον. — Η πάθηση που παρουσιάζεται στο μέτωπό σας, στα φρύδια και στο δεξιο μέρος του προσώπου σας οφείλεται σε σταφυλοκοκκίαση. Να μη τ' απάζετε καθόλου. Να βάξετε επάνω τους κομπρέσες χλιαρές από βορικό. Επίσης να τ' αλείφετε με πομάδα Τοποβάζεν. Αντίπιν οξέ ν. Αλλά πρό παντός να κάνετε αντι-σταφυλοκοκκικό έμβόλιο. Να πηθε το γιαντρου σας να σάς κινή αυτό το έμβόλιο κι αυτός εξέρει. Αρκούν 15—20 ενέσεις. Θ' απαλλαγίτε ριζικώς από την πάθησή σας μ' αυτές, διαφορετικά θαχετε μετάδοση και σ' άλλα μέρη του σώματος.

Νοστιμοϋ λαν. — Στο κ. Λαδά

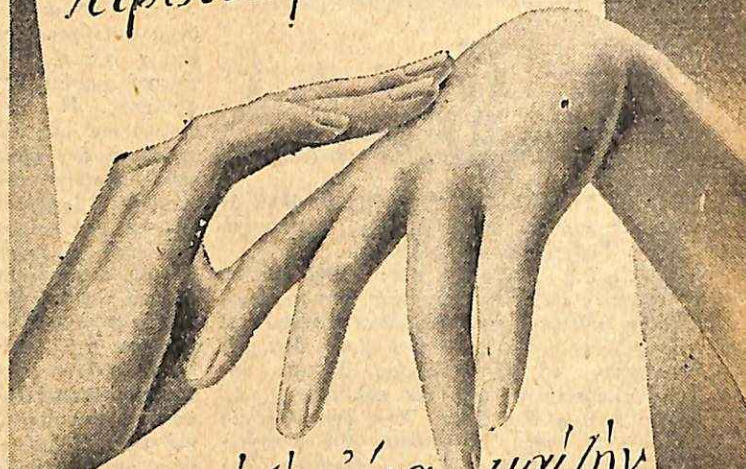
Όταν οι άνδρες
φορούσαν πε-
ρούιες.....

Στην Γαλλίαν του 18ου αιώνα, οι άνδρες, ως γνωστόν, φορούσαν περούκες και η μόδα τότε απαιτούσε να τις πουδράρουν. Από εκείνον τον καιρό, ο Οίκος ΠΙΒΕΡ, ιδρυθείς τώ 1774, έπρομηθευε την πούδραν των ευγενών του Λουδοβίκου ΙΕ' και έγινε, διά μέσου όλων των έκτοτε εποχών, ο προμηθευτής της έκαστοτε κομψής τάξεως. Τα χρόνια πέρασαν. Παρακολουθών τας απαιτήσεις του καλού κόσμου, προλαμβάνων αυτάρ μάστιχα, ο ΠΙΒΕΡ έδημιούργησε την Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, προϊόν της μακροχρονίου πείρας του και των έντελώς της μεθόδων της γαλλικής άρωματοποιίας. Διά τον λόγον ακριβώς αυτόν, η Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ κατέκτησε τον κόσμον όλόκληρον.

ΜΗΝΥΤΑΡ

Λευιά, μαλαυιά,
περιποιημένα χέρια

παρά τον άέρα, παρά την
υασιουαίριαν, παρά την
οίμιαυήν έργασιαν

Διά της δριμείας κακοκαιρίας και του συχνού πλυσίματος, αφαιρούνται από το δέρμα μας αι ουσίαι, αιτινες δέον να το διατηρούν λείον αι ελαστικόν. Αντικαταστήσατε τας απαραιτήτους ταύτας ουσίας διά τακτικής περιποιήσεως με κρέμα NIVEA. Η NIVEA, συνειργάτης εν αυτή περιεχομένης μοναδικής εις το είδος της και προς το δέρμα συγγενευούσης ουσίας EUCERIT, είναι, ούτως είπεν, το έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποιήσεως του δέρματος. Η NIVEA καθιστά το δέρμα σας, κατόπιν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ως βελούδον, λευκόν και ελαστικόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Το μικρόν κυτίον δρχ. 8,50, το μεσαίον δρχ. 15, το μεγάλο δρχ. 30.

NIVEA
CREME

(Σόλωνος 40) συναντώντας τον ίδιον 10—1 ή 5 1)2—8.

Μαύρη ν. Ρωσίδα. — Πολύ εύχαρίστως να επισκεφθώ τον κ. Λαδά. Θα τις εξετάση απόλυτως δωρεάν, φθάσει να του πούν το παραπάνω ψευδώνυμον. Θα τις κα-ταποίση λεπτομερώς σ' όλα των τα ζη-τήματα. Δεν πρέπει να σάς κινή έντύπωση ότι ένθ είναι της ίδιας ηλικίας, ή μία έχει περισσότερες κι ή άλλη ολιγώτερες ρυτί-δες. Αυτό οφείλεται στην ιδιοσυγκρασία, αλλά και στη διαφορά άντοχής της επιδερ-μίδος των και σ' άλλες γενικώς φύσεως αι-τίες. Ο κ. Λαδάς δέχεται Σόλωνος 40, 10—1 και 5 1)2—8, έκτος της Κυριακής.

Μαγαμμένο. Άνθος Φ. Μ. — Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και για την έμπιστοσύνη σας. Για την δυσκοιλι-ότητα θα ικανοποιηθήτε παρασκευάζοντας την έξης συνταγήν του κ. Λαδά: Παίρνετε 50 κομμάτια δαμάσκηνα και τα ξεφλουδίζε-τε. Επίσης 25 δράμια ξανθή σταφίδα και 2 σικά ξηρά. Αυτά όλα τα περνάτε από την μηχανή του κρέατος. Κατόπιν στόν πολτό αυτόν ρίχνετε σιγά-σιγά 5 γραμμάρια poudre de sené την όποιαν αγοράσετε από το φαρμακείον. Μετά ζυμώνετε καλά με τα χέρια όλο το μίγμα, ρίχνοντας συγχρό-νως σιγά-σιγά μέσα και 25 δράμια σιρόπι γκροζέιν. Απ' αυτό το μίγμα πούθνε σαν μαρμελάδα, να παίρνετε κάθε βράδυ μετά το φαγητό σας μισή έως μία κουταλιά του γλυ-κού. Είναι αποτελεσματικό. Αν εξακολουθή-σετε το πράσινο σαπούνι, σε λίγο θα ρυτι-δωθή τελείως κι' άνιατα το δέρμα σας. Σ' αυτό οφείλονται τα σκασίματα κι' οι λειχή-νες, και δεν στρώνει ακόμη κι' η πούδρα. Αμφιδόλλω αν είσθε τακτική άναγνώστρια, διότι άλλως δεν θα με ρωτούσατε για ζητή-ματα που ακριβώς αυτές τις έδωμάδες θίνει λεπτομερώς ο κ. Λαδάς στην γυναι-κεία σελίδα. Αν θέλετε κι' άλλες λεπτομέ-ρειες, γράψτε στόν ίδιον Σόλωνος 40, έσω-κλείοντας και 50 δρ. για την ιδιαίτερη ά-πάντηση.

Ντολορέ. — Αν βάφατε τις βλεφα-ρίδες, να το σταματήσετε αυτό γιατί ή βα-

φή τις καταστρέφει και γι' αυτό πρέπει να ξεκουρασθώ. Κάθε βράδυ βουτώντας το δάκτυλο στην κάτωθι πομάδα, να τις αλείφε-τε ελαφρώς και προς την κατεύθυνσιν των:

Huile de ricin	4 gr.
Vaseline	10 »
Acide gallique	0,50 cent.

Αν είναι συγχρόνως κόκκινα τα χείλη των βλεφάρων, τότε πρέπει απαραίτητως να προηγηθούν θερμές κομπρέσες με άγνό ροδόνερο.

Ματίνα ν. Θ. Ένταυθα. — Ο κ. Λαδάς ιδιαίτέρως δεν άπαντά άνευ έσωκλεί-σπου 50δράμην. Έκτος αν δοθή έντολή ά-πό την παρούσα στήλη δι' ιδιαίτερον άπάν-τησιν κι' έφόσον το θέμα είναι τοιούτον, ώστε να μην μπορέ να δημοσιευθή, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση σας. Για τις περιφερικές ρυτίδες των ματιών κάθε βράδυ ν' αλείφετε τον κόλπον του ματιού με την κάτωθι πομάδα, αρχίζοντας από το επάνω βλέφαρο κι' από το μέρος της μύτης, προχωρώντας προς τους κροτάφους. Επίσης το κάτω βλέφαρο μέσα στο κόψιμο του ματιού, αρχίζοντας άπ' έξω και φθάνοντας στη μύτη. Η επάλειψις πολύ ελαφρά. Τε-λείως επιφανειακή.

Huile de ricin	4 gr.
Vaseline	10 »
Acide gallique	0,50 cent.

Με την ίδια πομάδα ελαφρότατα ν' αλεί-φετε και τις βλεφαρίδες. Για τις πανάδες υπάρχει ειδική κι' αποτελεσματική πομάδα. Χρησιμοποιείται μόνον την νύκτα κι' ούδέπο-τε την ημέρα. Είναι τελείως άγνη για το δέρμα. Για να σάς γράψω καλλυντικά πρέ-πει να ξέρω την ποιότητα του δέρματός σας. Άστε γράψτε μου αν είναι ζωηρό ή λι-παρό.

Πατρινα ν. — Για ν' απαλλαγίτε ά-πό τα μπιμπία και τα μαυράκια, πρέπει να κάνετε μόνη σας δυο φορές το αμύλουτρο και την μάσκα με τον κρόκο του αυγού κλπ. ακριβώς όπως έγραψε με πάσαν λεπτομέρει-αν ο κ. Λαδάς στο ύπ' αριθ. 530 τεύχος

μας. Επίσης γράψτε μου την ποιότητα του δέρματός σας, αν είναι ξηρό ή λιπαρό για να σας γράψω τί καλλυντικά να μεταχειρι-σθήτε. Τα ματόκλαδα κάθε βράδυ να τ' α-λείφετε με το κάτωθι μίγμα ελαφρά. Θα σάς τ' τονώση πολύ καλά.

Huile de ricin	4 gr.
Vaseline	10 »
Acide gallique	0,50 cent.

ΛΟΡΑ

Η μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
της ζωής μου

Τρεις έπίσημοι κριταί με έβλεπαν να βάζω μία κοινή πούδρα. Είχα ύφος «μακιγι-αρισμένης», ή πούδρα έκανε πλάκες επί της επιδερμίδος μου. Την φήρεσα όμως διό-λου. Κατόπιν έβαλα μίαν νέαν πούδραν, άραστον, άε-ροποιημένην, άναμειγμένην με mousse de creme. Οι κρι-ταί άνεφώνησαν από έκπλη-ξιν. Δεν ήμην πλέον ή ίδια.

Είναι το μεγαλύτερο μυ-στικό από όσα ποτέ άνεκα-λύσθησαν όσον άφορά την πούδρα. Η συνταγή και τα σχετικά δικαιώματα έξηγο-ράσθησαν άμέσως από την Tocalon δι' ένα άσήμαντον ποσόν. Μπορεί κανείς να την προμηθευθή τώρα παντού, ά-πό το όνομα Πούδρα Τοκα-λόν. Δοκιμάσατέ την και δείγνασθε νεώτερα, άραιότε-ρα, πιο φρέσκη κάθε πρωί.

Τα μαλλιά σας λάμπουν μέ τό "Σεβεκλά"!

● Μόνον τα μαλλιά που θα ξεπλυθούν έπειτα από το λούσιμο με τό "Σεβεκλά", θ' απαλλαγούν από τα αλκαλικά άλατα. Διότι αυτά δημιουργούν την πιτυρίδα και καταστρέφουν, με μία λέξη, τα μαλλιά. Το "Σεβεκλά", επαναφέρει την ώμορφιά, την υγεία και προσδίδει μία εξαιρετική λάμψη σ' αυτά. Κάθε φα-κελλος του Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει και τό άνάλο-γον "Σεβεκλά",

Ζητήτε από τους κουρείς να λούσουν τα μαλλιά σας με τό "ΟΝΑΛΚΑΛ", το Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, υγεία και ώμορφιά.

● Για τα ξανθά μαλλιά μεταχειρίζεσθε τό Σαμποντόρ και για τα σκούρα τό Σαμποζάν. Υπάρχει και υγρό Σαμπούαν συνδυασμένο με τό "Σεβεκλά", για σκού-ρα και για ξανθά μαλλιά. Υγιεινή και οικονομική περιποιή-σις των μαλλιών. - Δραχμάς 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveclat
ΑΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ. ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Τέμο ν Π.—Γράφοντας στη στήλη μου ότι είμαι εις την διάθεση των αναγνωστών και αναγνωστριών, δεν έννοώ ότι μπορούν να διαμοιρασθούν και τα ιματιά μου! Είμαι βέβαια πάντα πρόθυμος να κάμω κάθε τι που μπορώ, αλλά από τη στήλη μου και μόνον απ' αυτήν. Άλλως τε είχα υπ' όψιν μου ότι μάς χωρίζει τόση απόσταση, ώστε ασφαλώς δεν θα μπορούσα, και αν ήθελα, να φορηθώ αυτό που νομίζετε. Όλα αυτά αναγκάστηκα να σας τα γράψω γιατί είδα ότι έστελτατε και άλλο γράμμα.

Χλωμό ν Νέον.— Η κατάσταση σας πρέπει να αποδοθεί στην πλευρίτιδα, ή οποία εξήντησεν άρκετά τον οργανισμό σας. Αν λοιπόν θέλετε να ανακτήσετε την πρώτην νεότητά σας, θα ακολουθήσετε τα εξής: Πρώτα-πρώτα θα τρώτε όσο μπορείτε καλά, θα αποφεύγετε κάθε είδους κατάχρησι. Στο φαγητό σας μπορείτε να πίνετε λίγο κρασί. Έπειτα, τώρα που ο καιρός τ' επιτρέπει, να πάρετε μουρουνέλιο. Τέλος θα κάμετε τις κάτωθι ενέσεις: Γλυκονάτ Κάλτσιουμ, χρώπει 20, ένδοφλεβίως, ήμερα παρ' ήμερα, τις άλλες δέ μέρες θα κάνετε από μια ένεση Στρυχνίνης των 2 χιλιοστών. Όσο για τ' όζημα της βαθύτατης εισπνοής, έχετε υπ' όψιν σας ότι ή πλευρίτις έχει αφήσει συμφύσεις, οι οποίες δεν πρόκειται να υποχωρήσουν, άλλ' ούτε και μπορούν να γίνουν αίτια κακού. Τέλος για τ' όζημα της πιτυρίδας θα λούζεσθε δυο φορές την εβδομάδα, μετά δέ τ' δεύτερο νερό θα παίρνετε λίγο ξύδι και θα τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών σας. Άλλες δυο φορές την εβδομάδα θα παίρνετε λίγο θαμβάκι, θα τ' όθου-τάτε σε καθαρό οινόπνευμα και θα τρίβετε πάλι τις ρίζες των μαλλιών σας.

Κ. Α. Πύργον.— Δεν νομίζω ότι σ' αυτά που έχετε είναι αποτελέσματα της άρρώστειας σας. Μάλλον πρέπει να αποδοθούν σε ψυχικούς λόγους, γιατί άτυχώς ψυχικοί είναι κυρίως οι λόγοι που προκαλούν αυτά τα φαινόμενα. Πάντως έγω θα φροντίσω να σας δώσω ό,τι χρειάζεται, με μόνην την διαφοράν ότι είναι ανάγκη να πάτε σε γιατρό

για να σας κάμη τις ενέσεις που σας γράφω. Είναι δέ αυτές τεσσάρων ειδών. Τον πρώτον μήνα θα κάμετε 15 ενέσεις Κάλτσιουμ Γλυκονάτ ένδοφλεβίως, των 10 κ. εκ. και 2 κουτιά ενέσεις Άνδροβίνης Σίμπα. Τον άλλον δέ μήνα θα κάμετε 15 ενέσεις Ύοχιμβίνης και 15 ενέσεις Στρυχνίνης των 2 χιλιοστών. Δηλαδή τή μια μέρα τή μια και την άλλη την άλλη. Έχετε όμως υπ' όψιν σας ότι δεν θα σας ώφελήσουν και πολύ τα φάρμακα, άνευ της αθροποβολής. Πρέπει να πείσετε τον έαυτόν σας ότι θα γίνετε καλά. Καλό θα ήταν, αν επιπροσθέτως έπαίρνατε από τ' ό φαρμακείον και 25 γραμμάρια βάμματος Βαλεριάνας, από τ' όποιον θα παίρνετε από 15 σταγόνες πρωί - βράδυ.

Άπογοητευμένο ν Νέον.— Ύστερ' από τόσο ψυχικό κλονισμό που υπέστητε επόμενο ήταν να πάθετε κι' αυτό το πράγμα. Δεν όφείλεται αυτό σε καμμία άπολύτως όργανική βλάβη αλλά στην ήθική κατάπτωση που άφήσατε τ' ό νευρικό σας σύστημα να πάθη. Δεν χρειάζεται γ' όλην αυτήν την ιστορίαν τίποτ' άλλο από λίγη καλή θέληση και λίγη υπομονή: όλα θα ύποχωρήσουν και ως διά μαγείας θα γίνετε άλλος άνθρωπος. Έπειδή όμως άπαιτούνται και λίγα χρη-

τρό. Πάρτε βάμμα Βαλεριάνας απ' τ' όποιο θα παίρνετε 40 σταγόνες έως 60 την ήμερα μοράζοντας την σε δυο δόσεις. Έπίσης θα κάμετε μερικές ενέσεις Γλυκονάτ Κάλτσιουμ των 10 κ. εκ. ένδοφλεβίως ήμερα παρ' ήμερα 20 και 20 ενέσεις Ύοχιμβίνης των 0,01 την ήμερα που δεν πρόκειται να κάμετε Κάλτσιουμ.
Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Ίατρος παθολόγος

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗ-
ΜΗΣ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΤΗΣ

**SYMPHONIC
PHONOGRAPH CO**

Γενικοί άντιπρόσωποι διά
την Έλλάδα

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ & ΦΙΣΣΕΡ
ΣΤΑΔΙΟΥ 42, ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 25

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Η άντισηπτική όδοντόκρε-
ια ή όποια συνιστάται από
τούς όδοντιάτρους.

Δέν χρειάζεται να επιβάλετε εις τα παιδιά σας να καθαρίζουν τα όδόντια τους με "ΚΟΛΥΝΟΣ", διότι αγαπούν την εύχάριστον γεύσιν της, που δροσίζει τ' όστόμα τους. Οι όδοντίατροι συνιστούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", ειδικώς για τα παιδιά, λόγω των άντισηπτικών της ιδιοτήτων και διότι γνωρίζουν, ότι ή "ΚΟΛΥΝΟΣ", διατηρεί τα όδόντια καθαρά και τα προστατεύει από τ' επικίνδυνα

μικρόβια που προξενούν την καταστροφήν των.

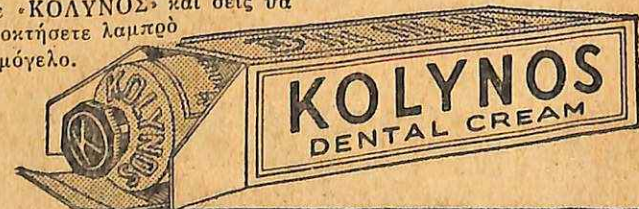
Συνηθίσατε τα παιδιά σας να χρησιμοποιούν την "ΚΟΛΥΝΟΣ", πρωί και βράδυ.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι άκρως οικονομική, διότι χρησιμοποιείτε μόνον τ' όμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ όδοντόκρεμαν.

Έν και ήμισυ εκατοστόμετρον επί ξηράς φήκτρας άρκει

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσ. σαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτός Συνάγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Έξαιρετικώς
ένδιαφέρουσα
ή Παρισινή
συλλογή μας

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εύαγγελιστρίας)

Αι βάσεις του καλού οίκοκυριού

είναι:

να προμηθεύεσθε τα είδη ρουχισμού, μάλλινα, Μεταξωτά, Κουβέρτες, Βαμβακερά, και Λευκά προικών εις ποιότητας και τιμάς εξαιρετικές.

Όλα τα άνωτέρω θα βρήςτε στο Κατάστημα

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 4

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ-
ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ—ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ-
ΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ; ΣΤΑΔΙΟΥ 15

"Ο,τι πειό έκλεκτό

"Ο,τι πειό τέλειο

"Ο,τι πειό μοντέρνο

ΣΕ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΑ

ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

παρέλαβαν και έκθέτουν

τά γνωστά μεγάλα καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

Έρμου 21 και Εύαγγελιστρίας 7

«ΜΗΝΥΤΟΡ»

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Τὰ τελευταῖα ἔργα εὐδότηρα

PERMANANT

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14 (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΛ. 54-287

ΚΥΡΙΕΣ μου, δὲν θέλωμεν νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡμποροῦμε νὰ σᾶς προσφέρωμε μιὰ καλὴ ἐργασία, ΑΛΛΑ σᾶς δηλοῦμεν ὑπευθύνως πὼς εἶναι δύσκολο, ἂν ὄχι ἄδύνατον, νὰ συγκριθῇ μιὰ οἰαδήποτε ἄλλη περμανάντ με μιὰ PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ. Καὶ ξέρετε γιατί; Ἡ δεκαπενταετὴς πείρα μου, ἡ συνεχὴς καὶ ἐπίμονος μελέτη, με ἔφεραν εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον νὰ μὴν δικαιολογῶ τὴν ἀποτυχίαν σὲ μιὰ PERMANANT. ΔΙΑΘΕΤΩ 10 εἰδῶν φάρμακα, τὸ καθ' ἓνα χωριστὰ διὰ τὴν κάθε ποιότητα μαλλιῶν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰ πλέον δύσκολα καὶ ἀσθενικὰ μαλλιά.

Ἐπὶ πλέον παρέλαβον καὶ χρησιμοποιοῦ μόνον ἐγὼ τὸ περίφημον ἀγγλικὸν φάρμακον (ASSURANCE) διὰ τὴν ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ PERMANANT πολὺ κατάλληλον διὰ τὰς εὐαίσθητους κυρίας ποὺ δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρουν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἀπόλυτος ἐπιτυχία διὰ βαμμένα ἢ ὀξυζεναρισμένα μαλλιά.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ νέα μας διεύθυνσιν.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14Γ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 54.287